

Đan Vu Thưởng Thân

Contents

Đan Vu Thưởng Thân	1
1. Chương 1: Độ Nhất Chương	1
2. Chương 2: Độ Nhị Chương	8
3. Chương 3: Độ Tam Chương	14
4. Chương 4: Độ Tứ Chương	20
5. Chương 5: Độ Ngũ Chương	26
6. Chương 6: Độ Lục Chương	33
7. Chương 7: Độ Thất Chương	39
8. Chương 8: Độ Bát Chương	45
9. Chương 9: Độ Cửu Chương	50
10. Chương 10: Độ Thập Chương	57

Đan Vu Thưởng Thân

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, âm áp, HE, 1 x 1 Edit: Sắc Hồ (Cáo) Beta: Thổ Long – Long Phi Vân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-vu-thuong-than>

1. Chương 1: Độ Nhất Chương

Sáng sớm gà gáy, Trường Phong tiêu cực từ từ mở cửa, mặt cửa gỗ sơn hồng qua năm tháng đã dần biến thành thâm nâu, từ giữa hậu viện không lớn lắm truyền đến tiếng hô lớn.

Ở giữa một gian phòng nhỏ, một vị nam tử đang rửa mặt. Dùng nước lạnh sát qua mặt, sau đó cầm lấy quần áo bên cạnh mặc vào, lại dùng dây cột tóc đơn giản buộc lại mái tóc dài đen mượt, lộ ra khuôn mặt như tiên nhân hạ phàm, đẹp như tranh vẽ, môi đỏ như hoa đào, tuần mỹ tựa như yên hỏa (1) nhân gian.

Tuy tướng mạo hấn xinh đẹp tuyệt trần, nhưng không có khí chất nữ nhân, nhất là cặp mắt sâu sắc lộ ra vẻ kiên nghị, làm cho hấn bững bững anh khí, quần áo đơn giản hoàn toàn không che được khí chất của hấn.

“Dịch Tuyên, thức dậy mau lên, chỉ còn thiếu người thôi.” Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên dồn dập.

“Đi trước, ta lập tức tới ngay.” Mộc Nghị Tuyên cả kinh, vội vã trả lời người vừa đến.

“Ta lên tiền thính chờ người.”

“Hảo.”

Đợi người đi rồi, Mộc Nghị Tuyên đi qua lấy nhân bì cụ đặt tại đầu giường, quay về phía gương đồng mang lên, tại cổ và hai tay bôi lên một tầng thuốc mỡ thâm nâu dùng để dịch dung.

Khi hấn ngẩng mặt lên, nguyên bản mỹ nam tử hào hoa phong nhã, lúc này trở thành mây rậm mũi cao, da ngăm đen, mặc dù thanh tú nhưng không nổi bật, đi trong đám người cũng không làm ai chú ý hấn.

Hết thấy mọi việc ổn thỏa, hấn mới mở cửa phòng, vội vã đi đến tiền thính.

“Thật ngại quá, đã tới chậm.” Thấy vài người đứng tại đại sảnh, hấn vội cúi đầu, dáng điệu hoảng hốt.

Trường Phong tiêu cục không phải rất lớn, không giống những hộ lớn mua gạo mua đồ ăn đều có người ở cửa hiệu đưa đến cửa, tất cả đều là do các tiêu sư thay phiên nhau ra ngoài chọn mua.

Ngày hôm nay chính xác là ngày một tháng chọn mua một lần, đến phiên hấn xuất môn. Thường ngày gà kêu một tiếng hấn liền tỉnh giấc, nhưng hôm qua có chuyện trong lòng, ngủ muộn, cho nên sai giờ.

“Không việc gì, đi thôi.” Kỷ tiêu đầu phụ trách chọn mua khoát tay, không đem việc hấn đến muộn để trong lòng.

Mộc Nghị Tuyên cẩn thận đi phía sau mọi người rời khỏi tiêu cục, duy trì yên lặng, cố gắng không làm cho người bên ngoài chú ý.

Tính ra hấn vào Trường Phong tiêu cục cũng đã hơn một năm.

Trước đây ly khai kinh thành không bao lâu, liền nhận được tin tức mẫu hậu mưu phản không thành mà tự sát, lúc đó đau khổ vô cùng, suốt mấy ngày mấy đêm không có chớp mắt.

Hấn không trách hoàng huynh quá nhẫn tâm, dù sao mẫu hậu cũng phạm vào đại tội mưu phản, hoàng huynh vẫn đem mẫu hậu an táng, đã rất nhân từ.

Thế nhưng nhiều người trong kinh thành không nghĩ như vậy, người bên nhà ngoại của mẫu hậu không cam lòng bỏ qua, cũng có thể do thái hậu suy sụp khi muốn giữ vững địa vị vinh hoa của mình, mà hướng suy nghĩ đến hấn.

Nhưng mà hấn vốn không quan tâm đến ngôi vị hoàng đế, lần biến động cung đình này làm cho hấn sâu sắc hiểu rõ sự đáng sợ của quyền lực, để tránh khỏi phân tranh, hấn từ bỏ vương vị, rời xa kinh thành.

Rời kinh thành năm năm, hấn học được rất nhiều điều trước đây không thể tưởng, giống như dịch dung thuật hôm nay hấn sử dụng, là do một lão hán hấn vô tình cứu được dạy cho, lão hán dạy cho hấn dịch dung thuật cùng với một ít võ thuật phòng thân, ở cùng nhau một năm, sau đó mỗi người đi một ngã.

Dịch dung thuật này giúp hấn loại đi không ít phiền phức, hấn từ khi sinh ra tướng mạo đã thanh tú tương tự mẫu hậu, trên đường đi cũng gặp qua một ít phần tử đối với hấn có tâm bất chính, liền dứt khoát dịch dung, dùng tên giả Dịch Tuyên lưu lại tiêu cục ở một trấn nhỏ vùng biên cương, thoảng cái đã ba năm.

Đêm qua hấn lại mơ tới mẫu hậu, khuôn mặt nàng đầy máu lồi kéo tay hấn, không ngừng muốn hấn quay về kinh thành đoạt lại ngôi vị hoàng đế, đó là một đêm khó ngủ...

Suy nghĩ một mạch, thấm thoát đã đi tới chợ, mấy tiêu sư nhận nhiệm vụ rời đi, chỉ còn hấn đứng sững ở một bên.

“Dịch Tuyên, người đi cửa hàng gạo Trần Ký mua gạo, cứ nói là Trường Phong tiêu cục, sau đó tới trà lâu bên kia hội họp.” Kỷ tiêu đầu phụ trách mua chọn lấy từ trong ngực một xâu tiền đồng, cùng con ngựa phía sau giao cho hấn.

“Vâng, tiêu đầu.” Hấn nhận lấy tiền đồng để vào trong túi áo, dắt con ngựa, hướng cửa hàng gạo đi đến.

Trước đây, ở trong hoàng cung cầm y ngọc thực, không quý trọng củi gạo, nhưng hôm nay lại cực kì tình tường, tiền chính mình cực khổ một năm cũng chủ yếu duy trì ẩm no, so với ngày xưa khác biệt rất nhiều, bất quá hấn cũng dần dần quen với cuộc sống như vậy, dù sao chính mình ăn đều là cực khổ kiếm ra, cũng cảm thấy phong phú.

“Chưởng quỹ, Trường Phong tiêu cực đến lấy gạo.” Bước vào cửa hàng gạo Trần Ký, Mộc Nghị Tuyên nói xong liền đem tiền đặt lên bàn, không có tái nói nhiều.

“Đến, vị tiểu ca là người của Trường Phong tiêu cực? Có chút không quen mặt.” Chưởng quỹ khoảng chừng bốn mươi tuổi, để râu cá trê, eo to như thùng nước, theo tiếng cười, thịt béo trên người rung lên một cái.

“Àn, ta là lần đầu đến.” gương mặt lướt nhanh qua chưởng quỹ một cái, thấy hấn có bộ dáng con buôn, có chút phản cảm, nhưng cũng không nói thêm gì.

“Gạo đã được chuẩn bị hảo, mời tiểu ca đi theo ta.”

Hấn theo chưởng quỹ tới kho thóc ở hậu viện, trong kho bao gạo chồng chất như núi, hấn vô tình dẫm lên một bao, làm rách một lỗ, một ít gạo bị đổ ra, màu sắc so với gạo bình thường không giống nhau.

“Tiểu Lý, còn không mau tới thu dọn.” Sắc mặt chưởng quỹ khê biến, nhưng rất nhanh liền khôi phục vẻ bình thường, lớn tiếng gọi tiểu nhị.

“Gạo này...” Nhìn gạo đã có chút biến thành màu đen trên mặt đất, lông mày Mộc Nghị Tuyên khê nhíu lại, chậm rãi mở miệng.

Nếu hấn không nhìn lầm, những... gạo này đã hỏng, chưởng quỹ còn để đóng gạo này ở đây, lẽ nào còn muốn bán cho người khác?

“Nga, vài ngày trước có mưa to, chút gạo này bị ẩm ướt, bây giờ trời trong, một chút bọn họ sẽ đem đi phơi nắng.” Chưởng quỹ cười méo mó, ý muốn che giấu.

Mộc Nghị Tuyên trầm mặc không lên tiếng, chỉ nhìn gạo trên mặt đất, trong lòng cười nhạt.

Xem hấn là hài đồng ba tuổi? Đóng gạo này dù có phơi nắng thế nào, cũng không thể ăn được.

“Chưởng quỹ, Lý tú tài lại tới mua gạo, vẫn như cũ à.” Lúc này, tiểu nhị tiến vào kho gạo, ghé vào bên tai chưởng quỹ, thấp giọng hỏi, tất cả đều lọt vào tai Mộc Nghị Tuyên.

“Việc nhỏ ấy cũng cần hỏi ta, thực sự vô dụng.” Chưởng quỹ nhin không được vung tay khê quát.

Mộc Nghị Kiên xem thấy toàn bộ sự việc nhưng không lên tiếng, chỉ thúc giục chưởng quỹ giao hàng, sau khi kiểm tra gạo, đem bao gạo đặt lên lưng ngựa, xoay người đi về hướng trà lâu.

Đường phố sau giờ ngọ vô cùng náo nhiệt, tuy thời tiết nóng bức, nhưng người bán hàng rong vẫn cất cao giọng rao to thu hút đám đông người qua đường.

Trần nhỏ ở gần biên quan, nên có rất nhiều tộc người, người Trung Nguyên chiếm đại đa số, nhưng cũng có không ít người Hồ vốc người cao lớn.

“Chuyến đi này thật không tệ, vùng Trung Nguyên quả nhiên của cải dồi dào!” Một tiếng nói vang dội xen lẫn từ trong âm thanh ồn ào, chỉ là giọng nói lộ ra một cổ phong tình ngoại quốc.

“Đại... thiếu gia.” Trung niên thị tùng ở bên nam tử định nói gì đó, chợt thấy ánh mắt chủ tử, lập tức sửa lại lời nói.

Vị công tử trong lời nói thị tùng khoảng chừng hai bảy, hai tám, dáng người cao lớn, da màu đồng, đường nét ngũ quan rõ ràng, con ngươi màu nâu sâu sắc lại có vẻ phóng đảng bất kham, toàn thân lộ ra vẻ ngang tàn.

Tuy đang mặc bộ trường sam tím, phe phẩy chiết phiến, dáng dấp nhã nhặn, nhưng cũng không thể che dấu khí phách vương giả, trên khuôn mặt tuấn đạt lộ ra một nụ cười nhạt thu hút lòng người.

“Bồ nô, gọi ta là thiếu gia.” Thu hồi chiết phiến, gõ lên vai thị hầu một cái, khước miệng Hồ Duyên Khiên khẽ nhếch.

Mẫu thân của y vốn là người Trung Nguyên, được phụ thân, Vương của dân tộc Hung nô trong một lần xâm lược bắt về, địa vị của mẫu thân trong tộc không cao, dù phụ thân có yêu thương nàng như thế nào, y cũng bị các huynh đệ cùng cha khác mẹ coi thường.

Sau khi phụ thân chết, y lại càng gian khổ, nhưng y chưa bao giờ từ bỏ, ngược lại, cố gắng tích lũy sức mạnh, từng bước sắp xếp bước lên ngai vàng Thiên Vu, y đã tốn không ít tâm tư, chỉ đáng tiếc khi y có thể cho mẫu thân cuộc sống tốt đẹp thì nàng lại mắc bệnh mà rời xa y.

Trước đó không lâu, hoàng đế Trung Nguyên truyền tin hướng bộ tộc Hung Nô hòa thân, y luôn muốn tìm một nữ tử Trung Nguyên thông minh xinh đẹp như mẫu thân làm Yên thị, nên lập tức đáp ứng.

Vốn chỉ cần phái sứ thần đi đón dâu là được, nhưng từ nhỏ luôn được mẫu thân kể về phong cảnh Trung Nguyên, liền nhân dịp hòa thân, tự mình đi du lịch một phen, mang theo thiếp thân thị vệ Bồ nô, giả làm thương nhân đi vào biên trấn.

“Thiếu gia, khát nước sao?” Bồ nô hỏi.

“Có một chút, đi tới trà lâu phía trước nghỉ chân.” Hơi gật đầu, Hồ Diên Khiên liền đi tới phía trước, Bồ nô cung kính đi theo sau.

Đúng lúc này, Mộc Nghị Tuyên đang nhớ lại sự việc trong cửa hàng gạo lúc nãy, không có chú ý phía trước, liền đụng phải Hồ Diên Khiên.

“Ôi!”

“Lớn mật!” Bồ nô vội vàng lắc mình về phía trước, đánh một quyền về phía ngực Mộc Nghị Tuyên.

“Bồ nô, dừng tay.” Hồ Diên Khiên hét lớn một tiếng, ngăn cản thị hầu. “Tiểu huynh đệ, không có việc gì chứ.” Y tiến lên, lễ độ hỏi. Mặc dù do đối phương đụng vào mình, nhưng thị hầu không phân tốt xấu liền ra tay đánh người, cũng do y quản giáo không tốt.

“A... ta không sao, xin lỗi, đã đụng vào người.” Mộc Nghị Tuyên giật mình, gương mặt nhìn người cao hơn mình nữa cái đầu.

Hắn vốn đã cao, mà đứng trước người này, phải ngửa đầu mới có thể thấy mắt người nọ.

“Không việc gì.” Hồ Diên Khiên lắc đầu, không thèm để ý đến nơi bị đụng phải, nhìn Mộc Nghị Tuyên, ánh mắt toát ra vẻ thích thú.

Người trước mắt tướng mạo vô cùng bình thường, nhưng đôi mắt lại đặc biệt trong suốt, cùng với mẫu thân ôn nhu sáng suốt của hắn có bảy tám phần tương tự, chỉ nhìn qua liền phát sinh cảm giác thân thiết.

“Vậy là tốt rồi, tại hạ có việc, đi trước một bước.” Nghĩ đến những người khác của tiêu cục đang chờ hắn tại trà lâu, Mộc Nghị Tuyên chấp tay, vội vã dắt ngựa rời đi.

“Người Trung Nguyên một chút lễ phép cũng không biết.” Bồ nô ở bên cạnh nhin không được hừ lạnh một tiếng.

“Hắn cũng không cố ý, người phải nhớ kỹ, thiếu gia hôm nay là một thương nhân, không cần làm lớn mọi chuyện.” Hồ Diên Khiên liếc mắt, giờ cây quạt gõ vào ót thị hầu một cái, rồi đi nhanh về hướng trà lâu.

Đem ngựa cột vào thân cây trước cửa, Mộc Nghị Tuyên đi về phía Kỳ tiêu đầu bắt chuyện, sau đó ngồi xuống, cầm chung trà lên uống một ngụm lớn.

Tùy ý cùng các tiêu sư hàn huyên vài câu, phía cửa truyền đến một cuộc trò chuyện, thu hút sự chú ý của hắn.

“Đây không phải Lý tú tài sao?” trà lâu lão bản đứng ở trước cửa, kéo một vị nam tử khoảng ba mươi tuổi lại trò chuyện.

“Tiền lão bản, gần đây làm ăn tốt không?”

“Cũng tạm được không có trở ngại. Người lại đi mua gạo à.”

“Đúng vậy, vài ngày trước lại có lũ lụt, nạn dân ngày càng nhiều, gạo hôm qua mua cũng ăn hết rồi, ta vừa ghé cửa hàng gạo Trần Ký mua thêm một bao.”

“Nhanh như vậy đã hết?” trà lâu lão bản sững sốt.

“Đêm hôm qua lại có thêm nạn dân, ta đưa bọn họ vào miếu ở tạm, giờ còn phải chạy về nấu cháo cứu tế.”

Lý tú tài tuy gia cảnh nghèo khó, nhưng lại có lòng nhiệt tình, nhìn thấy nạn dân lũ lụt ở ngoài cửa thành nhin đói, không đành lòng, liền đưa bọn họ về an trí ở miếu thờ trong thôn, lại tự móc tiền túi mua gạo, không ít người trên trấn thấy như vậy, liền có tiền giúp tiền, có sức giúp sức, cũng giúp được không ít.

“Chờ một chút, cái này người cầm lấy mà cứu tế.” trà lâu lão bản lấy ra một nắm bạc vụn nhét vào trong tay Lý tú tài.

“Cái này... sao có thể, người vừa quỳen bạc trước đó không lâu.”

“Người cứ cầm lấy, nhà người có vợ con, cũng rộng rãi bỏ tiền mua gạo cứu tế, ta như thế nào lại không quỳen chút bạc?”

“Ta thay mặt nạn dân cảm tạ người...”

Tất cả cảnh tượng đều lọt vào trong mắt Mộc Nghị Tuyên, ánh mắt hần chợt âm u, tay cầm ly trà cũng hơi dùng sức, nhớ tới chuyện tình ở cửa hàng Trần Ký lúc này.

Hắn vốn không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng nghe được những điều này, Lý tú tài mua gạo vì muốn cứu tế nạn dân, hắn lòng dạ Bồ Tát, nếu có xảy ra chuyện gì...

Chờ hắn hồi phục lại tinh thần Lý tú tài đã khiêng gạo rời khỏi trà lâu, thấy vậy, hắn mượn cớ muốn đi nhà xí, liền đứng dậy đuổi theo, không chú ý đến một người đang ngồi trong gian phòng trang nhã ở lầu hai theo dõi nhất cử nhất động của hắn.

“Thiếu gia, người nọ có cái gì đẹp?” Bồ nô khó hiểu hỏi.

“Nhiều lời.” Hồ Diên Khiên quay đầu lại trừng mắt liếc hắn, sau đó đi lại cửa sổ, nhìn thấy Mộc Nghị Tuyên đang từ cửa bước ra, đuổi theo Lý tú tài cách đó không xa.

Mới vừa rồi tiến vào trà lâu, y liền chú ý sự tồn tại của Mộc Nghị Tuyên, chỉ cảm thấy rất trùng hợp, vừa mới tách biệt, không ngờ lại ở chỗ này gặp lại hắn.

Không nói được là vì sao, nhưng sự tình cờ này làm tâm tình y cảm thấy rất tốt, có lẽ sự kiên nghị ẩn dấu trong ánh mắt người này làm y nhớ tới mẫu thân, nảy sinh hảo cảm, nhin không được liền muốn quan tâm hắn.

Lúc này, Mộc Nghị Tuyên đã kéo Lý tú tài đến hẻm nhỏ bên cạnh trà lâu, từ vị trí Hồ Diên Khiên, thấy được rất rõ ràng.

Sau một phen nói chuyện với nhau, Lý tú tài lập tức mở bao gạo, đẩy ra tầng bên trên, phía dưới tuy rằng vẫn bạch sắc, nhưng mơ hồ có thể thấy được nắm mốc đen kịt.

“Gạo này tuy đã được phơi nắng, cũng xử lý qua, nhưng đã mốc meo, không thể ăn được.” Mộc Nghị Tuyên vốc lên một ít nhìn kỹ.

Thảo nào Lý tú tài không có phát hiện, nguyên lai là chưởng quỹ đem gạo phơi nắng để ở dưới, bên trên trải một lớp gạo ngon, nếu không kiểm tra tỉ mỉ, căn bản không biết được túi gạo này đã bị mốc.

“Khó trách, lần trước có người ăn bị tiêu chảy, ta còn tưởng do không thích ứng với thời tiết, thì ra đều là do gạo... Không được, ta phải đi tìm hần lý luận!” Lý tú tài tức giận đến đỏ mặt.

“Chậm đã, chưởng quỹ cửa hàng gạo đã dám làm như thế, khẳng định không có sợ hãi, người đi tìm hần đòi cái công đạo, nói không chừng, còn bị hần cắn ngược lại một cái.” Mộc Nghị Tuyên ngăn cản hắn đi liền lĩnh.

“Người vừa nói, ta cũng nghĩ tới, cậu cả của chưởng quỹ kia chính là đại địa chủ của bản trấn.”

“Có thể chứ, người có muốn lấy lại công đạo không?”

“Đương nhiên muốn, xin huynh đài giúp đỡ.” Lý tú tài kích động cầm tay hắn.

“Tên gian thương này, cũng nên trừng trị một phen...” Tuy rằng hắn từ lâu bỏ qua Vương gia địa vị, nhưng gian thương hãm hại tiền tài, nhân mạng như vậy, hắn cũng không thể mặc kệ!

Hắn cúi đầu, thì thầm bên tai Lý tú tài, không hề biết nhất cử nhất động của mình đều rơi vào mắt Hồ Diên Khiên.

Tuy không nghe thấy bọn họ nói gì nhưng nhìn hành động hai người, cơ trí như Hồ Diên Khiên cũng đoán được gao kia có vấn đề. Y cũng hiểu kỳ muốn biết Mộc Nghị Tuyên muốn làm cái gì.

Liên quyết định đi xuống xem vở kịch này.

Một lúc lâu sau, Lý tú tài lại đi vào cửa hàng Trần Ký, lớn tiếng kêu lên : “Chưởng quỹ, có ở nhà hay không?”

“Đây... đây không phải Lý tú tài sao, có chuyện gì ?” Chưởng quỹ nhìn thấy hắn, bộ dáng tươi cười có chút biến đổi.

“Cho ta thêm mười bao gạo.” Lý tú tài đem bạc bụn “Ba” một tiếng đặt trên mặt bàn, khí thế kinh người.

“Tiểu Lý, còn không mau đi chuyển mười bao gạo ra đây.” Thấy Lý tú tài không phải tìm hắn tính sổ, chưởng quỹ liền khôi phục vẻ mặt, cười đến hai mắt híp lại.

“Trần chưởng quỹ, ta hơi vội, có dắt theo một con lừa, nhưng này mười bao gạo hơi phiền phức, người phái người đem gạo theo ta trở về được không?” Lý tú tài nói.

“Cái này...” Con người chưởng quỹ xao động, do dự không có lập tức trả lời.

“Nếu như không được, thì quên đi.” Vừa nói, hắn vừa làm bộ thu hồi lại số bạc.

“Đi, đi, ta lập tức phái người giúp người đem về.” Chưởng quỹ thấy thế, vội vàng đoạt lấy bạc, nhét vào tay áo.

Dọc đường đi, Lý tú tài gặp người liên chủ động chào hỏi, hầu như toàn bộ láng giềng đều nhìn thấy tiểu nhị của cửa hàng Trần Ký đem gạo đến cửa miếu, ngay tại cửa ra vào, dựng nồi nấu cháo.

Sau khi chỉ vẽ kế hoạch, Mộc Nghị Tuyên cũng trở lại trà lâu, đem mọi chuyện của tiêu cục xử lý ổn thỏa mới lặng lẽ đi tới thôn của Lý tú tài.

Cùng lúc đó, Lý tú tài đem tất cả nạn dân tập trung trước miếu, lấy danh nghĩa cứu tế đi mời tri huyện đến chủ trì, tri huyện đương nhiên không từ chối, cao hứng mang theo gia sư tới.

Mộc Nghị Tuyên đầy bụi bẩn lên mặt, mặc quần áo cũ, giấu mình trong đám nạn dân, nhìn đám người phía trước, chợt chú ý tới trong đám người đến xem náo nhiệt, có một đôi mắt chuyên chú nhìn hắn.

Tuy Hồ Diên Khiên đã thay một bộ quần áo vải thô, nhưng so với người khác lại cao hơn một cái đầu nên trông hắn như hạc lạc giữa bầy gà, may mắn bên cạnh hắn có Bồ nô thân hình cao lớn nên không làm cho người khác chú ý.

Phía trước, Lý tú tài nịnh hót tri huyện vài câu, tri huyện rất tán thưởng hắn, hai người khách sáo một hồi, tri huyện liền muốn đích thân phát cháo, hành động này đúng như ý muốn của Mộc Nghị Tuyên.

“cháo này...” Múc một muống cháo loãng, tri huyện hơi nhú mày.

“có gì không đúng sao?” Vẻ mặt Lý tú tài mờ mịt.

“Đem chén đến.” Tri huyện nghiêm mặt, cầm lấy chén sứ gia đưa tới, múc một ít cháo sau đó vừa mới đưa lên miệng liền phun ra, “Cháo này có vấn đề!”

“Sao có thể? Cháo này ta vừa nấu, giống như bình thường a!” Lý tú tài lớn tiếng kêu lên, vẻ mặt khiếp sợ.

“Bản quan hỏi người, gạo nấu cháo này từ đâu ra?”

“Từ cửa hàng gạo Trần Ký.”

“Người đâu, mang chưởng quỹ cửa hàng gạo Trần Ký đến đây!”

Một lúc sau, chưởng quỹ cửa hàng gạo bị dắt đến, nhưng trên mặt không có một chút sợ hãi, dáng điệu nghênh ngang kiêu ngạo.

“Huyện thái gia, gạo đều mua ở cửa hàng của hần.”

“Trần chưởng quỹ, Lý tú tài nói có phải sự thật không?” Tri huyện nghiêm khắc hỏi.

“Đại nhân đừng nghe hần nói bậy, trong thành có rất nhiều cửa hàng gạo, dựa vào cái gì nói là gạo của cửa hàng ta.” Thấy sự việc đã bại lộ, Trần chưởng quỹ cố tranh cãi.

Lúc bán gạo, hần cố ý dùng túi không có ký hiệu Trần Ký, dù nha môn tìm tới, cũng không có chứng cứ.

“Ta có nhân chứng, người trên thị trấn đều thấy tiểu nhị của cửa hàng Trần Ký đem gạo tới nấu cháo.” Lý tú tài hùng hồn nói.

“Cái này...” Trần chưởng quỹ biến sắc, hần không ngờ tới sự việc này.

Tất cả đều là xấp sếp của Mộc Nghị Tuyên, để cho Lý tú tài đến mua gạo lần thứ hai, chính là muốn tạo ra chứng cứ.

“Gian thương đáng chết!” Một tiếng rống bất ngờ vang lên từ trong đám người, làm mọi người đồng thanh hô.

Nhiều người giận đến khó nhịn, tri huyện lập tức hạ lệnh bắt giữ Trần chưởng quỹ vào đại lao chờ xét xử, tiếng kêu ca lúc này mới ngừng lại.

“Thiếu gia, việc này là do hần bày ra?” Bồ nô rút cục nhìn ra vấn đề.

“Không phải hần thì còn ai, nghĩ ra biện pháp đơn giản lại có hiệu quả, đây không phải là hạng người đơn giản.” Nhìn ánh mắt Mộc Nghị Tuyên có chút suy tư, Hô Diên Khiên bỗng nhiên muốn người này làm thuộc hạ dưới trướng.

Khi sự việc kết thúc, trời cũng nhá nhem tối, tri huyện nghiêm mặt rời đi, Mộc Nghị Tuyên nhân cơ hội đám người đang rối loạn tách ra, trở về tiêu cục.

“Vị công tử này, xin dừng bước.” Mới vừa ra khỏi thôn, một bóng dáng cao lớn liền chắn ở trước mặt hần.

Mộc Nghị Tuyên ngẩng đầu, nhất thời kinh hãi, đây không phải là nam tử ban ngày đụng phải hay sao.

Tuy đối phương diện mạo hiên ngang, không giống ác nhân, nhưng trong lòng hần vẫn lưu lại một chút cảnh giác, “Nguyên lai là huynh đài, không biết có chuyện gì?”

“Tại hạ Phùng Khiên, mới tới đây kinh thương lần đầu, không biết công tử tôn tính đại danh?” Hô Diên Khiên vùng chiết phiền, chấp tay hướng hần hành lễ.

Phùng là họ của mẫu thân y, tuy Thiên triều với Hung Nô có giao hảo, nhưng bách tính Trung Nguyên đối với ngoại tộc có chút phản cảm, hơn nữa họ của Hô Diên Khiên quá nổi bật, để tránh phiền phức, y liền thay đổi họ.

“Ta họ Dịch, xin lỗi, ta có việc gấp, cáo từ.” Hần cảm thấy người này không hề đơn giản, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, chấp tay làm lễ rồi rời đi.

“Dịch công tử, tại hạ nghĩ cùng với người hợp ý, muốn mời người đến tửu lâu nói chuyện một chút có được không?” Hô Diên Khiên vẫn như cũ khách khí hỏi.

Nhân tài khó cầu, huống chi người trước mắt đã muốn quy ẩn, cho nên đối với thái độ kiên định của đối phương cũng không để trong lòng.

“Không cần.” Đối mặt với nhiệt tình của Hô Diên Khiên, Mộc Nghị Tuyên lại càng cảnh giác.

Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo.(2)

Hắn ẩn thân trong tiêu cực, chính là vì thân phận không bình thường, không muốn dính vào rắc rối nên mới ra hạ sách này, hôm nay nếu không phải muốn trừng trị gian thương, hắn cũng sẽ không đa sự, không ngờ bị người này quần lấy.

Bất luận người này có mục đích gì, hắn cũng không muốn giao du với kẻ xấu.

“Dịch công tử, hôm nay trò hay xuất phát từ tay người a.” Không bị lời nói lạnh nhạt của hắn đẩy lùi, Hồ Diên Khiên phe phẩy chiết phiến, không nhanh không chậm hỏi.

“Người như thế nào...” Đem lời muốn nói nuốt trở vào, nói thêm gì nữa không khác nào thừa nhận tất cả, hắn đơn giản cái gì cũng không nói.

Suy tư đến mục đích của đối phương, sắc mặt Mộc Nghị Tuyên cũng đông cứng lại. Người này một mực chú ý hắn, rốt cuộc là vì cái gì?

“Tại hạ không có ác ý, chỉ thấy công tử cơ trí hơn người, chỉ muốn kết giao mà thôi.” Biết hắn hiểu lầm, Hồ Diên Khiên lập tức giải thích.

“Các hạ đã quá cất nhắc, Dịch Tuyên chỉ là tiểu nhân nho nhỏ, không đáng để các hạ hao tổn tâm trí, cáo từ.” Nói xong, Mộc Nghị Tuyên kiên quyết nghiêm mặt quay đầu rời đi.

Hồ Diên Khiên muốn đuổi theo, nhưng không quen địa hình, một thoáng đã không thấy bóng Mộc Nghị Tuyên, nhịn không được thở dài.

“Thiếu gia, hắn phụ lòng tốt của người, người còn tìm hắn làm chi?” Bỏ nó không khỏi oán hận.

“Người này không phải người tầm thường, ta nhất định phải mời hắn về.” Tìm không thấy Mộc Nghị Tuyên cũng không làm hắn tức giận, trái lại còn khơi dậy ý chí chiến đấu của y.

Cái gì không chiếm được, lại càng muốn, Hồ Diên Khiên cũng không ngoại lệ.

Y trong lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải mời Dịch Tuyên trở về!

Hoàn chương 1.

(1) Yên hỏa : khói lửa

(2) Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo : không có chuyện gì lại quan tâm, không phải kẻ gian thì cũng là đạo tặc

2. Chương 2: Đệ Nhị Chương

Mộc Nghị Tuyên cảm thấy mình rất xui xẻo, không phải xui xẻo bình thường, mà là cực kỳ xui xẻo, người không muốn thấy lại liên tục gặp gỡ, muốn trốn cũng không xong.

Hôm kia, hắn đến nha môn thăm dò tin tức cửa hàng gạo Trần Ký. Vừa mới đi đến cửa lại đụng phải tên Phùng Khiên kia.

Gặp cũng không sao, hắn cứ xem như không thấy, nhưng tên Phùng Khiên kia da mặt còn dày hơn bức tường, không thèm để ý vẻ mặt lạnh lùng của hắn, liền xưng huynh gọi đệ, đứng chung một chỗ với hắn, mà tướng mạo Phùng Khiên lại quá nổi bật, làm không ít người chú ý tới bọn họ.

Hắn định trốn trong tiêu cực vài ngày, tránh phiền phức, chờ người nợ buông tha mình, ai ngờ hôm nay Ngô tiêu đầu lại phái hắn ra ngoài truyền tin, không thể từ chối hắn mới bắt đầu dẫm ra khỏi cửa.

Tuy trên đường đi cực kỳ cẩn thận, nhưng vừa hoàn thành nhiệm vụ, vừa đi trên đường cái lại gặp mặt Phùng Khiên, làm hắn nhịn không được nghi ngờ lão Thiên gia đang đùa giỡn hắn.

“Dịch công tử, đã lâu không gặp.” Hồ Diên Khiên diện một bộ bạch y ngọc quan, khuôn mặt tươi cười hướng hắn phát tay.

“...” Mộc Nghị Tuyên tức giận bĩu môi, vẻ mặt cũng không tốt lắm.

Cũng được một khoảng thời gian không gặp, nói chuyện cứ như rất thân thiết với mình, người này da mặt quá dày, hần lẽ nào không hiểu mình không muốn gặp y?

Bất quá cũng phải thừa nhận, người này sinh ra đã rất tuần tú, mái tóc dài đen nhánh như tơ, hai tròng mắt không đen kịt như người Trung Nguyên, mà có màu nâu nhàn nhạt, giống như mật ong làm say lòng người.

Hơn nữa gương mặt tươi cười rực rỡ như ánh sáng mặt trời, chỉ đứng trên đường, đã làm rất nhiều cô nương đỏ mặt, xấu hổ len lén nhìn y.

“Dịch công tử, tại hạ Phùng Khiên.” Sợ hần không nhận biết mình, Hô Diên Khiên tự báo tên mình một lần nữa.

“Ta biết người gọi là Phùng Khiên.” Chưa bao giờ phiền não như vậy, người trước mắt giống như con ruồi đuổi mãi không đi, làm cho hần cực kỳ mệt mỏi.

“Dịch công tử, chúng ta vào bên trong trò chuyện đi.” Giả vờ không thấy vẻ mặt lạnh như băng của hần, Hô Diên Khiên nhiệt tình nắm lấy tay hần, kéo hần đến tửu lâu đối diện.

“Buông tay.” Mộc Nghị Tuyên cố sức giãy dụa, nhưng phát hiện khí lực đối phương lớn hơn hần rất nhiều, hần căn bản không phải là đối thủ, chỉ có thể để bị kéo đi.

“Dịch công tử, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với người.” Hai lần trước thất bại, làm cho Hô Diên Khiên quyết định mạnh bạo đối phó với hần, như vậy cuối cùng liền đạt được mục đích.

Mộc Nghị Tuyên bị người kia ép buộc kéo đến một gian phòng trong tửu lâu, Hô Diên Khiên ngồi xuống phía đối diện hần, vươn tay rót trà cho hần. Tuy tâm trạng bất mãn, nhưng bỏ đi cũng không phải, không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận ly trà, miễn cưỡng ứng phó.

“Không biết Dịch công tử năm nay bao nhiêu niên kỷ?” Hô Diên Khiên tỉ mỉ đánh giá hần hỏi.

“Mười tám.” Đơn giản trả lời, Mộc Nghị Tuyên một chút cũng không muốn nhiều lời.

“Mới mười tám tuổi, thật là nhìn không ra.” Hô Diên Khiên có chút kinh ngạc.

Nhìn người này diện mạo cơ trí, y còn tưởng hần xấp xỉ mình, không nghĩ chỉ mới mười tám tuổi, vẫn còn là một thiếu niên.

“Nói đi, người tìm ta cuối cùng là có chuyện gì?” Người này cứ dây dưa làm hần cực kỳ phiền nhiễu, tất cả sinh hoạt bình yên của hần đều bị đảo lộn hết, huống hồ cũng không biết người kia có mục đích gì, càng muốn nhanh chóng đuổi hần đi.

“Dịch công tử có từng nghĩ đến tiền đồ của mình?” Không muốn lộ ra thân phận thực sự của mình, Hô Diên Khiên khéo léo hỏi.

“Chưa từng nghĩ tới.” Hần hừ lạnh một tiếng.

Hần lúc trước đã từ bỏ thân phận Vương gia, một mình rời kinh, lúc này còn nói gì tiền đồ, thực sự buồn cười.

Nhưng Hô Diên Khiên không biết tâm tư của hần, còn tưởng hần không quan tâm đến con đường làm quan, ánh mắt không khỏi buồn bã.

Để tìm được Dịch Tuyên, y phải hỏi thăm khắp nơi, từ quần áo hần mặc ngày ấy mới tìm hiểu được hần là người của Trường Phong tiêu cục. Vốn tưởng rằng loại người như Dịch Tuyên, sẽ không cam tâm ở trong một cái tiêu cục nhỏ, chỉ cần mình thành tâm mời, nhất định có thể làm đối phương cảm động, không nghĩ tới hần là người vô tâm với con đường làm quan, cái này thật phiền toái.

“Cũng không còn sớm, tại hạ có việc, đi trước một bước.” Thấy đối phương trầm ngâm không nói gì, Mộc Nghị Tuyên không kiên nhẫn đứng lên.

“Chờ một chút.” Sợ hần rời đi, Hô Diên Khiên vươn tay kéo hần lại.

“Buông tay!”

“Buông.” Mộc Nghị Tuyên trong lòng kêu to không ổn. Hắc di truyền từ mẫu hậu, trời sinh da trắng, dù phơi nắng thế nào cũng không đen được, bởi vậy hắc mới dùng loại thuốc mỡ này để thay đổi màu da.

Thuốc này là thuốc mỡ chuyên dùng để dịch dung, dù có đứng suốt một ngày ngoài trời, mồ hôi đầm đìa cũng không phai màu, không ngờ Hô Diên Khiên dùng sức như vậy, làm một mảng da màu bị rớt ra, lộ ra sự thật.

“Đây không phải là diện mạo vốn có của ngươi?!” Hô Diên Khiên lập tức khẳng định nói.

Y duỗi tay, kéo Mộc Nghị Tuyên vào trong ngực, một tay khóa tại eo hắc, một tay sờ lên trên mặt, lập tức phát hiện mặt hắc có một lớp gì đó bao phủ.

“Quả nhiên, đây không phải là hình dáng của ngươi.” Từ lâu đã nghe vùng Trung Nguyên có một loại dịch dung có thể làm thay đổi dung mạo, không ngờ thiếu niên trước mặt ngoài trừ cơ trí, còn có chiêu thức này!

Y vừa mừng vừa sợ, ngón tay sờ xuống phía dưới gò má Mộc Nghị Tuyên, quả nhiên tại cổ hắc tìm được một đường nổi rất nhỏ, hắc kéo lớp đồng tây kia lên, làm mặt nạ da người bị lột ra.

Nhìn dung nhan tú lệ trước mắt, Hô Diên Khiên kinh ngạc tròng lớn mắt, cái gì cũng nói không nên lời.

Cho đến giờ, y luôn cảm thấy mẫu thân là người đẹp nhất, nhưng thiếu niên trước mắt lại không có điểm nào kém mẫu thân, da trắng nõn nà, chân mày như vẽ, đôi mắt như nước bởi vì kinh ngạc hòa lẫn tức giận càng thêm sáng ngời sinh khí, như có thể đem người khác hút vào, tầm mắt không thể nào rời đi.

Tâm tình y trước nay chưa bao giờ kích động, y vốn tán thưởng Dịch Tuyên, trong nhân gian ít có người thông minh tài trí như vậy, nhất định phải mời hắc theo mình, không ngờ thiếu niên sắc nước hương trời như vậy, làm y nảy sinh lòng ái mộ.

Y còn nổi lên mơ màng một người tài mạo như vậy, cùng mẫu thân giống nhau, không phải chính là ý trung nhân y muốn chọn hay sao?

“Nhìn đủ chưa, đưa ta.” Đôi mi thanh tú nhú lại, Mộc Nghị Tuyên trợn mắt, vươn tay đoạt lại mặt nạ.

Nhưng Hô Diên Khiên nhanh chóng tránh được, tuyệt không muốn đem mặt nạ trả lại cho hắc. “Ngươi... Vì sao phải che dấu dung mạo thật sự của mình?”

Thay đổi dung mạo có nhiều mục đích, có khả năng nhất là tránh né cừu địch, lẽ nào hắc vì muốn trốn tránh cừu gia cho nên mới dịch dung?

“Ngươi cũng không là gì của ta, quan nhiều như vậy làm gì.” Tức giận đưa tay cướp mặt nạ lần thứ hai, nhưng làm thế nào cũng không đoạt lại được, Mộc Nghị Tuyên phát hiện cả người mình gần như nhào vào trong lòng ngực Hô Diên Khiên.

“Ngươi thực sự gọi là Dịch Tuyên?” Hoài nghi tên của hắc, lòng hiếu kỳ đối với người này tăng lên không ít, Hô Diên Khiên cũng không nghĩ buông tha hắc lúc này.

“Nhanh cho ta!” Liên tiếp đoạt nhiều lần không được, Mộc Nghị Tuyên tức giận đến mức sắc mặt tái xanh.

Hắc không biết tên ngoại tộc này vì sao cứ quẩn quít lấy hắc, nhưng hắc biết người này nhất định rất phiền phức, hôm nay dung mạo thật sự lại bị lộ, ánh mắt đối phương chợt lóe sáng làm hắc kinh hãi đến không thở nổi, thấy tiếp tục dây dưa cũng không phải biện pháp, hắc quyết định ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.

“Hôn ta một cái, ta trả cho ngươi.” Thấy hắc thở hổn hển, hai má phồng lên trông rất thú vị, Hô Diên Khiên mở miệng đùa giỡn.

“...” Tuy là vứt bỏ Vương vị, nhưng dù thế nào Mộc Nghị Tuyên cũng sinh ra trong gia đình Đế vương, một thân ngạo khí không cho phép người khác làm nhục, bị người nọ đùa giỡn như vậy, hắc lại càng tức giận hận không thể một đao chém chết tên đáng đồ tử trước mặt, nếu ánh mắt hắc có thể giết người, sợ rằng Hô Diên Khiên đã chết vô số lần.

“Không đồng ý cũng được, cái này để lại cho ta làm kỷ niệm đi.” Nói xong đem mặt nạ để vào trong ngực áo, đáng diệu đắc ý.

“Hạ lưu!” Mộc Nghị Tuyên hỗn hển hướng y tát một cái, nhưng lại bị nắm lấy, nhất thời mất trọng tâm, ngã vào trong lòng ngực rộng lớn.

“Cũng không phải, bản thiếu gia phong lưu không hạ lưu.” Hô Diên Khiên không vì hấn chửi bậy mà sinh khí, ngược lại càng thấy hứng thú.

Thiếu niên này không phải là một con mèo nhỏ, mà là một con báo ngang bướng khó thuần hóa, nghĩ đến y đường đường là Vương Hung Nô, tại thảo nguyên đã thấy qua nữ nhân thiên kiều bá mị, ôn nhu đa tình, hôm nay lại bị một con tiểu báo quyến rũ triệt để hứng thú của y.

“Cút ngay, không được tới gần ta.” Mộc Nghị Tuyên liều lĩnh giãy dụa, chỉ hy vọng mau rời khỏi đây, gò má bởi vì tức giận mà đỏ ửng, môi cũng bị hấn cắn đến đỏ bầm.

“Tuyên, môi của ngươi thật đỏ.” Nhìn tới đôi môi mọng mề người, hình dạng tuyệt mỹ, mềm mại như cánh hoa, rốt cuộc Hô Diên Khiên kiềm lòng không được cúi đầu, cướp đi hô hấp của hắn.

“Ngô...” Lời nói kháng nghị bị ép nuốt trở lại, nhả gian im lặng, sau đó chợt vang lên một âm thanh thở mạnh vì kinh ngạc.

Sững sốt phát hiện chính mình bị cường hôn, mà lại là nam tử xa lạ chỉ gặp qua vài lần!

Bị khinh bạc làm Mộc Nghị Tuyên càng ra sức giãy dụa, nhưng hàm dưới lại bị Hô Diên Khiên gắt gao chế trụ.

Cảm giác áp bức trong nháy mắt mạnh mẽ bao phủ toàn thân, hấn cảm giác mình là con thỏ nhỏ bị rơi vào bẫy, bị thợ săn đùa giỡn...

Hấn kích động muốn chạy trốn, nhưng lại bị đối phương dễ dàng phát hiện.

Hô Diên Khiên kéo hai tay hắn về phía sau lưng, một mực khóa eo của hắn, tham lam liếm hút dịch ngọt trong miệng hắn.

Kỳ thật chinh y cũng không ngờ mình lại dai dẳng với thiếu niên trước mắt như vậy, nhưng mùi vị của đối phương quá tuyệt, làm y muốn ngừng mà không được. Chỉ vốn vẹn cái hôn này, hấn liền xác định đây là người trong lòng y muốn làm bạn suốt đời.

Con dân thảo nguyên từ trước đến nay rất nhiệt tình, dám yêu dám hận, muốn yêu liền yêu không hề kiềm nén, huống chi nghe nói mấy năm nay Trung nguyên rất thịnh hành nam phong, cùng giới chung sống với nhau cũng không phải chuyện lạ. Y quyết định, thiếu niên này chính là Yên thị của y.

“Từ nay về sau, ngươi chính là người của ta.” Hô Diên Khiên khẽ cười, thoáng kéo ra một chút khoảng cách hứa hẹn.

Thấy Tuyên ngây ngô phản ứng, có thể nhìn ra đây là lần đầu tiên hắn cùng người khác thân mật. Ý niệm chợt nảy trong đầu làm tâm tình Hô Diên Khiên cảm thấy rất tốt, lực đạo trên tay cũng nhẹ rất nhiều.

Nhưng Mộc Nghị Tuyên lại nhân cơ hội này dùng hết sức đẩy y ra, ngay cả mặt nạ cũng không cần, xoay người chạy ra ngoài tửu lâu.

“Tuyên!” Hô Diên Khiên thăm mắng chính mình khinh suất, lúc muốn ngăn cản đã không còn kịp. Vô công Mộc Nghị Tuyên tuy kém hơn y, nhưng thân thủ lại rất nhanh nhẹn, hơn nữa lại quen thuộc địa hình, vừa lao ra khỏi tửu lâu, liền trốn vào trong đám người không thấy bóng dáng.

Đuổi theo ra bên ngoài tửu lâu Hô Diên Khiên không vui nheo lại mắt, nhưng rất nhanh liền đem thất vọng vất sau đầu.

Y sẽ không vì một thất bại nho nhỏ mà lui bước, thật vất vả mới tìm được người trong lòng, y cũng không đơn giản buông tay.

Dịch Tuyên, người từng mơ tưởng chạy thoát khỏi lòng bàn tay bản Thiên Vu!

Đêm khuya, mảnh sân của Trường Phong tiêu cực cực kỳ yên tĩnh, tất cả mọi người đều đi ngủ, chỉ còn căn phòng nhỏ của Mộc Nghị Tuyên còn sáng đèn, lắng nghe, còn có chút tiếng nước truyền đến.

“Phùng Khiên chết tiệt, hại ta phải làm lại mặt nạ, đêm nay cũng không được ngủ.” Ngồi ở trong mộc dũng, đưa lưng về phía cửa phòng, Mộc Nghị Tuyên một bên mắng, một bên tẩy đi mồ hôi trên người.

Bởi vì mất đi mặt nạ, buổi chiều hắn phải lén từ cửa sau vào, không dịch dung hắn chỉ có thể trốn ở trong phòng, cơm tối cũng không ăn, đói bụng cho đến tận bây giờ, thậm chí muốn tắm rửa cũng phải chờ đến đêm khuya yên tĩnh mới đi nấu nước đem về phòng.

Buổi chiều hôm nay vì muốn tránh né Phùng Khiên, chạy đến toàn thân đều là mồ hôi, lại lo lắng đang đồ tử đuổi theo, thấp thỏm bất an suốt buổi chiều, đến lúc này mới yên tâm.

May mắn bên người còn giữ tài liệu làm diện cụ, chỉ là quá trình hơi rườm rà, mất bốn, năm canh giờ mới có thể hoàn thành, ngày mai cũng không có nhiệm vụ, ban ngày ngủ bù cũng được.

Hắn trong lòng đem tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện mắng xối xả, lại không để ý cửa phòng cửa hắn lén lén đẩy ra một khe nhỏ, mà đối tượng hắn đang thầm mắng lại đang đứng ngoài cửa.

Thì ra buổi chiều Hồ Diên Khiên để người chạy mất, buổi tối liền nảy sinh ý nghĩ đi thăm dò, y đã sớm tìm hiểu về Trường Phong tiêu cực, nhân lúc đêm khuya thanh tĩnh thì lén lén lén vào, tìm một vòng trong viện, phát hiện một gian phòng nhỏ còn sáng đèn truyền ra tiếng nước.

Tới gần xem xét, quả nhiên bị y tìm thấy.

Tắm rửa xong, Mộc Nghị Tuyên từ trong nước đứng lên, bọt nước trong suốt chảy dài theo thân thể hắn, trong phòng ánh sáng mờ nhạt – nền chiếu vào khoảng lưng trắng nõn, tạo thành màu mật ong nhợt nhạt, sắc thái thoát nhìn cực kỳ thanh tú.

Hồ Diên Khiên đứng ở ngoài cửa, trông thấy một bức hoạt sắc sinh hương này, nhất thời tròng lớn hai mắt. Thân thể Tuyên tinh tế, cũng không có gầy yếu, da thịt rõ ràng, vai rộng eo hẹp, không giống nam giới thảo nguyên cơ thể săn chắc.

Chỉ là vừa nhìn sơ qua thân thể, liền làm tim y đập rộn lên, hô hấp cũng gấp rút, nhin không được muốn lại nhìn rõ ràng hơn.

Y bất động khá tốt, nhưng vừa chuyển động lại bất cẩn đụng phải ván cửa, kinh động tới Mộc Nghị Tuyên vừa ra khỏi dục dũng.

“Ai đó!” Mộc Nghị Tuyên lập tức phủ thêm quần áo, quay đầu hướng ra ngoài nhìn lại.

Lúc này mọi người đều đã ngủ, là ai ở bên ngoài?

“Là ta.” Thấy tránh cũng không được, Hồ Diên Khiên đơn giản đẩy cửa tiến vào.

Tuy Mộc Nghị Tuyên đã phủ thêm trung y, nhưng vạt áo còn không buộc hảo, lộ ra mảng ngực trắng nõn.

Hồ Diên Khiên đương nhiên sẽ không bỏ qua xuân cảnh quý báu trước mắt, đưa mắt nhìn kỹ một lần, da thịt không hề che dấu có vẻ mê người, rồi đến hai chân thon dài phía dưới trung y.

“Người tới nơi này làm gì?!” Bị ánh mắt như muốn ăn thịt người của y nhìn đến nổi đầy da gà, Mộc Nghị Tuyên cắn răng buộc chặt quần áo, lại mặc thêm ngoại bào, từ đầu đến cuối ánh mắt ngùn ngụt tức giận không hề rời khỏi Hồ Diên Khiên.

Cái gọi là âm hồn không tan, bất quá cũng chỉ là vậy! Mỗi lần đang đồ tử xuất hiện, liền khiến hắn chặt vật đến không chịu nổi, lẽ nào kiếp trước có oán với y, nên kiếp này y đến đòi nợ?!

“Đương nhiên là cũng mỹ nhân gặp gỡ dưới trăng.” Vừa nói, y vừa tiến lên một bước, nghĩ muốn đem người này ôm vào trong lòng.

Mộc Nghị Tuyên đương nhiên không để cho hắn đạt được, né khỏi móng vuốt vừa vươn tới, ánh mắt tràn ngập cảnh giác khê trùng, “Có quỷ mới cùng người gặp gỡ dưới trăng.”

Nhưng mà hắn cũng không dám lớn tiếng, sợ làm kinh động mọi người trong tiêu cực.

“Người nếu là quỷ cũng là xinh đẹp quỷ, đem hồn của ta quyến rũ đi mất a.” Trêu chọc không chút kiêng nể, tâm tình Hồ Diên Khiên chưa bao giờ vui vẻ như vậy, thân thủ kết hợp, thành công kéo người đang định chạy trốn kia vào lòng ngực.

Nghĩ đến hấn dịch dung chính là không muốn người khác chú ý, vả lại theo ý nghe được thì chắc hẳn người trong Trường Phong tiêu cục cũng không biết diện mạo thật sự của hắn, vì thế ý mới tới dò xét, không ngờ lại nhìn thấy mỹ nhân tắm rửa, thật là lời to!

“Vô sỉ!” Mộc Nghị Tuyên đẩy y ra, không ngờ ngoại tộc này khí lực lớn như vậy, cứ như ngọn núi lớn sừng sững, đẩy thế nào cũng bất động.

“Ai nói ta vô sỉ, hàm răng ta rất hảo a.” Lộ ra hàm răng trắng như tuyết, Hồ Diên Khiên mặt dày sát lại gần hắn.

“Trả mặt nạ cho ta.” Không muốn cùng y dây dưa, Mộc Nghị Tuyên duỗi tay hướng y đòi lại.

“Không phải đã nói rồi, hôn ta một cái liền trả cho người.”

“Người...” Nghĩ đến sự việc lúc chiều, khuôn mặt Mộc Nghị Tuyên liền đỏ bừng.

Tuy rằng trong cung, bên người hoàng tử đều có thiếp thân cung nữ, ngoại trừ chăm sóc sinh hoạt hằng ngày, còn lại chính là chuyện kia. Nhưng hắn từ nhỏ đã ly khai hoàng cung, đối với việc giường chiếu cũng chỉ nghe nói qua, chưa cùng ai có hành động thân mật, nên lúc này lại bị đăng đồ tử chiếm tiện nghi nhưng không cách nào ứng phó.

“Ta nói chuyện luôn giữ lời, hôn ta một cái ta liền trả lại cho người.” Hồ Diên Khiên tất nhiên không biết hắn đang nghĩ cái gì, nghiêm mặt yêu cầu.

“Người cũng không phải có bệnh, sao không đi tìm tiểu cô nương, lại tới tìm ta.” Mộc Nghị Tuyên cắn răng mắng.

“Không phải bệnh, ta đối với người là nhất kiến chung tình, không phải người ta không cưới.” Từ lâu y đã đem việc hòa thân để sau đầu, Hồ Diên Khiên quần quít lấy hắn, không buông tay.

“Hoang đường, người đem ta thành cái gì, ta đường đường là nam tử hán, nếu muốn thành thân cũng là cưới vợ!” Nổi giận đùng đùng, Mộc Nghị Tuyên lớn tiếng mắng to.

Người này quá hỗn xược, nhiều lần đùa giỡn, hôm nay lại còn nói muốn kết hôn với hắn, quả thật khinh người quá đáng! Người này rốt cuộc muốn làm gì?!

“Người rốt cuộc... ngô!” Câu hỏi còn chưa kịp nói ra, miệng liền bị chặn kín.

Hồ Diên Khiên nhìn gương mặt hắn vì tức giận mà đỏ ửng, hấp dẫn hắn nghiêng người, cướp đoạt đôi môi trước mắt.

“Ngô...” Bị cưỡng hôn lần thứ hai, Mộc Nghị Tuyên liều mạng giãy dụa phản kháng, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một thiếu niên không có kinh nghiệm, vô pháp chống đối nụ hôn thô bạo của Hồ Diên Khiên, bị hơi thở nóng rực chặt chẽ bao vây, đầu óc hắn dần trống rỗng.

Qua hồi lâu, Hồ Diên Khiên mới buông hắn ra, mỉm cười vỗ về đôi cánh hoa sừng đỏ của hắn, nhân thân ôn nhu cơ hồ chìm chết người.

“Môi của người thực ngọt.”

Thấy người này còn chưa thỏa mãn liếm liếm khóe môi, Mộc Nghị Tuyên ánh mắt trừng lớn gần như có thể giết người.

“Hạ lưu, vô sỉ.” Mặt đỏ đến sắp xuất huyết, hắn tức giận đến run cả người.

Nếu như trên tay có một cây đao, hắn nhất định một đao chém chết cái tên háo sắc không biết xấu hổ này!

“Tuyên, ta đối với người là thật tâm a.” Hồ Diên Khiên có chút bất đắc dĩ. Mặc kệ y nói cái gì, Tuyên cũng nghe không vào. Y thật không hiểu, Y thật sự thích mới nghĩ muốn hôn, muốn thân cận Tuyên a.

“Dịch Tuyền, đã trễ thế này người còn chưa ngủ à.” Ngoài cửa phòng chợt vang lên một đạo âm thanh, hoảng sợ sắc mặt Mộc Nghị tuyền đột biến.

Nguyên lai, là một gã tiêu sư đi tuần tra, nhìn thấy đèn trong phòng hắt còn sáng, nghĩ rằng hẳn có chuyện gì, liền đến hỏi một tiếng.

Hô Diên Khiên đang muốn nói gì, nhưng một bàn tay mạnh mẽ che lấy miệng y, ngăn chặn âm thanh của y, cúi đầu nhìn, vẻ mặt Tuyền khẩn trương nhìn chăm chăm ngoài cửa, đồng thời sử dụng ánh mắt ra hiệu im lặng.

Hiếm khi người trong lòng chủ động thân thiết, Hô Diên Khiên đương nhiên cam tâm tình nguyện phối hợp.

Bất quá y nhìn không được, tại lòng bàn tay trắng nõn khê liếm một ngụm, khiến chủ nhân bàn tay quay đầu trừng hắt, một đôi mắt nâu liền cười đến nheo lại.

“Dịch Tuyền, người không sao chứ?”

“Ta... ta không sao, lập tức đi ngủ.” Tận lực làm cho âm thanh chính mình nghe như bình thường, Mộc Nghị Tuyền chờ tiêu sư ngoài cửa vừa rời đi, liền hung hắt đẩy Hô Diên Khiên ra.

Hắn đưa tay chà sát lên y phục, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn lão ngoại tộc thích chiếm tiện nghi người khác kia, trong lòng thầm bực mình rốt cuộc ở đâu chọc trúng tên khắc tinh này!

Hoàn

3. Chương 3: Để Tam Chương

Đêm hôm đó, Mộc Nghị Tuyền tức giận đến mặt trắng không còn chút máu, bất đắc dĩ không đánh lại đối phương, còn sợ làm kinh động người trong tiêu cục, nên đành nén giận.

Cũng may tên đặng đồ tử kia chưa làm chuyện gì quá đáng, chiếm của hắn một chút tiện nghi, vẫn giữ lời đem mặt nạ trả lại cho hắn.

Hắn thật sự không rõ, mình chính là một nam tử, nhưng vì sao người nọ cứ quẩn quít không tha, rõ ràng trên đời có nhiều mỹ nhân như vậy.

Hắn làm sao biết Hô Diên Khiên thích hắn không phải chỉ vì tướng mạo, mà chính là sự thông minh của hắn, mặc dù lớn lên ở phía Bắc, nhưng dù sao Hô Diên Khiên cũng là Vương của dân tộc Hung Nô, dĩ nhiên không phải là một người nông cạn, chỉ biết nhìn bề ngoài con người.

Chuyện này Mộc Nghị Tuyền đương nhiên không biết, nếu biết nhất định cũng không đồng ý. Nói thế nào, hắn cũng là hoàng thân quốc thích, sao có thể bị vũ nhục như vậy, bất luận thế nào hắn nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn tên ngoại tộc kia, lấy lại công đạo cho bản thân!

Nửa đêm, Hô Diên Khiên lại đến lần nữa, nhưng lần này Mộc Nghị Tuyền khôn ngoan, phía ngoài gian phòng bố trí vài cơ quan nhỏ, Hô Diên Khiên nhất thời không tìm ra kế sách, còn chưa vào đến nhà đã bị làm cho chật vật không chịu nổi.

Nhưng y không vì trò trêu chọc của Mộc Nghị Tuyền mà nổi giận, ngược lại càng thấy thú vị.

Con mồi càng thông minh, càng khơi dậy ý muốn chinh phục của thợ săn.

Không vội vàng liền rời đi, Hô Diên Khiên chờ vài ngày nữa, khi Mộc Nghị Tuyền bớt cảnh giác, tự nhiên sẽ bị hắn tóm được.

Ngoại trừ hai lần đó, Hô Diên Khiên chiếm không ít tiện nghi, bất quá từ đầu đến cuối không có vượt qua tầng phòng tuyến cuối cùng, nhưng mà Mộc Nghị Tuyền cũng hết sức buồn bực, đối với y lại càng chán ghét, quyết tâm cho y một trận xấu hổ, làm y không thể lưu lại trong trấn này.

Thông minh như y đương nhiên sẽ không động thủ trong tiêu cục, tuy ngoại tộc ở trấn này là bình thường, nhưng đa số là tới buôn bán, nhiều lắm ở khoảng hai, ba ngày, hiếm có người lưu lại như Hô Diên Khiên, vì thế nghe ngóng một chút, liền biết y ở trọ nơi nào.

Ngày hôm đó trời còn chưa sáng, hắc liên xuất phát, thừa dịp trên đường vắng bóng người, lặng lẽ đi đến cổng khách sạn bình dân, vận khí nhảy lên nóc nhà lợp kín bằng ngói đỏ.

Hôm qua hắc đã tìm hiểu kỹ lưỡng, lầu hai là phòng bình thường, lầu ba là phòng hảo hạng, Phùng Khiên ở tại gian phòng đầu tiên bên phải của lầu ba.

Sau khi tỉ mỉ xem xét, thấy thời cơ đã đến, hắc liên ra tay, dùng đầu ngón chân đi trên nóc nhà hai bước, ngồi xổm xuống lật lên hai mảnh ngói, thấy nam nhân kia đang nằm trên giường, trên thắt lưng đắp hờ một tấm chăn mỏng, lộ ra hơn phân nửa mông ngực đỏ.

Vĩnh tai cẩn thận lắng nghe tiếng hô hấp đều đều của người trên giường, ngủ rất sâu.

Mộc Nghị Tuyên cười lạnh lấy mê dược từ trong lòng ra, vẩy vào trong phòng.

Nói đến buồn cười, mê dược này là do trong lúc giáo huấn một kẻ xấu lấy được, vốn định hủy đi, nhưng sau đó liền thay đổi, giữ lại phòng thân cũng tốt, không ngờ hôm nay lại có công dụng.

Chuyện hắc muốn làm rất đơn giản, làm cho Phùng Khiên hôn mê, lột hết y phục của y, quăng hắc ra đường cái, kể từ đó y sẽ không còn mặt mũi nào ở lại trấn, cuộc sống của mình lại bình ổn như xưa.

Thấy trong phòng một điểm động tĩnh cũng không có, hắc lật vài mảnh ngói, từ nóc nhà nhảy xuống.

“Ha ha, người rút cuộc cũng rơi vào tay ta.” Nhìn Hô Diên Khiên ngủ mê man, Mộc Nghị Tuyên cười đắc ý.

Sau khi cười xong, hắc tiến đến cởi quần áo đối phương, Hô Diên Khiên vốn không có mặc y phục, sau khi xốc lên chăn mỏng, chỉ còn lại quần dài.

Hắc do dự trong chốc lát, liền vươn tay mở đai lưng Hô Diên Khiên. Tuy lưu lạc dân gian đã lâu, nhưng Mộc Nghị Tuyên từ nhỏ nhận giáo dục Thiên gia, coi trọng lễ nghĩa, giờ phải cởi bỏ y phục của nam tử xa lạ, mà cảm thấy rất không được tự nhiên.

Nhưng nghĩ tới người này luôn chọc ghẹo mình, lại nhiều lần chiếm tiện nghi, thì liền nổi giận, đem Hô Diên Khiên lột sạch trơn.

Nhưng khi hắc đang muốn dựng người kia dậy, kéo ra phòng ngoài, tay mới chạm tới đầu vai Hô Diên Khiên liền bị bắt lấy.

Khi hắc nhận ra đối phương vẫn chưa thực sự hôn mê, thì đã muộn.

“Tuyên, người muốn ta sao? Lúc nãy thoát xiêm y của ta, thật sự là nhiệt tình!” Nghe tiếng cười trầm thấp của nam nhân, khuôn mặt Mộc Nghị tuyên tái mét không còn chút máu, giấy dựa thoát khỏi sự kiềm chế, nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng lập tức Hô Diên Khiên nghiêng người chắn trước mặt hắc, làm hại hắc liền đỏ mặt.

“Người... người không trúng mê dược?” Cảm thấy mình lại bị người này đùa giỡn, hắc trong cơn tức giận hỏi.

“Người xem ta có giống như trúng mê dược không?” Hô Diên Khiên bắt lấy cằm hắc, ám muội thổi khí vào bên tai hắc.

Chút tài vật, từ lúc Tuyên ngồi xổm trên nóc nhà, y đã tỉnh lại, sở dĩ nằm bất động vì muốn xem hắc dự định làm gì.

Về phần mê dược, chỉ cần bé khí một chút là có thể tránh được, cũng không có gì đáng nói. Nhưng hắc không nghĩ tới, Tuyên vừa mới vào phòng liền cởi y phục của y.

Y đương nhiên không cho rằng Tuyên lấy thân báo đáp, như thế chắc chỉ muốn trêu chọc hắc mà thôi, nhưng một chút y cũng không để tâm, dù sao đây cũng là một cơ hội tốt.

Tuy rằng Hô Diên Khiên trần như nhộng, nhưng y không cảm thấy khó chịu một chút nào, con người sáng như chim ưng nhìn thẳng vào gương mặt đỏ ửng của Mộc Nghị Tuyên.

“Người... người lại chọc ghẹo ta.” Hai gò má đỏ bừng, Mộc Nghị Tuyên hận không thể lập tức đào một cái động đem chính mình vùi vào đó.

Thật vất vả nghĩ ra kế sách lại bị dễ dàng phá giải, thậm chí bản thân còn rơi vào hoàn cảnh xấu hổ, hắn không thể không bội phục Phùng Khiên cao tay.

“Chọc ghẹo người? Rõ ràng người muốn đùa giỡn ta.” Hô Diên Khiên vẻ mặt ủy khuất, gương mặt tuần tú chậm chậm tiến tới gần hắn.

“Người đừng tới đây.” Mộc Nghị Tuyên cảnh giác hô to, hắn hiểu rõ người này cười đến như vậy khẳng định không có chuyện tốt.

Hắn từng bước thối lui về phía sau, căn bản không chú ý phía sau là cái gì, đợi hắn phát hiện thì đã đặt mông ngồi trên mép giường, ngay lập tức Hô Diên Khiên nắm cơ hội đem hắn đè lên giường.

“Người muốn gì?” Hắn kinh hô một tiếng, mún giấy dựa, nhưng phát hiện tay bị áp lên trên đỉnh đầu, không thể động đậy.

Mà cái tên đang nằm phía trên hắn, dùng đôi môi nóng hổi liên tục gặm cắn cổ hắn, để lại mấy đạo hồng ngân.

“Mỹ thực đưa đến cửa, sao có thể không ăn?” Hô Diên Khiên vừa hôn, vừa giải khai đai lưng của hắn.

“Dừng tay! Mau dừng tay!” Hắn kinh hoàng thở hổn hển, nhưng không tránh được bàn tay to đang tàn sát bờ bãi trên người mình.

“Lúc này bảo dừng tay, có lẽ đã chậm.” Hô Diên Khiên dừng lại, thỏa mãn vuốt ve dấu hôn đỏ hồng như hoa mai tại chiếc cổ trắng nõn.

Trước khi Mộc Nghị Tuyên kịp phản ứng, Hô Diên Khiên không chút khách khí đem áo hắn xé nát, sau đó gắt gao đem hắn đặt dưới thân.

“Chờ... chờ một chút.” Mộc Nghị Tuyên liên tục thở gấp, gương mặt đỏ ửng, giống như nhiễm một tầng son hồng mê người.

“Chờ cái gì?” Hô Diên Khiên ngẩng đầu chăm chú nhìn hắn, đôi mắt nâu nhạt không hề che dấu ham muốn.

“Người xem, ta rõ ràng là nam tử.”

“Ta biết người là nam tử, ta muốn người, mặc kệ là nam hay nữ, ta đã quyết định rồi!” Phả hơi thở nóng rực vào bên tai hắn, Hô Diên Khiên thâm tình nhìn qua hắn.

Từ nhỏ tới lớn cho y kinh nghiệm, nếu thích, nếu muốn phải chủ động thực hiện, bằng không bỏ qua một lần, cơ hội sẽ không trở lại, cho dù trước mắt là nam tử, nếu y đã nhận định là hắn, bất kể cái giá lớn thế nào cũng muốn có được hắn.

“Người...” Nhất thời không biết nói cái gì cho phải, Mộc Nghị Tuyên trừng lớn hai mắt, khó mà tin được người này sẽ nói ra những lời như vậy.

“Tin tưởng ta, ta thực sự yêu thích người, không phải đùa giỡn người.”

Nói xong Hô Diên Khiên cúi đầu hôn lên môi hắn, hắn cắn chặt răng, không cho Hô Diên Khiên xâm nhập, nhưng bàn tay to nóng hổi đột nhiên dò xét xuống giữa hai chân hắn.

Bàn tay hơi thô ráp dùng sức xoa nắn bộ vị yếu ớt, cảm giác tê dại mãnh liệt làm hắn nhịn không được kêu lên một tiếng, ngay lúc đó đầu lưỡi lửa nóng thừa dịp chui vào.

Mộc Nghị Tuyên muốn đẩy người đang khinh bạc mình ra, nhưng Hô Diên Khiên bá đạo kiên quyết cùng hắn dây dưa.

“Dừng tay...” Cả người không còn chút khí lực, hần cảm thấy thân thể mềm nhũn, muốn dùng tay để trước ngực chống cự đối phương đến gần, tiếc rằng tay bị khóa trên đỉnh đầu một tia khí lực cũng không có, hoàn toàn gãy không ra.

“Lần này là chính ngươi chủ động lên giường của ta, cứ vậy buông tha ngươi, không phải quá đáng tiếc sao?” Một lúc lâu, Hồ Diên Khiên giọng điệu ôn nhu kèm theo một chút cường ngạnh nói.

“Ta...” Mộc Nghị Tuyên định cãi lại, lời nói đến miệng lại bị môi Hồ Diên Khiên chặn lại.

“Ngươi còn muốn nói gì? Chờ ngươi trở thành người của ta, tự nhiên chỉ biết đến ta là tốt rồi.” Y một lần, rồi lại tái một lần mót vào đôi môi cánh hoa mê người, ngọn lửa dục vọng bốc lên bùng bùng, hai mắt Hồ Diên Khiên trở nên đỏ thẫm.

Mộc Nghị Tuyên không ngừng giãy dụa, nhưng sức lực không bằng đối phương, theo thân thể tiếp xúc, hần có thể cảm thụ được rõ ràng căn nguyên dục vọng của nam nhân trên đùi mình, tuy rằng cách lớp quần, nhưng vẫn nóng kinh người.

“Không được lộn xộn, ta không muốn tổn thương ngươi.” Nén dục vọng đang mãnh liệt dâng trào, Hồ Diên Khiên hôn lên thái dương hần khàn khàn nói.

Đôi môi nóng như lửa liên tục di chuyển trên gương mặt Mộc Nghị Tuyên, cảm giác đầu lưỡi ướt át nhẹ nhàng lướt qua cổ đến lỗ tai, cuối cùng dừng lại ở trên vành tai.

Hồ Diên Khiên mở miệng ngậm lấy một bên vành tai, chậm rãi nhắm nháp.

“Dừng như vậy...” Động tác của y làm thân thể hần mềm nhũn, không chịu nổi mà rên nhẹ.

Hồ Diên Khiên trầm thấp cười, ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng nói : “Ở đây của ngươi có phản ứng, còn nói không muốn?”

Đang nói chuyện, bàn tay to đã duỗi vào bên trong quần dài, ngắt mạnh một cái trên phân thân hần, làm cho hần hét lên một tiếng kinh hãi.

“Ta không có... A!” Trùng lớn hai mắt, bộ vị tư mật bị người chạm qua, Mộc Nghị Tuyên nhin không được kinh động thở gấp, lại thấy nam nhân cúi đầu ngậm lấy một viên quả thực trước ngực, giống như hải đồng liếm mót không biết chán, nơi đó chợt truyền đến cảm giác tê dại, làm hần kinh hoảng, nhưng cũng vô lực chống cự.

Thở hổn hển, thỉnh thoảng từ trong miệng hần phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn, phản kháng cũng dần dần yếu đi.

“Chỗ này của ngươi thật cứng.” Chẳng biết từ khi nào, mặt nạ trên mặt hần đã bị Hồ Diên Khiên gỡ bỏ, ném sang một bên, bàn tay to của nam nhân đang cầm chặt phân thân hần bắt đầu khuấy động.

“Câm miệng! Không được nói!” Ngượng ngùng mãnh liệt nãy lên trong lòng hần, hần muốn phản kháng, nhưng chỗ ấy lại bị hần nắm trong tay, muốn động cũng không thể.

Đáng xấu hổ nhất, chính là phía dưới của hần bị đối phương vỗ về chơi đùa lại có phản ứng...

“Hảo, chúng ta làm là được.” Hồ Diên Khiên cố ý xuyên tạc lời hần, tại ngực hần lưu lại vài dấu hôn ẩm ướt.

“Ta không cần cùng ngươi...” Cảm giác nguy hiểm sắp tới, Mộc Nghị Tuyên liều mạng giãy dụa, đổi lại là những cái hôn sâu ngày càng thô bạo.

“Ngươi còn nói không cần, ta liền hôn ngươi đến khi ngươi nói muốn mới thôi.” Vỗ về đôi môi đã sưng đỏ, Hồ Diên Khiên uy hiếp nói.

“Ngươi... ngươi không có đạo lý.” Vừa xấu hổ, vừa tức giận, nước mắt trong suốt vì nhin không được từ hốc mắt theo gương mặt hần rơi xuống.

“Không có đạo lý thì sao, còn không phải do ngươi bức sao.” Thấy hần khóc, ngực Hồ Diên Khiên siết lại một cái, động tác trong tay cũng chậm lại.

“Buông tha ta đi? Ta đảm bảo không bao giờ... tới làm phiền người nữa.” phát giác y dừng lại, Mộc Nghị Tuyên tỉnh táo được một chút, liền cầu xin, giọng nói cũng mềm mại không ít.

Chỉ cần thoát khỏi kiếp nạn này, hắn lập tức rời khỏi nơi này, trốn đến chân trời góc bể, tuyệt đối không bao giờ cùng nam nhân này có bất cứ tiếp xúc gì nữa.

“Người cũng đã chọc rồi, ta sẽ không thả người đi.” Hồ Diên Khiên sao lại không nhìn ra tâm tư của hắn, tất nhiên sẽ không buông tay.

“Ngô...” Thấy Mộc Nghị Tuyên còn muốn nói, y cúi đầu đem vật đang vỗ về chơi đùa trong tay ngậm vào miệng, lời nói vừa đến bên miệng liền biến thành tiếng rên rỉ.

Mộc Nghị Tuyên rất muốn lớn tiếng trách mắng Hồ Diên Khiên, nhưng đầu lưỡi nóng rực liếm lộng làm thân thể hắn bất giác run rẩy.

Mãi đến lúc hắn xuất ra, Hồ Diên Khiên mới ngẩng đầu, trên khóe miệng còn dính một vệt bạch trọc khiến cho đầu óc Mộc Nghị Tuyên gần như nổ tung, xấu hổ không thể nói nổi, nhưng cái này vẫn chỉ là khúc đầu mà thôi.

“Tuyên, chỗ này của ta muốn người đến đau nhưc a.” Hồ Diên Khiên cầm lấy tay hắn đặt trên hạ thân đã sưng tấy của y, cảm giác rực nóng làm hắn vội vàng rút tay về.

Thừa dịp hắn buông lỏng cảnh giác, Hồ Diên Khiên lần thứ hai xâm nhập, liên tiếp hôn nồng nhiệt lên điểm nhạy cảm trên ngực cùng thắt lưng.

“Ô...” Từng đợt tê dại mãnh liệt khiến Mộc Nghị Tuyên không nói nên lời, chỉ có thể thở dốc.

Hắn giãy dụa thân thể, phản đối yếu ớt.

Lại không biết chính mình toàn thân xích lỏa ở dưới thân Hồ Diên Khiên nhức nhích, càng mãnh liệt kích thích dục vọng nam nhân, tựa như một con dê con trước mặt sói đói khát phơi bày những bộ vị thơm ngon trên người mình.

“Tuyên, gọi ta Khiên.” Hồ Diên Khiên tà tứ dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn mút nụ hoa đã đỏ bừng, đòi hỏi.

“Không được... ta không được...” Mặc dù Mộc Nghị Tuyên nỗ lực chống cự, nhưng trong miệng vẫn vô thức bật ra tiếng rên rỉ.

“Khẩu thị tâm phi, không muốn còn kêu lớn như vậy.”

Bàn tay Hồ Diên Khiên mơn trớn trên từng tắc da thịt hắn, bên tai hắn vang lên âm thanh trầm thấp khêu gợi, mê hoặc hắn rơi vào vực sâu dục vọng.

“Ta không gọi...”

Nhưng khi hắn muốn phản bác thì thấy một đôi mắt chim ưng như hàn tinh mê người của Hồ Diên Khiên, nhất thời một chữ cũng không nói nên lời.

Hắn cảm giác chính mình rơi vào một hắc động vô tận, đưa tay không thấy ngón, mà nam nhân trước mặt như ánh sáng duy nhất trong hắc động, mang đến cho hắn một chút tình cảm ấm áp.

Hắn không thể tin được chính mình lại bị nam nhân nhiều lần đùa giỡn này chinh phục?!

“Buông! Người còn dám đụng ta, ta sẽ...”

“Người sẽ làm sao? Gọi người tới sao?” Hồ Diên Khiên cười khê, cũng không để lời nói của hắn ở trong lòng.

Trong mắt y loại tình huống này, y không sợ người khác trông thấy, nhưng Tuyên chắc chắn sẽ bị mất mặt.

“Ta...” Âm thanh đang lớn chợt hạ thấp vài phần.

Chết tiệt, Phùng Khiên lại giẫm lên nỗi đau của hắn, nhưng hắn lại không biết phải làm thế nào, chẳng lẽ hắn thật sự thất thân với y sao?

“Làm người của ta không tốt sao? Ta là thật tâm thích người, muốn cùng người sống đến răng long đầu bạc.”

Hô Diên Khiên ánh mắt nóng rực nhìn thân thể mê người bên dưới. Da thịt toàn thân Tuyên vì ngưỡng ngừng mà lộ ra màu hồng nhạt sáng bóng mê người, giống như quả thực chín mọng, dụ dỗ y tỉ mỉ nhắm nháp, y làm sao có khả năng dễ dàng buông tha?

“Ta nói đều là thật, chúng ta tối nay nhanh động phòng hoa chúc, sau đó ngươi sẽ là người của ta.” Kéo lên một chùm tóc đen, đặt bên mép khe hôn, trong mắt Hô Diên Khiên hoàn toàn không có ý trêu đùa, trái lại là tràn đầy thâm tình xen lẫn một chút độc chiếm.

“Không nên...”

Đưa bàn tay đến bên cặp mông tròn trĩnh, liên tục vuốt ve, cảm giác trắng mịn làm Hô Diên Khiên ngạc nhiên thú vị.

Ban đầu còn tưởng Tuyên là nam tử, thân thể nhất định sẽ thô ráp, chạm một cái mới phát hiện da thịt bóng loáng mịn màng như tơ.

Hắn đâu biết rằng Mộc Nghị Tuyên thân là hoàng tử, từ nhỏ cầm y ngọc thực, tuy có tập võ, nhưng từ trong bụng mẹ sinh ra luôn được chăm sóc kỹ lưỡng nên da thịt vẫn luôn mịn màng.

Hô Diên Khiên một tay vuốt ve cánh mông, một bàn tay khác lần theo sống lưng trượt đến khe mông, chạm rãi đi vào nơi hắn chưa bao giờ bị người khác chạm qua...

“Ngươi muốn làm gì?! Dừng tay ——” Mộc Nghị Tuyên buồn bực xấu hổ vội nắm tay y, không muốn cho người này tiếp tục làm càn xuống phía dưới.

Nhưng Hô Diên Khiên cũng không có dừng lại, y đưa tay cầm lấy hai chân thon dài của hắn, như thế, hậu huyệt phần hồng liên phơi bày trước mắt y.

“Mau buông, ta muốn chém đầu ngươi!” vừa sợ vừa giận, Mộc Nghị Tuyên không suy nghĩ nhiều, liền gào lên.

Hắn chưa từng bị người khác xem qua nơi tư mật kia, hôm nay Phùng Khiên lại dám vô lễ xúc phạm hắn như vậy?!

Hắn cố gắng muốn kẹp lấy hai chân, nhưng lực đạo đối phương quá lớn mà không có cách nào đạt được mong muốn, hai tay cũng bị kiềm hãm trên đỉnh đầu, hắn chỉ có thể cố sức trừng mắt nhìn Hô Diên Khiên, nói lên lửa giận của mình.

Nhưng mặc dù vậy, bị người khác nhìn chằm chằm, chưa đụng chạm vào cơ thể nhưng cứ nhìn chỗ đáng thẹn làm hắn nảy sinh phản ứng, ngọc hành vừa mới tiết tinh lần nữa đứng dậy...

“Dừng nhìn ta!” Hắn quát lớn, nhưng không ngăn cản được ánh mắt như lang lại như hổ của đối phương.

“Vì sao không nên nhìn? Nơi này của ngươi có màu hồng nhạt, rất đẹp.” Âm thanh Hô Diên Khiên lộ ra tràn ngập mờ ám, giống như Trần nhường trăm năm, tinh khiết và thơm ngát gây lòng người.

Bàn tay to tùy tiện vuốt ve da thịt trên đùi non nốt trăn bóng, lần thứ hai cầm lấy ngọc hành hơi cứng cáp của hắn mà di chuyển lên xuống.

Bị kích thích, trên đỉnh chậm rãi chảy ra dịch thể trong suốt, dính ướt tay Hô Diên Khiên...

Đối mặt với lần thứ hai đạt đến đỉnh điểm, Mộc Nghị Tuyên không còn chịu nổi, thất lực tùy ý bàn tay Hô Diên Khiên sắp đặt, động tác nghênh hợp làm cho kẻ khác mất hồn.

“A... không nên như vậy...”

Kháng cự của hắn rất nhanh bị cơn trớn của Hô Diên Khiên làm biến mất không thấy tăm hơi, trong lòng tràn ngập khoái cảm mãnh liệt.

“A...không được...nhanh quá...” Thân thể không ngừng bị kích thích mãnh liệt, ngọc hành lại tràn ra dịch thể dính đầy bàn tay y.

“A...ngô...” Hắn xấu hổ rên rỉ, cảm giác thân thể chính mình hoàn toàn phản bội hắn.

Hắn không ngừng giãy dụa thắt lưng, muốn ly khai đụng chạm của nam nhân, lại làm cho Hô Diên Khiên không vui, lực đạo trong tay lại mạnh thêm một chút.

“Đều ướt như vậy, còn bảo không muốn?”

Đương lúc nói chuyện, bàn tay vốn đang cầm ngọc hành bỗng nhiên đi xuống xâm nhập hậu huyết đóng chặt, nương theo dịch thể ẩm áp, đem một ngón tay chen vào.

“Đau quá...” Đôi mi thanh tú nhú chặt, dị vật xâm nhập làm Mộc Nghị Tuyên cảm thấy khó chịu từ trong sắc dục trong phút chốc thanh tỉnh lại.

“Đừng sợ! Như thế này sẽ không đau đớn.” Hô Diên Khiên yêu thương vuốt ve thân thể mê người trước mắt, ngón trở trong cơ thể hắn cũng bắt đầu di chuyển, không ngừng kéo căng nội bích ẩm ướt.

“A...cáp...” Hắn cắn chặt môi dưới, viền mắt hơi đỏ lên, nghẹn ngào phe phẩy đầu, nhưng thân thể lại không tự chủ đáp lại ngón tay đang chạy nước rút trong cơ thể.

Hô Diên Khiên không ngừng tỉ mỉ hôn lên trên mặt hắn, “Ta nói đúng không, không đau nữa.”

Âm thanh trầm thấp ghé vào bên tai hắn nỉ non, động tác trong tay Hô Diên Khiên cũng không có dừng lại, một ngón tay biến thành hai ngón, tốc độ ra vào ngày càng nhanh, làm cho Mộc Nghị Tuyên thở dốc liên tục.

Gương mặt hắn như bị thiêu đốt, thân thể cũng giống như trứng tôm luộc, ngập một màu đỏ.

“A...Ân...”

Quả thật không có chút nào đau đớn, hắn chưa bao giờ biết nam tử trong lúc đó lại có thể sung sướng như vậy, toàn bộ lí trí đều bị tình dục bao phủ, hoàn toàn bị Hô Diên Khiên kéo vào vực sâu dục vọng.

Hô Diên Khiên dùng môi đóng dấu trên ngực hắn, cổ sức mút cắn, ngón tay trong cơ thể hắn ra vào cực nhanh, đưa hắn nhập vào một thế giới ảo tưởng tột cùng tươi đẹp.

Hoàn chương 3.

4. Chương 4: Đệ Tứ Chương

Đêm đã khuya, nhưng không thể che đậy được xuân cảnh trong phòng, tiếng rên rỉ dứt quãng theo khe cửa truyền ra, may mắn trời còn chưa sáng tỏ, mọi người vẫn đang chìm trong giấc mộng, bằng không nhất định có người tò mò tới tìm hiểu.

Trên giường lớn, hai bóng dáng đang dây dưa với nhau, cơ hồ không thể phân biệt.

“A... ân...” Mộc Nghị Tuyên mở đôi mắt nhắm nhắm không được giữ lấy bản vai Hô Diên Khiên, khuôn mặt ửng hồng.

Thân thể chưa bao giờ bị người khác chạm qua làm sao chống đỡ được đợt tấn công mãnh liệt như vậy?

Nam nhân đem đến cho hắn cảm giác tuyệt vời, thần trí trở nên mơ hồ, ý thức dần dần đi xa, ngay cả mục đích của chuyến đi này cũng quên mất...

“A...không được...” Hắn cúi đầu bật ra tiếng cầu xin, ngón tay trong nơi ẩn mật xoay tròn tiến nhập.

Mơn trớn của nam nhân làm toàn thân hắn tê dại khó chịu, không cách nào trốn khỏi gông xiềng dục vọng, chỉ có thể nằm dưới thân đối phương vô lực thở dốc.

Hắn không biết mình vì sao lại biến thành bộ dáng này, cũng chưa bao giờ biết thân thể mình lại mất cảm như vậy...

Hắn rên rỉ giống như một liều xuân dược cực mạnh, kích thích Hô Diên Khiên đến cực điểm.

“Tuyệt, ta thực sự nhịn không được.” Nói xong, hắn đem chân mỏng cuộn tròn lại rồi nhét vào dưới lưng Mộc Nghị Tuyên, dùng sức tách hai chân hắn ra.

Hai mắt Mộc Nghị Tuyên nhắm một tầng sương mù, nhìn về phía nam nhân giữa hai chân, con người trong nháy mắt mở thật lớn, chỉ thấy cự vật dữ tợn đặt ở khe hông, có vẻ rục rịch ngóc đầu dậy.

“Rất lớn phải không, thích không?” Hô Diên Khiên thân mật hôn lên gò má hắn một cái.

Nam tử thảo nguyên, từ trước đến nay năng lực sinh dục vốn cường đại kinh người, giống như phụ thân của y có hơn một trăm nữ nhân, sinh hơn mười một hài tử, từng được truyền bá thành giai thoại.

Sở dĩ, y tự tin chỉ cần làm cho Tuyên cảm thấy thoải mái, từ từ hắn sẽ yêu thích y hơn!

Y vốn suy tính như vậy, nhưng suy nghĩ Mộc Nghị Tuyên cùng với y hoàn toàn khác nhau.

“Không thích!” Giây dụa muốn đứng lên, Mộc Nghị Tuyên không dám tưởng tượng đến cảnh hung khí cực đại kia ở trong cơ thể mình tàn sát bừa bãi.

Nhưng hắn giây dụa cũng phí công, thân thể bị nam nhân sát sao đặt bên dưới như trước.

“Ta sẽ cho người chậm rãi yêu thương nó.” Hô Diên Khiên tại cửa vào liên cọ cọ, làm bộ muốn đi vào bên trong.

“Người dám động một cái nữa, ta liền thiến người.” Sắc mặt Mộc Nghị Tuyên đại biến. Cái thứ thô to như vậy nếu tiến vào trong cơ thể hắn, hắn sẽ chết chắc!

“Thiến ta? Dùng cái miệng phía dưới của người à?” Bàn tay Hô Diên Khiên kéo lấy hai chân hắn vòng qua thắt lưng y.

Cảm thấy cự vật muốn phá cửa mà vào ngay lập tức, Mộc Nghị Tuyên càng hoảng loạn giây dụa, thân thể vận vẹo liên tục, trong lúc vô tình cọ sát đến chỗ mẫn cảm của nam nhân.

“Cút ngay, không được đi vào!”

“Ta càng muốn đi vào, xem người có thể làm gì ta.” Dục hỏa bị hắn vận vẹo mà dân trào, hai mắt Hô Diên Khiên đỏ ngầu gầm nhẹ một tiếng.

“Không...”

Còn chưa nói xong, bàn tay Hô Diên Khiên đã gắt gao giữ chặt thắt lưng hắn, cự vật dùng sức mở ra tiểu huyết nhỏ nhắn, một nửa liền chui vào trong cơ thể hắn.

“Đau quá, mau đi ra!” bên trong cơ thể bị căng ra đau nhức làm khuôn mặt hắn vận vẹo, mười ngón tay trên lưng Hô Diên Khiên gắt gao siết chặt, lưu lại mấy vết cào.

Thấy hắn nhíu mày kêu lên đau đớn, Hô Diên Khiên yêu thương không thôi, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi đang run rẩy, nhẹ nhàng như lông vũ lướt qua.

“Nhịn một chút, chờ một lát thì tốt rồi.” Để trên môi hắn thì thầm nói nhỏ, ôn nhu như nước.

“Không, ta không chịu được, mau đi ra!” Nhưng Mộc Nghị Tuyên không đồng ý, thân thể cứng ngắc chửi ầm lên.

“Nếu đã tiến vào được, ta sẽ không đi ra ngoài.” Vẫn ở bên trong không tiến không lùi, Hô Diên Khiên đầu đầy mồ hôi, nhưng hắn vẫn cố kiềm chế.

“Ta hận người, ta hận người.” Rốt cuộc nhịn không được, Mộc Nghị Tuyên dùng sức đánh lên lưng hắn, lớn tiếng khóc.

Nước mắt vì ủy khuất mà rơi xuống, Hô Diên Khiên hít một hơi, ôn nhu liếm đi nước mắt trên mặt hắn, hạ thân bắt đầu chậm rãi di động trong huyết động siết chặt.

“Đừng hận ta, ta sẽ đau lòng.” Cùng lúc luật động, y nhẹ nhàng vỗ về hạ thân hắn.

Quái lạ, Mộc Nghị Tuyên dần dần không cảm giác được đau đớn, chỉ cảm thấy có chút xót, theo nam nhân đi vào, thậm chí còn cảm giác được một chút tê dại...

“Cảm giác tốt hơn không?” Thấy hấn không hề rơi lệ, Hồ Diên Khiên cuối cùng cũng thở dài một hơi.

Lúc này mới phát hiện, chính mình chưa bao giờ để tâm đến ai như thế, cứ nhiên hôm nay, mỗi cử động nhỏ của người trong lòng ngực cũng đều tác động đến tâm của y.

Y quả thật không muốn tổn thương hấn.

“...” Cấn môi nén xuống tiếng rên rỉ đến bên miệng, Mộc Nghị Tuyên không biết lúc này nên nói cái gì mới tốt.

Muốn y rút ra ngoài, Phùng Khiên căn bản sẽ không nghe, chỉ có thể hi vọng tất cả mau chóng kết thúc... hấn nản lòng nghĩ.

“Ta muốn động.” Cúi đầu nhắc nhở một tiếng, Hồ Diên Khiên đột nhiên tăng thêm lực đạo, ra vào cấp tốc.

“Không được...” Hấn vô thức chống cự, thân thể lại nương theo chuyển động của Hồ Diên Khiên mà phập phồng lên xuống.

Hồ Diên Khiên không thể dừng lại, nương theo dục vọng thiêu đốt, y trừu sáp ngày càng nhanh, mỗi lần đâm vào đều khiến cho thân thể Mộc Nghị Tuyên lắc lư.

Ban đầu Mộc Nghị Tuyên không chống đỡ được thế tấn công như mãnh hổ của Hồ Diên Khiên, muốn hét to lên, nhưng lại lo lắng có người nghe được, chỉ có thể cấn môi chịu đựng, mong muốn tất cả mau chóng trôi qua.

“Khó chịu sao?” Nhận ra thay đổi của hấn, Hồ Diên Khiên đột nhiên dừng lại, nâng cằm hấn lên hỏi.

“Mau kết thúc.” Hấn nhắm lại hai mắt, không nhìn tới y.

“Người... người đây là vũ nhục ta!” bộ dáng nhẫn nại cực điểm của hấn chọc giận Hồ Diên Khiên, nhưng lửa giận chỉ bùng lên trong chốc lát, y liền lãnh tĩnh lại.

Mới rồi chỉ lo hưởng thụ, không để ý đến cảm giác của Tuyên, khó trách hấn tức giận.

Suy nghĩ thông suốt, y liền khôi phục dáng vẻ tình nhân ôn nhu, thoát rút ra một chút, đổi góc độ liên hướng bên trong cơ thể Mộc Nghị Tuyên đâm mạnh vào.

“A...ô...” Thử vài lần liền thấy hiệu quả, Mộc Nghị Tuyên rất nhanh liền theo va chạm hạ thân mà rên rỉ.

“Nguyên lai là ở đây.” Tà tứ cười, hấn lần thứ hai hướng một điểm đâm tới, nhiều lần chạm vào hồng tâm.

“Ô...không được đụng vào chỗ đó...” Tiếng rên rỉ từ trong miệng Mộc Nghị Tuyên không ngừng bật ra, hấn cảm thấy mình như bị tan chảy, toàn thân cao thấp nóng hổi gần như sôi trào.

Đau đớn trong cơ thể bị khoái cảm giảm bớt, hấn không kìm nén được giãy dụa thân thể, lắc lư thất lưng phối hợp với sự xâm phạm của Hồ Diên Khiên, hai chân gắt gao quăn lẩy bên hông đối phương.

“A...Chậm một chút...”

Từ trong miệng phun ra lời nói ý loạn tình mê, hấn cảm thấy chính mình như đang nằm trên một đám mây, mềm mại thoải mái.

“Tuyên!” kêu lớn tên hấn, Hồ Diên rất nhanh rút ra lại dùng sức đâm vào, kéo ra một chút mị thị đỏ bừng.

Nghe thấy âm thanh, Mộc Nghị Tuyên không tự chủ mở hai mắt vươn một tầng sương mù, đón nhận ánh mắt nồng nhiệt của nam nhân, chứng kiến chính mình chìm đắm trong dục vọng trong con người đen kịt của y.

Trong nháy mắt, hấn không thể cho mình hai cái tát.

“buông...Người, tên dâm tặc này!” Hấn muốn đẩy ra nhưng cả người vô lực.

“Dù ta là dâm tặc, cũng chỉ dâm với một mình ngươi thôi.”

Bàn tay Hồ Diên Khiên không ngừng vuốt ve ngọc hành của hấn, kích thích hấn thả lỏng, làm y lại càng tiến sâu vào dục vọng tràn trề.

“Ân...a...”

Mộc Nghị Tuyên không thể ngờ kịch liệt đau đớn lúc đầu lại biến thành sung sướng không thể nói nên lời, trước sau giáp công làm hắn giống như bị đặt trong hỏa lò nóng rực, lại lâng lâng như rơi vào tiên cảnh.

“Bên trong của ngươi hảo chặt hảo ẩm ướt.” Mút cắn cắn cổ tuyệt mỹ, Hồ Diên Khiên khàn khàn khen ngợi.

“Từ bỏ... ta chịu không nổi...” Hắn rên rỉ thở hổn hển, nhưng nam nhân không hề có dấu hiệu rời khỏi, trái lại tách ra xa cánh móng hắn hơn, đâm vào càng sâu.

“A!” Chỗ sâu bị hung hãn chạm vào, làm hắn không khỏi hét to một tiếng.

“Không nên tái động... ta không được...”

Hắn cảm giác mình sắp chết, nhưng công kích trên người không có chiều hướng yếu đi, dốc sức ra vào, mỗi lần đều chạm vào điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể hắn.

Vui sướng không cách nào nói rõ làm thần trí hắn hoảng hốt, hắn có cảm giác, mình sẽ chết trong lòng ngực đối phương.

“Thực sự không được...” Hắn yếu ớt cầu xin, lần đầu tiên ăn nói khép nép cầu xin người khác.

Nhìn thấy bộ dáng hắn hữu khí vô lực, Hồ Diên Khiên cũng yêu thương vạn phần.

Hay là buông tha hắn trước, Tuyên mới lần đầu trải qua mây mưa mà phải tiếp nhận dục hỏa mãnh liệt của mình cũng hơi miễn cưỡng, huống hồ y cũng không muốn Tuyên xảy ra chuyện gì, dù sao đây cũng do y nhất thời kìm không được.

Xác định chủ ý, Hồ Diên Khiên cúi đầu hôn khẽ hắn, bỗng nhiên đẩy nhanh hơn tốc độ.

Gầm nhẹ một tiếng, thân thể Hồ Diên Khiên chấn động, đem dịch thể nóng hổi toàn bộ bắn vào trong cơ thể Mộc Nghị Tuyên.

Mộc Nghị Tuyên sớm đã mệt mỏi không cách nào nhúc nhích liền nhắm lại hai mắt, thiêm thiếp ngủ, mồ hôi làm ướt non nửa mảnh ga giường.

Hồ Diên Khiên yêu thương thay hắn đẩy ra mái tóc dài ẩm ướt mồ hôi, ánh mắt rơi xuống gương mặt mệt mỏi, phát hiện hắn đã ngủ.

Lẳng lẳng nhìn người trong lòng, khuôn mặt tuấn tú vì cảm xúc mạnh mẽ mà ửng đỏ, trên người loang lổ vết tích.

Thông minh, mỹ mạo, thiện lương, ngây thơ, đem tất cả tốt đẹp trên đời để miêu tả hắn cũng không có gì quá đáng...

Trong lòng hắn không ngừng rối loạn, lo sợ lại lần nữa làm tổn thương đối phương, liền cố kìm nén dục vọng muốn gần gũi người này, ôm hắn ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Mộc Nghị Tuyên toàn thân đau nhức tỉnh lại, đỡ lấy thắt lưng như bị chặt đứt, hắn miễn cưỡng ngồi dậy, đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

“Phùng Khiên, ngươi là tên tử tâm tặc, ta sẽ thiến ngươi.”

Nổi trận lôi đình rống to, nhìn chung quanh bốn phía, phát hiện trong phòng không có bóng người, thấy mặt nạ nằm trên bàn cách đó không xa, hắn cắn răng đứng dậy, cầm lấy mặt nạ đeo vào, cảm xúc kích động mới hạ được một chút.

“Sáng sớm đã chết nơi nào? Không phải sợ ta truy cứu liền chạy trốn?” Ngồi lại giường tự nói, cái mộng lại đau đến thiếu chút nữa hắn liền nhảy dựng lên.

Cúi đầu phát hiện trên người ngoại trừ một ít ứ ngân xanh tím, cùng với hạ thể vì buông thả dục vọng mà đau nhức cũng không có gì khó chịu, giữa đùi cũng sạch sẽ thoải mái, bên gối còn đặt một bộ y phục mới tinh.

“Coi như người thức thối, còn biết chuẩn bị y phục.” Cúi đầu nguyên rửa một câu, hấn vội vã thay bộ đồ mới.

Vuốt y phục mới, chợt cảm thấy rung động, từ khi đến Trường Phong tiêu cục, hấn đã lâu không mặc y phục thượng đẳng như vậy.

Trong đầu chợt hiện lên một vài chuyện trong quá khứ, khi đó mẫu hậu vô cùng yêu thương hấn, hoàng huynh cũng nuông chiều hấn, hấn sống thực vui vẻ, nhưng từ khi hoàng huynh đăng cơ, mẫu hậu liền thay đổi...

Chi nha ——

Cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên bị mở ra, kéo hấn từ hồi ức trở về hiện tại.

Mộc Nghị Tuyên trong lòng cảnh giác, cầm lấy gối đầu ném về phía người vừa đi vào.

“Ôi, đầu của ta.” Kêu thảm một tiếng, tiểu nhị ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, liên tục rên rỉ.

“Người không sao chứ?” Vốn tưởng là tên ác ôn kia, nhất thời lỗ mãng đánh nhằm người làm hấn vô cùng hối hận, tiến lên kiểm tra thương thế tiểu nhị.

“Khách quan, ta với người không thù không oán, sao người lại đánh ta?” Về mặt tiểu nhị tràn đầy ủy khuất.

“Xin lỗi, ta nhầm người.” Xấu hổ gãi gãi đầu, hấn vội mở miệng xin lỗi.

Còn không phải đều do tên Phùng Khiên chọc giận sao, nhớ tới chuyện đêm qua, hấn hận không thể một đao chém chết tên đâm tặc kia.

“Quên đi, quên đi, đây là Phùng công tử kêu tiểu nhân cầm tới.” Tiểu nhị xoa nhẹ cái trán sưng đỏ, đem cái khay trên mặt đất đặt lên bàn, sau đó vội vàng chạy trốn như nhìn thấy ôn thần.

“Cái này...” Hương khí xông vào mũi làm tinh thần hấn rung động, tức giận cũng biến mất không ít.

Chỉ là một chén cháo như bình thường hấn vẫn uống, nhưng có chút khác, có một cỗ hương khí hoa quế nhàn nhạt tỏa ra, tươi mát mê người.

Nếu Phùng Khiên đã đặt biệt kêu tiểu nhị đem vào, có nghĩa là tạm thời nam nhân kia sẽ không quay trở lại, huống hồ bụng hấn cũng sớm đói đến kêu ra tiếng, liền bỏ xuống thành kiến, cầm bát cháo hoa quế uống không chừa một giọt.

Ăn xong hấn cũng không có lập tức rời khỏi, ngã vào trên giường nghỉ ngơi giây lát, cảm giác thân thể dễ chịu hơn rất nhiều.

Thấy mặt trời đã lên cao, tên đâm tặc kia cũng không trở về, ngay từ đầu đã có ý niệm muốn tìm hấn hảo hảo tính toán món nợ này, nhưng trải qua một khoảng thời gian suy nghĩ, liền có thay đổi, Mộc Nghị Tuyên tự biết mình căn bản không phải đối thủ của y, nếu tiếp tục đợi ở đây, đối với mình không khéo lại có hại.

Nghĩ thông suốt, hấn vội vã ngồi dậy, kéo cửa phòng nhanh chóng rời đi.

Mộc Nghị Tuyên tái mét trở về tiêu cục, thấy mọi người dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mình, hấn lập tức chấp tay hướng mọi người bảo không khỏe, vào phòng liền ngã ra ngủ, đến tận mặt trời xuống núi mới tỉnh lại.

“Ngô...” Đang mơ mơ màng màng, hấn chợt mở hai mắt, phát hiện bên ngoài phòng cực kỳ im ắng, một bóng người cũng không có.

Thật sự là bất thường, bình thường lúc này mọi người đang dùng bữa, rất náo nhiệt, khắp nơi đều là tiếng trò chuyện sôi nổi, nhưng hôm nay lại yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe được.

Chẳng lẽ tiêu cục xảy ra chuyện gì?

“Dịch Tuyên, bị ốm thì đi đại phu khám đi, nằm hoài không tốt đâu.” Lúc này, một trận bước chân từ ngoài cửa truyền đến, tiếp theo, cửa phòng liền bị một người đại lực đẩy ra.

“Trang Minh a, ta bị nhiễm phong hàn, vừa mới ăn được xong, đã không có việc gì.” Hấn đương nhiên không thể nói chuyện đã xảy ra, bèn ậm ờ cho qua chuyện.

“Người tỉnh là tốt rồi, buổi chiều có một hào khách đến tiêu cục chúng ta, các tiêu đầu đều trong đại sảnh nói chuyện với y.” Tiêu sư Trang Minh không phát hiện điểm khác thường của hấn, vỗ lên bờ vai hấn cười ha hả.

“Thì ra là thế, ta vừa nói sao không thấy bóng dáng mọi người a.” cười nhạt một tiếng, trái tim pháp phòng lo sợ cũng bình ổn trở lại.

“Nếu người khỏe rồi thì mau đứng lên, hào khách này muốn mời một người hộ tống hấn thượng kinh, trả thù lao rất cao, đây là cơ hội tốt khó mà có được, nhưng mà vị hào khách này cũng thực sự kỳ quái, chỉ cần một vị tiêu sư.” Minh Trang có chút tiếc nuối nói.

Trường Phong tiêu cục trước giờ tiếp nhận lớn nhất chỉ có một trăm lạng bạc, nhưng vị khách này vừa ra tay, liền đặt cọc năm trăm lạng, làm mọi người đều hăm hở, nhưng chỉ chọn có một người, mặc kệ là ai được chọn, nhất định là người may mắn mà mọi người vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ.

“Hảo, ta đi rửa mặt cái đã.” Hấn đáp nhẹ, chậm rãi đứng lên.

Cái gì hào khách với không hào khách, hấn không quan tâm, trả lời như vậy chỉ vì không muốn bị nghi ngờ.

Nhưng khi hấn thay đổi một bộ y phục cũ sạch sẽ xuất hiện tại đại sảnh, thì bị nam nhân vẽ mặt hàm tiếu ngồi trên ghế chủ thượng làm cho cả kinh ngạc người, hấn nổi giận nắm chặt hai bàn tay, hàm răng nghiến ken két.

Chỉ thấy Hô Diên Khiên một thân cẩm y hồ lam ngồi trong đại sảnh, tất cả tiêu sư xếp thành một hàng, chờ hấn chọn, trông giống như trận chiến tranh giành làm sủng phi của hoàng đế.

“Dịch Tuyền mau tới đây, ta giới thiệu với người một chút, vị này là Phùng công tử tới từ quan ngoại, hấn có việc lớn giao cho tiêu cục chúng ta tiếp nhận.” Ngô tổng tiêu đầu ánh mắt sắc bén phát hiện hấn vừa đến, liền tiến tới kéo hấn lên phía trước.

Hô Diên Khiên đứng dậy, nhìn hấn từ đầu đến chân, cứ như không nhận ra hấn.

“Như vậy Phùng công tử, tiêu sư trong tiêu cục đều đã tới đủ, ngài tùy tiện chọn a.” Ngô tổng tiêu đầu cười híp cả mắt, nhất thời cao hứng, bàn tay nắm lấy tay Mộc Nghị Tuyền cũng quên thả ra.

“Không cần chọn, là hấn.” Hô Diên Khiên cười cười, đi nhanh đến kéo cánh tay Mộc Nghị Tuyền, không để ý xung quanh liền kéo hấn đến bên người.

Mặc dù biết Ngô tổng tiêu đầu không có ý với hấn, nhưng thấy người khác cầm lấy tay Tuyền, cảm giác cực kỳ chướng mắt.

Dịch Tuyền là người của y, tuyệt đối không cho phép người khác đụng chạm vào!

“Phùng công tử nhân lực thật tốt, Dịch Tuyền là nhân tài nhất nhì trong tiêu cục...” Gừng càng già càng cay, Ngô tổng tiêu đầu đầu tiên là sững sốt, nhưng ngay lập tức liền khôi phục vẻ bình thường, không ngừng khen ngợi Mộc Nghị Tuyền, lo sợ mất đi vụ làm ăn này.

“Được rồi, đây là tiền cọc, ngày mai khởi hành.” Không kiên nhẫn cắt ngang lời nói của hấn, Hô Diên Khiên từ trong ngực lấy ra một tờ ngân phiếu.

“Hảo, hảo.” Ngô tổng tiêu đầu không nói hai lời, lập tức nhận lấy ngân phiếu, đơn giản đem Mộc Nghị Tuyền bán đi.

“Chậm đã!” Nửa ngày vẫn không hé răng, lúc này Mộc Nghị Tuyền liền hét lớn một tiếng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hấn không tồn tại, hay đã chết? Hấn chưa từng gật đầu, sự việc liền được giải quyết, cái này là sao đây?!

Đừng tưởng hấn không nhìn ra Phùng Khiên có chủ ý gì, tên sắc lang xấu bụng này, muốn hấn làm tiêu sư còn không phải tranh thủ chiếm tiện nghi.

“Thế nào, Dịch tiêu sư không muốn sao?” Hô Diên Khiên ngẩng đầu, con mắt hơi nheo lại, ý tứ thập phần uy hiếp.

Ý muốn nói nếu hần dám không đồng ý, liền trước mặt mọi người lột mặt nạ của hần.

“Ta... ta muốn bàn bạc một chút.” Thông minh như Mộc Nghị Tuyên làm sao không rõ, tuy rằng hận hần đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng hần lại không thể làm gì tên nam nhân này.

Luận võ công, hần đánh không lại Phùng Khiên, cho dù bọn hần có nhiều người, nhưng nếu truyền ra, cũng khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhiều lần do dự, hần quyết định hảo hảo nói chuyện với đối phương, cố gắng giải quyết đại phiền toái bất ngờ xảy ra này.

“Được rồi, đi tới phòng của người.” Thoải mái cho hần kéo đi, Hô Diên Khiên hướng mọi người phía sau phất tay, mỉm cười đi theo hần.

Hoàn chương 4.

5. Chương 5: Đệ Ngũ Chương

Vừa vào trong phòng, Mộc Nghị Tuyên lập tức đóng cửa lại, quay người phát hiện Hô Diên Khiên đang nắm lấy tóc hần, nhắm hai mắt khê ngủ, vẻ mặt say mê làm hần lập tức nổi trận lôi đình, cố sức đẩy tên đang đồ tử ra xa.

“Người tới tiêu cục làm gì?!” Hần một bên chất vấn, một bên lục lợi khắp phòng.

Chết tiệt, dao đầu, kiếm đầu, làm sao ngay cả chủ thủ cũng không có?

Sớm biết như vậy sẽ dễ sẵn trong phòng một lưỡi dao sắc bén, hiện tại cũng có thể một dao thiên đi tên sắc quỷ ghê tởm này, vì mình lấy lại công đạo!

“Đương nhiên là tới mời tiêu sư bảo hộ.” Nhún vai, Hô Diên Khiên đặt mông ngồi trên ghế, tự rót cho mình một ly trà, uống một hớp, thoải mái như đang trong phòng mình.

“Vậy người cứ mời người khác, đừng tìm ta.” Tìm hết nửa ngày ngay cả một cây kim cũng không tìm được, Mộc Nghị Tuyên không còn cách nào khác đành từ bỏ, xoay người đối mặt với y, ánh mắt như lưỡi dao, hầu như muốn đem người trước mặt chém thành nghìn mảnh.

“Vì sao không được mời người? Người không cho, ta lại càng muốn.” Buông cái chén, Hô Diên Khiên đứng dậy đi về phía hần, ngôn từ có một chút buông thả.

Thân là Thiên Vu, muốn cái gì sao không chiếm được? Duy chỉ có Tuyên làm y thất bại.

Cũng trở thành người của y rồi, nhìn thấy y liền đưa ra vẻ mặt lạnh lùng, cứ như y là ôn thần, thật sự là làm tổn thương trái tim y!

“Người...người muốn làm gì...” Cảm giác áp lực mãnh mẽ đến gần, Mộc Nghị Tuyên vô thức thối lui về vách tường phía sau, căn bản tránh cũng không thể tránh, liền bị đối phương giam cầm giữa hai tay.

Đem người nọ vây trong ngực, Hô Diên Khiên nâng cằm hần lên, thâm tình nhìn hần nhẹ giọng : “Thất lung còn đau không?”

Khi đang nói chuyện, bàn tay to đã mò tới hông hần, khê vuốt ve.

Chính mình đem qua dốc sức như vậy, cũng có kiểm tra qua, không thấy Tuyên bị thương, hơn nữa cuối cùng hần cũng cảm thấy thật sáng khoái, ý loạn tình mê, liền tục gọi tên y.

Chẳng lẽ chê y chỉ làm một lần, không đưa hần lên cực điểm khoái cảm?

“Người đừng chạm vào ta!” Giống như bị phỏng, Mộc Nghị Tuyên tức giận kêu to, cái ót thiếu chút nữa đụng vào khung cửa.

“Cẩn thận một chút, đụng bị thương ta sẽ đau lòng.” Dem hắc ôm vào trong ngực, xoay người ngồi lên ghế, ép đối phương ngồi lên đùi y.

Nhưng Mộc Nghị Tuyên không để cho y tùy ý xếp đặt, giãy dụa thân thể thì triển khinh công ly khai, lại bị Hô Diên Khiên nhanh tay lẹ mắt kéo lại, dùng thân thể trời hắc vào trong ngực, cũng thuận tay điểm huyết đạo hắc, lúc này mới làm Mộc Nghị Tuyên yên tĩnh lại.

“...” Mộc Nghị Tuyên bất đắc dĩ, miệng không thể nói, tay không thể động, chỉ còn con người có thể duy chuyển, hung hãn trừng mắt nhìn người đang khinh bạc mình.

“Được rồi, đừng náo loạn, để ta xem thương thế của người.” Hô Diên Khiên vừa nói vừa cởi đai lưng hắc, bàn tay to cũng đi xuống sờ soạng.

Mộc Nghị Tuyên vừa thẹn vừa giận, huyết đạo bị điểm, chỉ có thể mở to mắt trừng trừng nhìn quần mình tuột xuống mặt đất, hai chân thon dài trong nháy mắt phơi bày trước mặt người khác, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, đỉnh đầu cũng sắp bốc khói.

“Có chút sưng đỏ, hoàn hảo ta có đem theo được.” Tỉ mỉ kiểm tra, Hô Diên Khiên phát hiện bộ vị kia ban sáng đã thương được vẫn còn sưng đỏ.

“Ồ...” Những lời hắc nói càng làm mặt Mộc Nghị Tuyên đỏ hơn, hắc không cần nghĩ cũng biết đối phương nói đến cái gì. Nơi riêng tư bị người khác nhìn như vậy, làm hắc vừa giận vừa thẹn, ngoại trừ dùng ánh mắt biểu đạt tức giận cũng không thể làm gì hơn.

Hô Diên Khiên từ trong ngực đem ra một bình sứ, mở nắp bình, dùng ngón trỏ đánh một ít cao lực sắc hướng giữa đùi hắc dò xét.

“Ấn...”

Nói ra cũng kỳ lạ, móng đang nóng rát chạm phải thuốc mỡ liền cảm thấy mát lạnh, thật thoải mái...

“Thoải mái hơn không?” Thấy trán hắc giãn ra, thân thể cứng ngắc cũng thả lỏng, Hô Diên Khiên nhin không được nở nụ cười.

Mộc Nghị Tuyên không gạt cũng không lắc đầu, dứt khoát nhắm lại hai mắt không nhìn tới y.

“Được rồi, đây là được thượng hạng a.” Hô Diên Khiên không vì hắc lạnh nhạt mà sinh khí, đưa tay giải khai huyết đạo hắc.

Vừa được tự do Mộc Nghị Tuyên vội vàng hướng phía ngoài chạy đi, quên mất quần dài đang nằm trên mặt cá, vấp một cái, xém chút nữa mặt mũi bầm dập, may mà Hô Diên Khiên nhanh tay kéo hắc lại.

“Cẩn thận một chút.” Hô Diên Khiên vòng tay đem hắc một lần nữa quay về trong ngực y.

“Buông.”

“Được rồi, đừng cáu kỉnh như hải tử nữa, ta vào kinh lần này có chuyện quan trọng, người phải theo ta.” Nói đến chính sự, giọng điệu Hô Diên Khiên nghiêm túc hắc lên.

Hắc tới vùng Trung Nguyên, chủ yếu là để hòa thân, đừng ở trấn này mấy ngày, nếu còn không đi e rằng sẽ lỡ hành trình.

Bất quá, hắc hiện tại vào kinh thành cũng không phải để hòa thân, mà chủ yếu gặp hoàng đế Thiên Triều nói rõ, hắc đã có ý trung nhân, từ chối việc hòa thân.

“Ta không cần cùng người thượng kinh, không đi.” Vừa nghe đến hai chữ kinh thành, Mộc Nghị Tuyên càng giãy dụa.

Trước đây mẫu hậu vì muốn hắc ngồi lên ngôi vị hoàng đế, đã năm lần bảy lượt bày mưu hãm hại hoàng huynh, làm hắc cảm thấy vô cùng khổ sở. Huống hồ hắc ly khai kinh thành, chính là muốn trốn tránh tai họa, lúc này trở lại, khó đảm bảo sẽ không gặp chuyện phiền phức.

Không nói những thứ khác, chỉ cần thân thuộc của mẫu hậu nhận ra, hấn cũng không biết phải xử sự thế nào?

“Không muốn cũng phải đi, người mà không đi, ta liền trước mặt mọi người trong tiêu cục lột mặt nạ của người, cởi y phục của người, nói cho tất cả mọi người biết người là người của ta.” Hô Diên Khiên bị hấn cự tuyệt, liền uy hiếp.

Hấn cũng từng nghĩ đi kinh thành xử lý tốt việc hòa thân, rồi quay lại tìm Tuyên, nhưng Tuyên hôm nay tránh hấn như rắn rết, chờ hấn quay lại người này chắc đã sớm chạy mất, chỉ bằng cứ mang hấn theo cho an toàn.

Hơn nữa dọc đường đi còn có thể bồi dưỡng tình cảm, hấn không tin, chân thành của mình không làm Tuyên cảm động.

“Người...” Chưa từng thấy qua người nào vô lý như thế, Mộc Nghị Tuyên tức giận đến không nói ra lời, hoàn toàn vô kế khả thi.

Hấn rất muốn lập tức đem Phùng Khiên đá ra khỏi tiêu cục, nhưng hấn đánh không lại người này, hơn nữa đối phương còn nắm bắt được nhược điểm của hấn, nếu làm lớn chuyện này, người bất lợi chắc chắn là hấn!

“Đừng gọi người a, kêu ta Khiên.” Hô Diên Khiên yêu cầu, trong mắt tràn đầy sùng nịnh.

Muốn con báo con nghe lời cũng không phải dễ, không còn cách nào khác là uy hiếp hấn đi vào khuôn khổ, còn nhiều cơ hội để thu phục tâm con báo con.

“Phi, có quý mới gọi thế.” Mộc Nghị Tuyên nhìn hấn bằng nửa con mắt.

“Nhưng không biết hôm qua ai lại gọi lớn như vậy, mọi người ở phòng bên cạnh cũng nghe được.” Hô Diên Khiên khề nhướn đuôi lông mày.

Những lời này làm gương mặt Mộc Nghị Tuyên nháy mắt đỏ bừng, bực bội run người, hai bàn tay siết chặt.

Hấn đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Phùng Khiên, lúc ý loạn tình mê, trong miệng hấn toàn là rên rỉ, một lần lại một lần van xin Phùng Khiên đừng tiếp tục giày vò hấn.

Lẽ nào âm thanh dâm loạn đều bị người khác nghe thấy?

“Đùa người thôi, ta đã bao hạ nguyên gian khách sạn, không có người khác trọ a.” Hô Diên Khiên thấy mặt hấn lúc xanh lúc đỏ, sợ hấn thực sự nổi giận, liền mở miệng trấn an.

“Cút đi, ta không muốn thấy người.” Biết chính mình lại bị đùa giỡn, hấn cắn răng chỉ ra phía cửa.

“Được rồi, ta sẽ không quấy rầy người nghỉ ngơi, giờ thìn ngày mai ta đến đón người.” Hô Diên Khiên buông hấn ra. Dù sao cũng còn nhiều thời gian, bức bách hấn quá cũng không tốt.

Lúc này cương quyết chống lại cũng không được, hấn cứ giả vờ rồi tìm cách thoát thân sau?

Nghĩ như vậy, con mắt Mộc Nghị Tuyên liền đảo tròn, tính toán kế sách.

“Cùng người đi cũng được, người cũng biết người ta có thương tích, ngày mai người tới muộn một chút, để ta còn nghỉ ngơi thêm chốc lát.”

Nhìn chằm chằm bóng lưng nam nhân, Mộc Nghị Tuyên hừ nhẹ một tiếng. Cho hấn là quả hồng mềm mại người khác điều khiển sao, hấn đánh không lại, không lẽ trốn cũng không khỏi?

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Hô Diên Khiên liền đi tới Trường Phong tiêu cục, vừa vào cửa liền gặp Ngô tổng tiêu đầu ra đón tiếp, tùy ý hàn huyên hai câu, liền hỏi tới Mộc Nghị Tuyên.

“Dịch Tuyên hấn còn đang thu thập hành lý, lập tức ra tới.”

“Ta tới phòng chờ hấn.” Một ý niệm xẹt lên trong đầu, Hô Diên Khiên liền hướng Ngô tổng tiêu đầu nói một tiếng, liền đi đến gian phòng của Mộc Nghị Tuyên.

Ngay khi hấn nhắc tay định mở cửa, cửa phòng đột nhiên bị kéo ra, Mộc Nghị Tuyên toàn thân trang bị gọn gàng thấy y đứng ngoài cửa, hai mắt mở to, lui một bước dài.

“Vừa lúc người đã chuẩn bị tốt, liền đi thôi.” Ánh mắt sắc bén nhìn tới bao quần áo trên lưng Mộc Nghị Tuyên, Hồ Diên Khiên khẽ cười trộm trong lòng.

Hắn quả nhiên không đoán sai, thái độ Tuyên hôm qua chuyển biến quá nhanh, rõ là có ý đồ, cho nên sáng nay trời vừa sáng hắn đã tới.

“Người sao lại tới sớm như vậy?” Chột dạ cởi bao quần áo trên người xuống, Mộc Nghị Tuyên cười gượng gạo.

“Đương nhiên là tìm người.”

Vừa dứt lời, Hồ Diên Khiên liền túm hắn một mạch lướt qua phòng khách, không thèm để ý đến vài tiêu sư đang đi lại, mạnh mẽ đem Mộc Nghị Tuyên đẩy lên xa mã đã chuẩn bị sẵn.

“Ta không ngồi xe, ta muốn kỵ mã.” Bị bắt ngồi vào trong xe ngựa, chợt thấy Hồ Diên Khiên rất nhanh cũng chui vào, ngồi ở bên cạnh hắn, Mộc Nghị Tuyên không cam lòng kháng nghị.

Hắn hiện tại không muốn nhất chính là nhìn thấy tên đặng đồ tử này, sao có thể nguyện ý cùng hắn ngồi chung xe.

“Xuất phát.” Hồ Diên Khiên không để ý đến hắn, ra lệnh cho xa phu.

“Người điếc a, ta nói muốn kỵ mã.”

Nhưng vô luận hắn rống thế nào, Hồ Diên Khiên cũng làm như không nghe thấy nhắm mắt nghỉ ngơi, không còn cách nào hơn bèn quay đầu qua chỗ khác... hờn dỗi.

Mã xa lắc lư tiến về phía trước, đối mặt với Hồ Diên Khiên, Mộc Nghị Tuyên vừa xấu hổ lại vừa tức giận, nhiều lần quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn.

“Ngủ.” Đột nhiên Hồ Diên Khiên vươn tay kéo vai hắn nằm xuống, nhích lại gần thân thể hắn, khoảng cách chỉ đủ để hắn không cảm thấy khó chịu.

“...” Trong chớp mắt, Mộc Nghị Tuyên liền hiểu rõ tâm tư đối phương, trong lòng cảm thấy ảm áp, thân thể cứng nhắc cũng dần dần thả lỏng.

Kỳ thực, sở dĩ Hồ Diên Khiên chọn mã xa chính là vì lo lắng thân thể hắn còn chưa hảo, nếu như kỵ mã, e rằng rất cực nhọc, chỉ không nghĩ tới hắn lên xe ngựa lại phản ứng kịch liệt như vậy.

Nằm nghiêng bên trong xe, Mộc Nghị Tuyên nhiều lần bị lay động của mã xa làm giật mình thức giấc, khẽ giương mắt nhìn người bên cạnh, dường như đang lo lắng cái gì.

“Hảo hảo ngủ, ta sẽ không chạm vào người.” Bất đắc dĩ thở dài, Hồ Diên Khiên vỗ nhẹ lên vai hắn.

Mộc Nghị Tuyên hôm qua vội vàng chuẩn bị hành lý, mãi đến khuya mới ngủ, nhưng cũng không dám ngủ quá sâu, sợ thức dậy muộn sẽ bị Hồ Diên Khiên bắt được, nên ngủ được hai canh giờ liền thức dậy.

Cả đêm không được ngủ ngon, hơn nữa vết thương trên người tuy đã thượng dược nhưng vẫn làm hắn mệt mỏi khó chịu.

Nghe Hồ Diên Khiên đảm bảo, hắn mới nhắm lại hai mắt, ngủ thật say.

Thấy hắn rốt cuộc cũng ngủ, Hồ Diên Khiên cẩn thận đắp chăn cho hắn, chăm chú nhìn dung nhan hắn ngủ.

Mộc Nghị Tuyên ngủ một giấc đến tận khi trời sắp tối mới tỉnh dậy, liền phát hiện mã xa đã dừng lại, Hồ Diên Khiên cũng không có trong xe.

Xốc lên màn xe, thò đầu nhìn bốn phía xung quanh, mây mù dày đặc cỏ dại tràn lan dưới chân, cũng không biết đây là đâu.

Hắn cúi lưng từ trên xe nhảy xuống, giương mắt nhìn tới một chỗ không xa đang phát ra ánh lửa, người nào đó đang ngồi bên cạnh, không ngừng châm lửa.

“Tỉnh.” Hồ Diên Khiên quay đầu lại thấy hắn, liền mỉm cười.

“Đây là nơi nào?” Tuy rằng không muốn cùng hắn nói chuyện, nhưng lại nhịn không được mà hỏi.

“Chúng ta bỏ lỡ thời điểm vào thành, xem ra tối nay phải chấp nhận ở chỗ này một đêm.”

Nói xong, thấy Mộc Nghị Tuyên xoa xoa hai bàn tay có chút run rẩy, liền cởi ngoại bào khoác lên người hắn.

Y cử động làm Mộc Nghị Tuyên nhảy dựng, trực giác phản ứng liền muốn gạt tấm áo choàng ra khỏi người, lại bị Hồ Diên Khiên nhanh tay lẹ mắt đè lại.

“Trong núi ban đêm có chút lạnh, khoát, không được cởi.”

Biết đối phương hảo tâm, Mộc Nghị Tuyên không khỏi đỏ mặt, dời đi lực chú ý, ánh mắt lướt qua khắp nơi, lại hỏi : “Xa phu đâu?”

“Ta bảo hắn đi tìm nguồn nước.” Hắn biết Tuyên có đem theo lương khô, cho nên liền phái xa phu đi múc nước.

“Nga.” Có lửa, hơn nữa còn có áo choàng của đối phương, hắn dần dần không hề cảm thấy lạnh.

Kỳ thực, hắn đối với nam nhân ẩn tượng đầu tiên cũng không kém, chỉ là sau những chuyện phát sinh làm hắn khó mà quên được.

Chuyện mẫu hậu chống lại hoàng huynh, ly khai kinh thành cũng với các chuyện đã từng trải qua, làm hắn nhận ra con người rất ích kỷ, cũng khiến hắn tự tạo nên một lá chắn, không bao giờ dễ dàng tin tưởng người khác. Người nam tử đột nhiên xuất hiện, đối với hắn dây dưa không rõ cũng làm hắn hoang mang cảnh giác.

Hắn không rõ vì sao Phùng Khiên năm lần bảy lượt dây dưa với hắn?

“Còn lạnh không?” Thấy hắn ngẩn người, Hồ Diên Khiên đột nhiên đưa tay, áp hắn vào trong lòng ngực.

“Ta không lạnh, trả lại cho người.” Đột nhiên bị ôm, làm toàn thân Mộc Nghị Tuyên cứng ngắc, hắn ra sức từ trong lòng nam nhân giãy ra, đem áo choàng trả lại cho hắn.

“Người chạy trốn nhanh như vậy, không phải là sợ ta chứ.” Hồ Diên Khiên không nhặt áo choàng, một mặt dõi theo hắn.

“Ta mới không sợ người.” Mộc Nghị Tuyên tỏ ra không chút yếu thế hừ một tiếng. Rồi xa đồng lửa, lại không có áo khoác, hắn liền cảm thấy lạnh run.

“Không sợ thì tới đây, lạnh chết cũng là do chính người làm ra.”

“Hừ, tới thì tới, ai sợ người.” Chịu không được kích thích, Mộc Nghị Tuyên quyết định đi tới vị trí cách xa đối phương nhất.

Trở lại bên đồng lửa, ánh lửa ấm áp lần thứ hai vây quanh hắn, làm hắn thoải mái thở dài một tiếng.

“Tuyên, ta rốt cuộc là điểm nào chọc người chán ghét, người nói ra, ta sẽ sửa.” Hồ Diên Khiên thừa dịp hắn không chú ý, lặng lẽ đi tới bên cạnh hắn.

“Chỗ nào cũng đáng ghét.” Hắn giả giọng xem thường, đứng lên chuẩn bị ly khai xa nam nhân một chút.

Do nhớ lại lúc Phùng Khiên nhìn thấy mặt thật của hắn liền kinh ngạc, hắn khinh thường nhất chính là loại người trông mặt mà bắt hình dong. Nếu có một ngày hắn chợt xấu xí, không tin người này khi đó còn liếc mắt nhìn mình. Chỉ là nhìn trộm bề ngoài của hắn thì cũng không xem là thật lòng thật dạ.

“Ta nói là sự thực, ta thực lòng thích người, chỉ là hôm đó, ta cho rằng người toàn tâm toàn ý theo ta, ta mới...” Hồ Diên Khiên vội vàng đứng lên, lo lắng giải thích.

Lẽ nào thật muốn y đem tim mình móc ra, Tuyên mới tin tưởng y?

“Câm miệng, nói thêm một câu, ta liền giết người.” Tức giận đến run cả người, nhớ tới mình chặt vật cả một đêm, Mộc Nghị Tuyên liền muốn giết người.

“Hảo, hảo, không nói là được, chỉ cần ngươi không né tránh ta là tốt rồi.” Y cũng không hối hận việc làm đêm hôm đó, tuy rằng xúc phạm hắn, nhưng ít ra cũng có được hắn, tuy rằng ngăn ngại nhưng cũng là một hồi ức đẹp.

“Cút ngay.” Đối với tiếp cận của y làm hắn cảm thấy không vui, Mộc Nghị Tuyên xoay người đánh một quyền về phía cằm Hồ Diên Khiên, lại bị hắn nhanh nhẹn cản lại.

“Tuyên, ngươi đừng kích động như vậy.” Đưa nắm tay hắn đến bên môi hôn nhẹ một cái, đôi mắt sắc nâu thâm tình chăm chú nhìn hắn.

“Ngươi thật sự là đáng đánh.” Đỏ mặt thu hồi nắm tay, Mộc Nghị Tuyên vừa tức vừa bất đắc dĩ.

“Là ta thiếu ngươi, người muốn đánh thế nào cũng được.” Cười hì hì, Hồ Diên Khiên tiến sát lại hắn, định hôn trộm.

“Đại gia, đại gia, không tốt.” Đúng lúc này, tiếng gào xa phu truyền đến.

Chuyện tốt bị cắt đứt làm Hồ Diên Khiên tức giận quay đầu lại, trừng mắt nhìn xa phu đang hoảng hốt chạy tới, “Đêm hôm khuya khoắc, hô to gọi nhỏ cái gì.”

“Đại gia, có sơn tặc... đang đuổi theo một cô nương...” Xa phu thở hổn hển đáp, sắc mặt trắng bệch.

“Sơn tặc? Cô nương?” Mộc Nghị Tuyên nghe nói thế, mày nhíu lại, liền muốn tiến tới xem có chuyện gì.

“Vậy ngươi còn không mau đi thu thập, chúng ta lập tức rời đi.” Hồ Diên Khiên vội kéo hắn đi về phía mã xa.

“Chậm đã, ngươi sao thấy người chết mà không cứu?”

“Cứu cái gì, đêm hôm khuya khoắc một cô nương lại chạy lên núi, bị bắt cũng do nàng ta tự tìm lấy.” Tại nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn, Hồ Diên Khiên nhíu mắt, trực giác linh cảm chuyện này có điều kỳ quái.

Cô nương gia đình bình thường làm sao có khả năng nửa đêm chạy ra vùng đồng trống hoang vu, còn bị một đám sơn tặc đuổi theo, trong đó nhất định có vấn đề. Với thân phận Thiên Vu của y, ở ngoại quốc thì càng phải cẩn thận trong mọi việc, không được dính vào những chuyện rắc rối, bởi vậy y cũng không có ý định xen vào chuyện người khác.

“Ngươi thực sự là tàn nhẫn, nói không chừng cô nương kia đi tìm người, hoặc giống như chúng ta bỏ lỡ thời gian vào thành.” Mộc Nghị Tuyên gạt tay hắn, thở hổn hển từ trên mã xa nhảy xuống, chạy vào hướng rừng cây.

Thấy có người gặp nạn liền bỏ chạy, tiếc cho hắn có một thân võ công, thực sự là tên mặt người dạ thú!

“Cứu mạng a, cứu mạng a...” Âm thanh suy yếu từ trong rừng cây truyền đến, trong bóng tối mờ hồ chỉ thấy một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn lao đảo hướng bọn họ chạy tới.

“Người nào?” Mộc Nghị Tuyên lập tức vọt tới.

“Cứu...” Một cô nương vận bộ y chạy đến trước mặt hắn, chừng mười sáu, mười bảy tuổi, tóc tai lộn xộn, bộ dáng nhếch nhác.

Bởi vì chạy quá nhanh, nàng không cẩn thận vấp phải vấp trước, may mà có Mộc Nghị Tuyên nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, kéo nàng dựa vào ngực.

“Cô nương, ngươi không sao chứ?” Nhẹ nhàng đỡ cô gái đứng vững, hắn kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

“Công tử cứu ta với, có kẻ xấu...” Cô gái vừa nói xong liền ngã xuống, ngất đi.

Lúc này, Hồ Diên Khiên từ phía sau đuổi tới, bụi cỏ trước mặt cũng truyền tới tiếng sột soạt, không bao lâu sau, mấy người hán tử từ trong rừng cây chui ra, trên tay cầm đao kiếm, diện mạo dữ tợn.

Bị bao vây bốn phía, Mộc Nghị Tuyên không nói hai lời liền đem cô gái đẩy vào trong ngực Hồ Diên Khiên.

“Ngươi đem nàng ôm lên xe ngựa đi.”

Hô Diên Khiên vừa mới tiếp nhận cô gái, tên sơn tặc cầm đầu đã lấy đao chỉ vào hắn : “Thức thời thì đem cô gái giao ra đây, bốn đại gia liền tha cho cái mạng nhỏ của các người.”

“Dựa vào cái gì muốn chúng ta giao người.” Mộc Nghị Tuyên trợn mắt, đối với đám sơn tặc kiêu ngạo này tràn đầy bất mãn, quyết định hảo hảo thi thử tài năng.

Nghe hắn nói chúng ta, Hô Diên Khiên vô cùng vui vẻ, nhưng hành động tiếp theo của Mộc Nghị Tuyên làm hắn đau đầu không ngớt.

“Hảo tiểu tử, các huynh đệ, lên.” Sơn tặc đầu mục ý người đông thể mạnh, không để bọn họ trong mắt, liền bắt tay vào vây đánh.

Hét lớn một tiếng, Mộc Nghị Tuyên một quyền đâm lui một tên, sau đó quay người quét chân làm một tên nữa ngã ngửa, nắm đấm mạnh mẽ nhanh như gió, tạm thời chiếm thượng phong.

“Bọn họ có nhiều người, không thể ham chiến, đi mau.” Hô Diên Khiên đánh giá bọn sơn tặc, phát hiện chiêu thức bọn họ phối hợp rất ăn ý, rõ ràng có trải qua huấn luyện không giống sơn tặc bình thường.

“Người mới phải đi, ta còn phải thu thập bọn họ.” Đang cao hứng, Mộc Nghị Tuyên đem oán khí mấy ngày nay toàn phát tiết trên người bọn sơn tặc, không hề để ý đến lời cảnh báo của Hô Diên Khiên.

“Nghe lời ta, đừng đánh nữa.” vội vã đem cô gái an trí trên mã xa, y vội xoay người chạy đến bên Mộc Nghị Tuyên, thay hắn ngay chặn không ít công kích. “Người đừng quên nhiệm vụ của người là hộ tống ta thượng kinh.”

Được y nhắc nhở, Mộc Nghị Tuyên cũng khôi phục bình tĩnh. Hắn vốn chỉ muốn cứu cô gái, nếu đã cứu được người, cứ liều chiến cũng không khôn ngoan.

Nhưng vừa nghĩ thông điểm này, vừa muốn rút về mã xa, đám sơn tặc liền bao vây , chặn dứt đường lui.

Đang ân hận chính mình lúc này không tỉnh táo làm càn, đột nhiên trên trời vang lên một tiếng hô to, một bóng đen cao lớn từ trên trời giáng xuống.

“Thiếu gia, ta tới giúp người.” Thân ảnh người nọ liền tiếp xuất quyền, ngay lập tức mấy gã sơn tặc trước mặt liền ngã xuống, đúng là Bồ nô.

“Bồ nô!” Thấy người vừa đến, Hô Diên Khiên nhủ mày.

Từ khi quyết định phải ôm mỹ nhân về, sợ Bồ nô cản trở, liền phái hắn tiến kinh làm việc.

Hắn thế nào lại ở chỗ này?

Bồ nô vừa xuất hiện, cuộc chiến lập tức nghịch chuyển, chỉ thấy hắn hai, ba phát liền đánh ngã mấy tên sơn tặc, những người còn lại thấy tình hình không ổn, vội vàng bỏ chạy.

“Thiếu gia, không sao chứ.” Bồ nô thu hồi nắm tay, đi tới trước mặt Hô Diên Khiên, cung kính cúi đầu.

“Không phải ta kêu người vào kinh sao, người sao còn ở nơi này.”

“Thuộc hạ đã sớm giả quyết mọi chuyện, vì lo lắng cho thiếu gia liền vội vã quay trở lại.

“Thôi, người cũng đã trở lại, liền cùng ta lên đường.” Xác định Mộc Nghị Tuyên không bị chút thương tích nào, Hô Diên Khiên phát phát tay, cũng không quá để ý.

“Cô gái vẫn còn hôn mê, chúng ta tìm đại phu tới xem nàng ta thế nào.” Mộc Nghị Tuyên thấy chủ tớ bọn họ một hỏi một đáp, cũng không có xen vào, lúc này thấy Hô Diên Khiên muốn đi, lập tức mở miệng.

Nghĩ đến phiền phức trên xe, Hô Diên Khiên lại thở dài.

“Như vậy đi, ngày mai tới trấn trên, chúng ta thỉnh cho nàng một đại phu, sau đó sẽ rời đi được không?”

Mới vừa rồi Tuyên nói hai chữ “chúng ta”, hai chữ này biểu hiện y và Tuyên đã thành người một nhà, đây là hảo hiện tượng a, y cũng không muốn vì cô gái lai lịch bất minh kia làm phá vỡ quan hệ hai người.

“Như vậy cũng tốt.” Mộc Nghị Tuyên gật đầu, trong lòng đối với Hô Diên Khiên có chút thay đổi. Hắn không nghĩ người này suy nghĩ tỉ mỉ, chu đáo đến vậy.

Ba người đi về phía mã xa, lúc này mới phát hiện trên mã biên không có một bóng người.

“Xa phu nhất định đã chạy mất.” Hô Diên Khiên dờ khóc dờ cười.

Xa phu tám phần mười là nhát gan sợ đánh vào phiền phức, ngay cả mã xa cũng không cần chạy trốn mất.

“Thực sự là một người nhát gan!” Mộc Nghị Tuyên nhún vai, hừ một tiếng.

“Cũng không trách được hẳn, hẳn cũng chỉ là người đánh xe thôi.”

“Người cũng hào phóng như vậy buông tha ta thì tốt rồi.” Hắn bắt bình lẩm bẩm một câu, lại bị Hô Diên Khiên nghe được.

“Người nói cái gì?”

“Ta cái gì cũng không có nói.”

Mộc Nghị Tuyên giả ngu, Hô Diên Khiên cũng không muốn vạch trần, nếu nói nhiều, làm ầm ĩ không khéo lại phá hủy khoảng cách khó khăn lắm y mới kéo gần lại.

Hoàn chương 5.

6. Chương 6: Đệ Lục Chương

Mộc Nghị Tuyên vừa vén màn xe lên, cô gái đang nằm trên xe giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy hẳn, khuôn mặt tái mét kêu lên.

“A...”

“Cô nương, đừng sợ, chúng ta đã đuổi kẻ xấu đi.” Hắn khẽ cười, muốn dùng nụ cười trấn an nàng.

Lúc này mới nhớ lại mình đứng là té xỉu trước mặt người này, cô gái loạn choạng bò tới, hướng hẳn quỳ xuống, cúi đầu “Đa...đa tạ ân công, xin nhận của tiểu nữ một lạy.”

“Tiện tay tương trợ, không có gì đáng nói.” Mộc Nghị Tuyên bước nhanh tới, muốn đỡ nàng ta đứng dậy, lại thấy chân mày khẽ nhíu, cả người mềm nhũn ngã vào ngực hẳn.

“Cô nương, người không sao chứ?” Hắn vội đỡ lấy, lo lắng hỏi.

“Bồ nô, người đi chiếu cố nàng.” Hô Diên Khiên thấy thế, cũng không để ý nàng kia có đứng vững hay không, liền kéo hẳn về phía sau, đồng thời đẩy nàng lên người Bồ nô.

Không nói đến lai lịch cô ta bất minh, chỉ bằng gương mặt xinh đẹp tuyệt trần kia cũng làm y lo lắng không muốn Tuyên tiếp cận, lỡ như Tuyên động tâm sẽ không tốt!

Tuyên là người của y, há lại để người khác giành lấy, hơn nữa cô nương ta cứ dựa sát vào người Tuyên, y không thể không đề phòng.

“Cô nương, người làm sao lại gặp sơn tặc.” Đối với hành động của Hô Diên Khiên, Mộc Nghị Tuyên cũng không quá để ý, dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, cùng cô nương ta quá mức thân cận cũng không tốt.

“Ân công, tiểu nữ họ Tiết, tên là Tuyết Như, vốn là con gái của một nhà nông dưới chân núi, sơn tặc đầu lĩnh vài ngày trước xuống núi nhìn thấy tiểu nữ, liền ra tay đùa giỡn, bị cha tiểu nữ đuổi đi, vậy mà ác nhân này vẫn chưa từ bỏ ý định, thừa dịp đêm khuya đem cả nhà tiểu nữ...” nói đến đây liền òa khóc.

“Đều làm sao?”

“Đều giết sạch, muốn bắt tiểu nữ đi, tiểu nữ thề sống chết không theo, thừa dịp bọn họ đang ngủ mà trốn thoát, may gặp được ân công, nếu không tiểu nữ...” Tiết Tuyết Như khóc ngày càng lớn.

“Nguyên lai thân thể người đáng thương như vậy...” Mộc Nghị Tuyên nổi lên đồng cảm, nhẹ giọng an ủi, không chú ý đến người nào đó đang đứng bên cạnh sắc mặt ngày càng khó coi.

Một lúc sau, Tiết Tuyết Như ngừng khóc, ngẩn khuôn mặt hoa lê đái vũ, đáng thương nhìn Mộc Nghị Tuyên, “Ân công cứu tiểu nữ một mạng, tiểu nữ làm trâu làm ngựa cũng muốn báo đáp ân đại đức của ngài.”

“Ta không cần... người cũng đừng quá buồn rầu.”

“Cả nhà tiểu nữ đều mất, hiện tại ân công đi đâu, tiểu nữ xin đi theo, làm tôi tớ báo đáp ân cứu mạng của ân công.” Nàng đột nhiên nhào tới trước mặt Mộc Nghị Tuyên, nắm chặt chân hắn không buông.

Mộc Nghị Tuyên lộ vẻ khó xử, lui về sau một bước. Ba người nam nhân bọn họ thương kinh, đem theo một cô gái quả thật rất bất tiện. Đang muốn cự tuyệt, ngẩng đầu thấy sắc mặt Hô Diên Khiên vô cùng khó coi, lời muốn nói lại nuốt trở vào, giọng nói cũng trở nên ôn hòa.

“Lên kinh thành đường xá xa xôi, người có thể chịu được cực khổ không?”

Phùng Khiên luôn luôn uy hiếp hắn đi vào khuôn khổ, hơn nữa lại cứ nhìn chăm chăm hắn, làm hắn không tìm ra cơ hội nào để trốn thoát, hôm nay có thêm một nữ tử làm Phùng Khiên dời đi lực chú ý, nói không chừng cơ hội bỏ trốn lại lớn hơn một chút?

Nghĩ như vậy, con người trong suốt khe đảo hai vòng, Mộc Nghị Tuyên lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

“Tiểu nữ chịu được khổ.” Tiết Tuyết Như vội vàng gật đầu.

“Tốt lắm, vậy người theo chúng ta lên kinh.”

“Chậm đã, ta không đồng ý đem nàng cùng đi.” Hô Diên Khiên xanh mặt phản đối.

Tuyên định ra phương pháp gì, y vừa nhìn đã biết.

Tuyên muốn chạy trốn y, y có thể chịu được, nhưng y không cách nào tiếp thu Tuyên muốn mang theo một nữ tử xa lạ rời khỏi hắn. Lỡ như nữ tử này có lòng dạ bất chính, hoặc mang phiền phức gì đến, không phải đang dẫn sói vào nhà?

“Không đồng ý thì ta cũng không đi.” Mộc Nghị tuyên lạnh lùng, khuôn mặt tươi cười lập tức trầm xuống.

“Người dám! Người đừng quên...” Hô Diên Khiên nhíu mày, ngón tay để gần cổ, ám chỉ y nắm nhược điểm của hắn trong tay.

“Ta có gì không dám? Đây không phải là Trường Phong tiêu cục, người đừng hòng uy hiếp ta.” Hai tay khoanh trước ngực, khóe môi khẽ nhếch lên, vẻ mặt thờ ơ.

Dù cho diện mạo thật bị phơi bày, ở đây có bốn người, hơn nữa Tiết Tuyết Như là lần đầu gặp mặt, hắn cũng không lưu tâm như ở Trường Phong tiêu cục.

“Ta cũng là suy nghĩ cho người, chúng ta ba đại nam nhân, đem theo một cô gái, rất bất tiện.” Phát hiện uy hiếp không có tác dụng, giọng điệu Hô Diên Khiên liền mềm đi không ít.

Y lo lắng cho an toàn của Tuyên, Tiết Tuyết Như lai lịch bất minh, dù có y với Bồ nô cũng khó tránh khỏi sơ sót.

Hơn nữa Tuyên vẫn chưa để tâm đến y, y vất vả mới có thể tiếp cận người này, nếu lúc này bị người khác nhanh chân đến trước, chẳng phải công dã tràng.

“Muốn mang nàng theo, hay muốn người tự đi, chọn một.” Mộc Nghị Tuyên cương quyết không thỏa hiệp.

“Hảo, mang nàng theo, lần sau không được lặp lại chuyện này nữa.” Không muốn cùng hắn tranh chấp, rơi vào đường cùng, Hô Diên Khiên không còn cách nào khác đành đáp ứng.

Y gọi Bồ nô đến gần, thì thầm một hồi lâu, sau đó mới trở lại mã xa.

Trong xe vốn không rộng lắm, ba người ngồi vào càng thêm chật chội, may là rất nhanh tới thị trấn, Hô Diên Khiên mua hai con ngựa, cùng Mộc Nghị Tuyên kỵ mã, an trí Tiết Tuyết Như trong xe.

Trên đường, Mộc Nghị Tuyên nhìn thấy Tiết Tuyết Như thường xuyên xốc màn xe ló đầu ra, liên tục lau mồ hôi, nhìn không được mở miệng hỏi.

“Tiết cô nương, khát nước không?”

“Dạ, trời nóng quá.” Tiết Tuyết Như đỏ mặt, thay một bộ đồ mới nhìn nàng kiều diễm mê người như cây hoa mẫu đơn, đôi mắt đẹp gợi tình khẽ nhìn hần.

Mộc Nghị Tuyên mỉm cười, lấy túi nước bên yên ngựa đưa cho nàng.

“Đa tạ ân công.” Nhận lấy túi nước, Tiết Tuyết Như nghiêng mặt uống mấy ngụm liền trả lại cho hần.

“Cần gì cứ nói, còn có, người đừng gọi ta ân công nữa, cứ kêu Dịch đại ca là được.” Mộc Nghị Tuyên ôn nhu nói, quyết định xem cô nương kia như em gái mình.

Mẫu hậu khi sinh hần, vì khó sinh làm nàng mất đi khả năng sinh dục, các vị công chúa vì e ngại hần là ái tử của thái hậu, cũng không dám thân cận, hần từ nhỏ đã muốn có một đệ đệ hay muội muội, hôm nay nhìn thấy Tiết Tuyết Như, liền nảy sinh yêu thương.

“Đa tạ Dịch đại ca.”

Ở bên cạnh thấy một màn như vậy, Hồ Diên Khiên cau mày.

Vì sao chứ, ở chung nhiều ngày như vậy, Tuyên chưa bao giờ chủ động quan tâm tới hần, hôm nay lại sẵn sóc cho một nữ tử quen biết vài ngày.

Càng nghĩ càng khó chịu, đem ánh mắt cực nóng nhìn chằm chằm Mộc Nghị Tuyên, nhất định phải tìm cơ hội nói rõ với Tuyên, cho hần biết đã trở thành người của y, không thể cùng người khác thân mật như vậy.

Nhưng dọc đường đi hôm nay, Mộc Nghị Tuyên luôn cố gắng tránh né Hồ Diên Khiên, làm y hoàn toàn không tìm ra cơ hội nói chuyện với hần.

Mãi đến ban đêm, đoàn người dừng lại nghỉ chân trên núi, chuẩn bị nhóm lửa làm cơm, nghỉ ngơi một đêm lại gấp rút lên đường.

Thấy Mộc Nghị Tuyên ôn nhu đỡ Tiết Tuyết Như xuống xa mã, dàn xếp ổn thỏa cho nàng mới tiến vào rừng cây tìm củi, Hồ Diên Khiên lập tức đuổi theo.

“Tuyên.” Đi đến phía sau hần, Hồ Diên Khiên kêu một tiếng.

Nhưng Mộc Nghị Tuyên chỉ lo kiếm củi, không hề để ý đến hần.

Tức giận dồn nén ban ngày bùng phát, Hồ Diên Khiên nắm lấy vai hần, kéo về phía mình.

“Đau quá!” Củi đang ôm trong lòng rớt xuống đất, cánh tay đau buốt, Mộc Nghị Tuyên nhíu mày kêu một tiếng, tức giận tránh khỏi kiềm chế của y. “Người muốn làm gì?”

“Ta làm gì? Là ta hỏi người muốn làm gì mới đúng!” Hồ Diên Khiên quát khê, mặt đen như đáy nồi, “Không có việc gì lại ân cần với nữ tử họ Tiết kia như vậy, người không sợ nàng có ý gây rối?”

Mộc Nghị Tuyên trừng mắt liếc hần, cười nhạt. “Hừ, ta thấy người cố ý gây rối là người mới đúng.”

Nói xong liền quay đầu, không muốn để ý đến y.

“Người!” Hồ Diên Khiên cực kỳ nổi giận, bàn tay như kiếm sắt bắt lấy tay hần, kéo hần áp lên một thân cây. “Người nói ta cố ý gây rối, hảo, ta liền ở chỗ này gây rối cho người xem.”

“Người nếu dám làm nhục ta, ta thà chết.” Mộc Nghị Tuyên cắn răng nói, dứt khoát nói.

“Ta lăng nhục người? Người dám nói người không có hưởng thụ? Nếu ta lăng nhục người còn để ý cảm giác của người, người tự xét lại xem, ta đối với người không tốt chỗ nào?” Mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng tức giận, Hồ Diên Khiên ghé vào lỗ tai hần lên án.

Đối với lời nói hùng hồn của y càng làm Mộc Nghị Tuyên phẫn nộ, “Người đối với ta tốt? Không để ý đến suy nghĩ của ta mà quăn quít không tha, còn lăng nhục ta, người cho ta là hài tử ba tuổi để cho người đùa giỡn hay sao?!”

“Ta chưa bao giờ đùa giỡn người, ta nói muốn cùng người thành thân, là người không chịu, còn muốn dùng kế đánh đuổi ta, ép ta xuất ra thủ đoạn ép người vào khuôn khổ.”

Hô Diên Khiên thấy chính mình bị oan uổng cực kỳ, Tuyên tựa hồ đem hấn trở thành một tên tội ác tày trời, trên thực tế hấn chỉ là một người si tình thôi, dân tộc thảo nguyên bọn họ luôn thẳng thắn như vậy, không lồi thời như bọn người Trung Nguyên hẹn ước dưới trăng, dùng thơ đưa tình.

“Ta là nam tử, muốn thành thân cũng là cưới nương tử, tuyệt đối không ở cùng với người.”

“Ta hiểu, là người coi trọng Tiết Tuyệt Như, đối với ta bội tình bạc nghĩa.” Nghe thấy hấn muốn cùng nữ tử thành thân, Hô Diên Khiên bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hấn năm lần bảy lượt khuyên bảo, muốn Tuyên cẩn thận với Tiết Tuyệt Như, nhưng hấn không nghe, đối với Tiết Tuyệt Như càng hỏi han ân cần, ra là như thế.

“Người... quả thực nói vậy.” Đây là từ đâu kết luận? Tức giận đến xanh mặt, Mộc Nghị Tuyên thật muốn đâm chết người này.

Cái gì bội tình bạc nghĩa, hấn lúc nào loạn y, rồi lại bỏ quên?! Rõ ràng người này sống chết bám lấy hấn. Huống hồ hấn nói thích Tiết Tuyệt Như lúc nào, nói hấn cũng không sao, nhưng Tiết cô nương là hoa cúc khuê nữ, nếu bị hiểu lầm sẽ không tốt.

“Ta mặc kệ, người không thể vứt bỏ ta, nếu người chê ta công phu trên giường không tốt, chúng ta cùng nhau luyện mấy lần thì tốt rồi.” Nhịn không được liền gặm lấy cổ hấn, Hô Diên Khiên bất mãn hướng hấn cầu hoan. Lần trước ôm hấn cũng cách khá lâu, y nhẫn cũng quá đủ lâu rồi.

“Ta đúng là gặp phải kẻ điên mà...” Mộc Nghị Tuyên liền mạng phản kháng, đánh lên lưng tên nam nhân đang áp lên người hấn, nhưng một điểm cũng không có dấu hiệu buông tha hấn, thậm chí bắt đầu cởi đai lưng hấn.

“Ta biết lần trước ta biểu hiện chưa tốt, lần này ta sẽ ra sức hơn nữa.” Xả đai lưng, bàn tay to nhanh chóng chui vào nội y hấn, giờ trò.

Thân thể đã biết qua tình dục sao chịu được loại trêu chọc này, Hô Diên Khiên đem bàn tay nóng rực mơn trớn da thịt hấn, lập tức làm cả người hấn run rẩy, lực đạo phản kháng cũng yếu đi.

Phát hiện phản ứng của hấn, Hô Diên Khiên cười đắc ý, sau đó theo trí nhớ tìm được điểm mẫn cảm yếu ớt, một phen vỗ về chơi đùa, Mộc Nghị Tuyên liền xui lơ thờ hấn hấn trong lòng y, mặc y muốn làm gì thì làm.

Cảm thấy toàn bộ thân thể đều dựa trên người y, Mộc Nghị Tuyên muốn giãy dụa, lại bị một cánh tay mạnh mẽ giữ lại, mà lúc này áo khoác cũng bị Hô Diên Khiên xả tung ra, lộ ra thân thể trắng nõn.

Mộc Nghị Tuyên xấu hổ muốn đem y phục kéo lại, nhưng thể nào cũng kéo không được, khoe mắt bắt đầu đỏ ửng, bên tai cũng dần nóng rực.

“Mặt của người thật đỏ.” Kéo mặt nạ hấn xuống, Hô Diên Khiên thì thầm bên tai hấn, thổi từng đợt khí, trong mắt tràn đầy dục vọng.

Bàn tay to vuốt ve quả thực xinh đẹp trước ngực hấn, đầu núm hồng nhạt từ từ đứng thẳng dậy, như đóa hoa mai bùng nở trong trời đông giá rét, kiều diễm ướt át.

“Không nên...không nên...”

Cảm giác vô cùng khác thường làm Mộc Nghị Tuyên muốn giãy dụa thoát khỏi bàn tay không an phận kia, nhưng Hô Diên Khiên làm sao cho phép hấn chạy trốn.

“Đừng lộn xộn, ta không muốn làm tổn thương người.”

“Buông tha ta... cái gì ta cũng đáp ứng người...” Hấn nghẹn ngào, nước mắt theo khoe mắt chảy xuống.

“Người đừng mơ tưởng, ta sẽ không buông tha người.” Liếm đi giọt nước mắt nóng hổi, Hô Diên Khiên hôn xuống chiếc cổ ưu mỹ.

Vuốt ve da thịt nhẵn bóng như ngọc, xúc cảm tinh tế làm Hồ Diên Khiên điên cuồng, ngọn lửa ham muốn bùng lên mãnh liệt.

“Không...Hoàng huynh, cứu ta...” Mộc Nghị Tuyên vô thức gọi to Hoàng để ca ca, lại không biết một tiếng “Hoàng huynh” này lọt vào tai Hồ Diên Khiên... lại mang một ý nghĩa khác.

“Hoàng huynh? Người này là ai? Là nam nhân người thích sao?!” Hồ Diên Khiên gầm hỏi, lòng đổ kị thiêu đỏ ánh mắt y.

Hắn tuyệt đối không cho phép Tuyên thích người khác!

Bàn tay to không kiêng dè vuốt ve bộ vị mẫn cảm nhất trên người Mộc Nghị Tuyên, từ cổ xuống trước ngực, rồi đến hai chân, cầm lấy ngọc hành mềm yếu khe nhéo.

“Nhớ kỹ, người thuộc về ta.” Hồ Diên Khiên đem đầu lưỡi nóng bỏng mạnh mẽ chiếm lấy môi hắn, như dã thú đói khát hấp thu mỗi phân nước bọt trong miệng hắn.

Ngay cả cơ hội thở dốc Hồ Diên Khiên cũng không cho phép, mười phần thô bạo hôn hắn, cơ hồ làm hắn thở không nổi.

“Ngô...”

Hồ Diên Khiên di chuyển từ môi hắn, đến cổ, ngực, một đường xuống dưới bụng, tiếp theo mở miệng ngậm lấy bộ vị đang không ngừng run rẩy, ra sức liếm mát.

Mộc Nghị Tuyên cảm thấy hô hấp chính mình trở nên gấp gáp, ngọn lửa tê dại lan tràn khắp toàn thân, hắn phải gắt gao chế trụ vai nam nhân mới không ngã xuống.

“A...ô...” Hắn muốn đẩy đối phương ra, nhưng bàn tay không những không đẩy nam nhân ra lại kéo y sát vào người mình thêm.

Theo sự liếm hút của Hồ Diên Khiên, tay hắn càng thêm dùng sức, thân thể theo sự tiến nhập của Hồ Diên Khiên mà bắt đầu đông đờ, trong miệng phát sinh ra tiếng rên rỉ làm người khác đỏ mặt.

Cảm giác ngọc hành trong miệng rất nhanh đứng thẳng dậy, Hồ Diên Khiên lúc này mới nhả ra. Lúc này Mộc Nghị Tuyên một chút khí lực cũng không có, chỉ biết dựa vào thân cây thở dốc.

“Người là của ta, chỉ có ta có thể chạm vào người, chỉ có ta.” Hôn lên khuôn mặt đã phỉếm hồng, Hồ Diên Khiên khàn khàn tuyên cáo lại một lần nữa.

Hồ Diên Khiên hôn lên môi hắn, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng, ngón tay cũng đi xuống tìm đường vào y huyệt, chậm rãi xâm nhập, bắt đầu ra vào cơ thể hắn.

“A...không nên cử động...” Bất an giãy dụa thân thể, cảm thụ được ngón tay đang di động trong cơ thể, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, dường như cơ thể đang dâng lên cái gì đó khác thường, làm Mộc Nghị Tuyên không thể khống chế bản thân.

Môi Hồ Diên Khiên chuyển qua liếm mát trước ngực hắn, tay kia mạnh mẽ trườn tổng u huyệt yếu ớt.

“A...Khiên...” Hắn đã vô pháp phản kháng, chỉ có thể hoảng hốt cảm thấy vui sướng nam nhân mang đến.

Môi trên ngực cùng với ngón tay trong cơ thể, gây ra khoái cảm mạnh mẽ xông thẳng lên não, cảm giác mãnh liệt như luồng điện chạy xẹt qua cơ thể, làm hắn hoàn toàn bị hút vào.

Hồ Diên Khiên càng thêm ra sức hôn lên tất cả những nơi mẫn cảm trên người hắn, ngón tay càng tăng tốc luật động, từ bụng dưới không ngừng truyền tới làn sóng khoái cảm khiến cho Mộc Nghị Tuyên mất hết lí trí, bỏ xuống hết tất cả tự tôn, lớn tiếng rên rỉ.

“Ác...a a... không nên...” Theo âm thanh tinh tế ngọt ngào, hắn cũng khẽ đứng dậy, vịn vào eo phối hợp với luật động của ngón tay.

Thấy dáng dấp hắn sống động hương khí như vậy, Hồ Diên Khiên nuốt nuốt nước miếng, không thể kiềm nén thêm được nữa.

“Ta muốn tiến vào.” Đưa hai chân hắn vòng qua lưng mình, nhấc mông hắn lên, để cự vật ở cửa huyệt.

“Không nên...quá...” Cảm giác được một vật nóng hổi cực lớn, tuy không phải lần đầu tiên, nhưng Mộc Nghị Tuyên vẫn như cũ bất an giãy dụa muốn thoát ra.

“Ngoan, không có việc gì, lần trước không phải rất tốt sao.” Hô Diên Khiên nắm lấy vòng eo nhỏ gầy, tách ra hai chân thon dài, khẽ nhướn người lên, đem vật nóng cháy của mình chậm rãi xâm nhập vào hậu huyết khép kín.

“A...” Mộc Nghị Tuyên hừ một tiếng, cắn chặt răng.

Cực vật nóng bỏng làm hần có cảm giác bị một cây gậy thiết nóng đỏ đâm vào, nóng rực, một điểm một điểm, một tắc một tắc, không ngừng xâm nhập vào chỗ sâu trong cơ thể hần.

“Nhịn một chút, rất nhanh thì tốt rồi.” Yêu thương hôn lên giọt mồ hôi trên thái dương hần, Hô Diên Khiên không ngừng xoa nắn nơi kết hợp, giúp hần giảm bớt đau đớn.

Thân thể bị cực vật nóng rực lấp kín, lửa nóng làm thân thể hần cảm thấy cực kỳ khó chịu, không thể không để ý hung khí đang đâm vào thật sâu trong cơ thể...

Mặc dù như vậy, hần vẫn tiếp nhận toàn bộ của nam nhân, đem cực vật nuốt vào bên trong.

Cảm giác chính mình bị chặt chẽ vây quanh, thể xác và tinh thần hòa vào một chỗ làm Hô Diên Khiên cảm thấy thỏa mãn thở dài một tiếng, nhưng không có cách nào dừng lại lâu hơn, dục hỏa trong cơ thể y ngày càng mãnh liệt, không ngừng thúc giục y nhanh nhanh chuyển động.

“Tuyên...” Ôm chặt người trong lòng, y bắt đầu chậm rãi luật động. Lúc đầu chỉ nhích từng tý một, sau đó chậm rãi đong đưa, càng lúc càng nhanh, càng sâu.

Dưới thân cực vật ra vào kích thích nội bích mãi cảm bên trong, khiến nó càng thêm ướt át, u huyết chật hẹp mới trải qua một lần xâm phạm vẫn chưa thích ứng, nhưng dần dần bắt đầu nóng lên theo hung khí luật động mà phun ra nuốt vào khiến kẻ khác mất hồn.

Từ từ, đau đớn chuyển biến thành vui sướng, tuy Mộc Nghị Tuyên cắn răng nhưng cũng không thể phủ nhận trong cơ thể sinh ra từng trận tê dại làm hần chìm đắm trong đó, trong miệng luôn bật ra những tiếng rên rỉ mê người.

Hần ngửa đầu về phía sau, liên tục thở hổn hển, ngực cũng gấp gáp phập phồng lên xuống.

“Gọi Khiên, mau gọi a.” Thấy hần đã thích ứng, Hô Diên Khiên liền gia tăng tốc độ, mạnh mẽ đâm vào điểm yếu bên trong cơ thể, phá hủy hoàn toàn tia lí trí cuối cùng của hần.

“Khiên...Khiên...” Rơi vào vực sâu tình dục Mộc Nghị Tuyên chỉ có thể chú ý đến nam nhân đang tàn sát bờ bãi trong cơ thể, đong đưa thân thể, theo bản năng đón nhận sự xâm lược của đối phương.

Hần tỏa ra nhiệt tình kiều mị làm Hô Diên Khiên trong cơ thể hần nổi lên khát khao điên cuồng. Y giống như nổi cơn điên không ngừng xâm lược u huyết mềm mại, một lần lại một lần đem chính mình vùi sâu vào chỗ sâu ảm áp trong cơ thể hần.

“A...ta không chịu được...” Trong lúc hai người lần đầu tiên buông thả mãnh liệt kết hợp, quay cuồng trên cỏ thì Mộc Nghị Tuyên chịu không nổi kêu lên.

“Tuyên!”

Hô Diên Khiên phát ra một tiếng gầm nhẹ khàn khàn, đem người trong lòng khóa chặt dưới thân, dùng hết toàn lực đâm vào, cuối cùng bắn ra dịch thể nóng hổi vào cơ thể hần...

Hoàn chương 6.

7. Chương 7: Đệ Thất Chương

Tình ái qua đi, Mộc Nghị Tuyên bị Hô Diên Khiên ôm về nơi cắm trại.

Thấy hấn ngủ bất tỉnh nhân sự, Hô Diên Khiên liền đưa hấn lên mã xa, hôm sau lên đường đổi Tiết Tuyết Như lên ngồi chung với Bồ nô đánh xe, chính mình cưỡi ngựa giám thị ở một bên.

Nói ra cũng kì quái, hôm qua lúc hấn ôm Tuyên trở về, Tiết Tuyết Như chỉ im lặng nhìn bọn họ, không hề lên tiếng, sáng nay chính mình muốn nàng rời khỏi thùng xe, nàng cũng không kêu ca một tiếng ngược lại lại ngoan ngoãn nghe lời, so với thái độ ân cần thường ngày kém hơn nhiều, làm hấn đối với nữ tử này nghi ngờ càng sâu.

Mộc Nghị Tuyên ngủ một giấc, thẳng đến trưa hôm sau mới tỉnh dậy, lúc này mặt trời đã treo cao trên không trung.

“A...” Vừa mở mắt, muốn ngồi dậy, cả người giống như bị cự thú giẫm lên, đau nhức không gì sánh được, mà mã xa lay động làm hấn càng thêm khó chịu.

Phát hiện bên trong xe có động tĩnh Hô Diên Khiên liền giao ngựa cho Bồ nô, xoay người tiến vào thùng xe, ngồi xuống bên cạnh Mộc Nghị Tuyên.

“Ngủ thêm một chút, gần tới kinh thành rồi.”

“Người làm chuyện tốt a, eo của ta...” Vừa ngồi xuống, thất lưng tựa như sắp đứt rời, khiến Mộc Nghị Tuyên không thể làm gì khác hơn là gửa mặt nằm.

Ký ức như thủy triều tràn về, nhìn qua người bên cạnh đang cười khanh khách, hấn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cơ thể vô lực không thể tính toán nợ nần với y.

“Người không phải cũng rất sung sướng sao? Mỗi lần đều nói không nên, đến cuối cùng lại cắn chặt lấy ta không tha.” Hô Diên Khiên không để ý khẽ cười, hôn trộm lên mặt hấn vài cái.

“Người câm miệng cho ta.” Mộc Nghị Tuyên then quá thành giận trừng mắt nhìn y, một bụng hờn dỗi không có chỗ phát tiết.

Một lần lại một lần rơi vào trong bẫy của đối phương, sử dụng hết bản lĩnh của mình cũng không thoát được sự đùa giỡn của tên đàng đở tử này, sớm biết như vậy, ngay tại thời điểm Phùng Khiên đoạt lấy mặt nạ, hấn nên ly khai thị trấn, thực sự ân hận lúc đầu đã tính toán sai lầm!

“Tuyên, đừng nóng giận, ta có chuyện muốn nói với người.” Thấy đã gần tới kinh thành, Hô Diên Khiên nghiêm túc, dự định nói thân phận thực sự của y cho Mộc Nghị Tuyên.

“Không nghe, không nghe.” Mộc Nghị Tuyên trong lòng tràn đầy phiền não, quay lưng che lại hai tai, không thèm nhìn tới y.

“Ngaoan, nghe ta nói hết đã.” Hô Diên Khiên nóng nảy kéo hấn quay lại đối mặt với mình. “Ta không phải họ Phùng, tên thật của ta là Hô Diên Khiên.”

“Người là Hô Diên Khiên?!” Nghe y nói, Mộc Nghị Tuyên lập tức mở to hai mắt.

Hô Diên Khiên, tên này hấn không xa lạ chút nào, chính là lúc hấn ly khai khỏi kinh thành một năm, Hô Diên Khiên mang trong mình một nửa huyết thống người Hán đã đánh bại toàn bộ huynh đệ, leo lên vị trí Thiên Vu.

Lúc nghe thấy tin tức này, hấn vốn tưởng rằng người có bản lĩnh này nhất định khô ngô cường tráng, khó có thể tin được nam tử tuần láng bá đạo này là Vương Hung Nô đương nhiệm.

“Người có nghe về ta?” Chú ý tới sự kinh ngạc của hấn, Hô Diên Khiên nhú mày.

“Cái này... Hô Diên chính là gia tộc thủ lĩnh Hung Nô, việc này ở biên quan con nít ba tuổi cũng biết, người chắc không có quan hệ thân thích với Thiên Vu Hung Nô, là con cháu chú bác hấn a?” Mộc Nghị Tuyên thẳm kêu một tiếng bất hảo, tùy tiện kiểm cố.

May mà hấn phản ứng nhanh, Hô Diên Khiên cũng không có nghi ngờ hấn.

“Cái gì mà con cháu thúc bá Thiên Vu, ta chính là Thiên Vu, lần này đến thăm Thiên triều, chính là vì chuyện hòa thân.” Hô Diên Khiên đặc ý nói. Với thân phận Vương Hung Nô quyền quý, hẳn không tin Tuyên không chút động tâm.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, Mộc Nghị Tuyên nghe xong lời này, khí càng thêm đông cứng lại.

Dân tộc thảo nguyên chú trọng sinh đẻ con cháu, thân là Thiên Vu càng có cơ thiếp vô số. Hơn nữa Hô Diên Khiên lại vừa nói đến việc hòa thân. Như vậy trước đây những lời nói thích hắn, muốn cùng hắn thành thân, quả nhiên tất cả đều là đang đùa hắn.

Không hiểu sao, trong lòng chợt cảm thấy đau xót, ánh mắt Mộc Nghị Tuyên nhìn Hô Diên Khiên tràn đầy oán khí.

Hắn cũng sẽ không sa đoạ đến mức rơi vào tình huống cùng nữ nhân tranh giành tình nhân, hắn đường đường là Vương gia Thiên triều, không thể đánh mất mặt mũi!

“Được rồi, những gì cần nói ta cũng đã nói xong, chờ xong việc hòa thân, ta liền đem người quay về đại mạc thành thân.” Hô Diên Khiên vỗ vỗ tay hắn, sủng nịch hôn lên trán hắn.

“Người muốn cùng Thiên triều hòa thân? Đây thực sự là chuyện tốt, chúc người cưới được một cô nương xinh đẹp như hoa.” Rõ ràng trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng Mộc Nghị Tuyên lại gắng gượng bày ra bộ dáng tươi cười.

“Ta sẽ không cưới nữ tử Thiên triều, ta chỉ muốn cùng người thành thân.” Biểu tình Hô Diên Khiên cực kỳ nghiêm túc.

“Ta không quan tâm người cưới ai, dù sao đi nữa ta cũng không thành thân với người.”

“Người đã là người của ta, không cùng ta thành thân, còn muốn cùng ai?”

“Như bây giờ cũng tốt, ta cũng chưa muốn thành thân.” Không muốn kéo chủ đề lên người khác, Mộc Nghị Tuyên đơn giản thay đổi lý do.

“Không phải bởi vì người đã có người trong lòng?”

“Đương nhiên không phải, mấy năm nay ta bận bịu lo cho cuộc sống còn không kịp, làm sao có khả năng có người trong lòng.”

“Thế Hoàng huynh là ai?” Hô Diên Khiên bất ngờ hỏi. Y cũng không quên cái tên tối hôm qua Tuyên kêu lên.

“Là... là biểu ca cùng ta lớn lên, đã nhiều năm không gặp.” Trong lòng kêu to bất hảo, sợ bị y tìm ra manh mối, hắn vội vàng nói.

“Thì ra là thế, nếu vậy, chờ sau khi giải quyết việc hòa thân, người cùng ta trở về, nếu chưa muốn bị hôn nhân trói chặt, thì một thời gian sau chúng ta thành thân cũng được.”

“...” Không biết phải nói gì! Mộc Nghị Tuyên phát hiện bản thân vô pháp khai thông nam nhân bá đạo này, dứt khoát không nói nữa.

Kinh thành cũng xem như là địa bàn của hắn, chờ vào thành sẽ nghĩ biện pháp thoát khỏi Hô Diên Khiên cũng được. Sau khi suy nghĩ, quyết định như vậy, hắn không hề chống đối Hô Diên Khiên.

Vào kinh, Mộc Nghị Tuyên nhất định không chịu ở trong dịch quán, Hô Diên Khiên bắt buộc phải chọn khách điểm lớn nhất trong thành, sau khi dàn xếp Mộc Nghị Tuyên ổn thỏa, liền xuất phát đến hoàng cung.

Bởi vì lúc trước Bồ nô đã tới kinh thành cùng quan viên phụ trách tiếp đãi sắp xếp xong xuôi hết thảy, nên Hô Diên Khiên không cần dùng nhiều thời gian trình lên công văn thông báo, rất nhanh liền có thể tiến cung gặp mặt Hoàng đế Thiên triều.

Dưới sự hướng dẫn của lễ quan phụ trách tiếp đón, hắn sửa sang y quan, trang nghiêm đi vào Kim Loan điện, tay phải đưa lên trên vai, hướng người trên điện hành lễ.

“Các hạ chính là Hô Diên Thiên Vu, nghe tiếng không bằng gặp mặt, quả thực oai hùng bất phàm.” Hoàng đế Mộc Nghị Sâm ngồi ngay ngắn trên long ỷ gật đầu cười.

“Bệ hạ quá khen.” Hô Diên Khiên không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh trả lời.

Hai bên khách sáo hàn huyên vài câu, Mộc Nghị Sâm liền tuyên bố thiết yến, trong tiệc còn có một vài vị đại thần quyền cao chức trọng tham dự.

Sau ba tuần rượu, Mộc Nghị Sâm liền cười hỏi : “Thiên Vu lần này đến, đối với việc hòa thân cũng đã có dự định?”

“Thứ cho ta mạo phạm, ta đã có người trong lòng, cho nên đối với ý tốt hòa thân cùng Thiên triều chỉ có thể xin lĩnh tấm lòng.” Y ung dung cười, ngẩng đầu đối diện Hoàng đế.

Hô Diên Khiên nói thế làm cho bầu không khí thân thiện thoáng cái giảm xuống một tầng khí lạnh, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Mộc Nghị Sâm càng xanh mặt.

“Thiên Vu cần phải hiểu rõ, trẫm thực lòng muốn đem trưởng công chúa Anh Lạc gả cho người.” Mộc Nghị Sâm xụ mặt, trong lời nói ẩn ẩn mang theo tức giận.

Từ lâu hai bên đã trao đổi tốt chuyện kết thân hỏa giải, hôm nay Hô Diên Khiên lại cố tình đối ý, giống như đánh Hoàng đế Thiên triều một cái tát.

Sự việc liên quan đến hòa bình hai nước, Hô Diên Khiên cũng không phải không rõ tính nghiêm trọng của sự việc. Chỉ là hắn thật tâm muốn cùng Tuyên kết hôn, cũng quyết tâm muốn chấm dứt việc này, dù sao hắn thực sự yêu Tuyên, không hi vọng hắn chịu bất kỳ ủy khuất nào.

“Ta đã suy nghĩ kỹ, thực sự không đành lòng để hắn chịu ủy khuất, huống hồ người trong lòng ta cũng là người Thiên triều, nếu bệ hạ có ý kết giao hảo với dân tộc Hung Nô, ban cho hắn một phong hào, chuyện hòa thân cũng có thể tiếp tục tiến hành.”

Nghe hắn nói như vậy, thần sắc Mộc Nghị Sâm khẽ đổi, “Không ngờ Thiên Vu lại si tình như vậy, người trong lòng của người tên họ là gì? Là người ở nơi nào?”

Nhớ ngày đó hắn cùng ái nhân Phong Văn Thu có thể ở cùng một chỗ cũng không phải dễ dàng, đối với Hô Diên Khiên cũng có thể hiểu được, đối với việc hắn cự tuyệt hòa thân cũng không mấy tức giận.

Huống chi hắn nói rất đúng, nếu hòa thân, lấy người nào trong Thiên triều cũng như nhau, cùng lắm sắc phong nàng kia làm công chúa, thay gia đình nàng dàn xếp mọi việc, cũng không làm mất mặt Thiên triều, về phương diện khác, muội muội cũng không cần gả đi tận đại mạc xa xôi, hắn cũng bớt lo, đây xem như cũng vẹn toàn đôi bên.

“Cái này... ta chỉ biết hắn gọi là Dịch Tuyên, nhưng rất có thể là tên giả, những chuyện khác cũng không biết.”

“Nếu Thiên Vu với người nợ lương tình tương duyệt, trẫm đây làm bà mối, phong nàng làm công chúa, gả cho Thiên Vu là được.” Mộc Nghị Sâm thay đổi chủ ý, tươi cười.

“Đa tạ hoàng thượng thành toàn.” Hô Diên Khiên vô cùng sung sướng đón nhận ánh mắt Mộc Nghị Sâm, đột nhiên thấy hoàng đế Thiên triều có chút quen mắt, nhất là ánh mắt, nhưng trước đây y quả thật chưa từng thấy qua hoàng đế Thiên triều.

“Trên mặt trẫm có gì sao?” Thấy yờ ra, Mộc Nghị Sâm không khỏi hiếu kỳ.

“Không, không có gì.” Thấy chính mình thất lễ, vội vàng cúi đầu, tùy ý cầm lên một ly rượu.

Mộc Nghị Sâm cũng không để ý nhiều, phát tay cho mọi người tiếp tục dùng bữa. Lập tức bữa tiệc lại tràn ngập vẻ thân thiện.

Thật vất vả ăn xong tiệc rượu, hai bên lại bàn bạc tỉ mỉ về hôn sự, khi Hô Diên Khiên từ trong cung trở về, trời cũng chập choạng tối.

“Tuyên, ta đã trở về.” vừa về tới khách điểm, y liền đi thẳng tới phòng Mộc Nghị Tuyên, gần nửa ngày không gặp, y muốn nhanh chóng nói việc này cho đối phương. Tuy Tuyên đã từng tỏ ý không muốn sớm thành thân, bất quá việc này liên quan đến hòa bình hai nước, Tuyên chắc hẳn có thể hiểu được.

Nhưng khi mở cửa ra, trong phòng im ắng, trên giường hoàn toàn trống rỗng, căn bản không có bóng dáng Mộc Nghị Tuyên.

“Người đâu?” Hồ Diên Khiên cả kinh, vội vàng muốn chạy đi tìm người, liền gặp Bồ nô đứng ở cửa.

“Thiếu gia.”

“Tuyên đâu?” Y nắm lấy vạt áo Bồ nô, lớn tiếng hỏi.

Trước khi tiến cung, hẳn lo lắng Tuyên chạy trốn, nên mới cho Bồ nô lưu lại canh chừng, không ngờ người vẫn chạy mất.

“Dịch công tử lúc này đã đi cùng Tiết cô nương.”

“Sao ngươi không ngăn cản hắn.” Hồ Diên Khiên trừng trừng nhìn hắn. Lại là Tiết Tuyết Như, nàng kia vẫn chưa từ bỏ ý định, quả nhiên vẫn nhắm vào Tuyên!

“Người chỉ nói muốn ta nhìn hắn, không nói muốn ta ngăn cản hắn đi gặp Tiết cô nương a.” Về mặt Bồ nô ủy khuất.

Tuy chủ tử đã căn dặn, nhưng Dịch công tử là bảo bối của chủ tử, hắn cũng không dám tùy tiện đắc tội, Dịch công tử nói muốn đi tìm Tiết cô nương, hẳn sao có thể cản a...

“Người thực sự là...trở về sẽ phạt ngươi.” Không nói hai lời, Hồ Diên Khiên giống như gió lao vụt vào gian phòng của Tiết Tuyết Như, nhưng phát hiện trong phòng động dạng không một bóng người, trên bàn còn lưu lại hai cái chén trống rỗng.

“Thiếu gia...” Đuổi theo tới Bồ nô cũng thấy sự tình không ổn.

“Hắn đâu?” Quay người lườm Bồ nô, tóc đều dựng thẳng lên.

“Cái này...mới rồi còn ở đây uống trà cùng Tiết cô nương, ta nghe tiếng người trở về, mới đi về phía người bẩm báo.” Bồ nô ấp úng nói.

“Hỗn trưởng, muốn ngươi đi theo hắn, ngươi vì sao lại rời khỏi!” Hồ Diên Khiên nổi giận một quyền đem bàn đánh vỡ nát.

“Ta...ta đi tìm Dịch công tử.”

Bồ nô hoảng loạn xoay người chạy ra ngoài, trán Hồ Diên Khiên nhú lại, cũng đi theo ra ngoài, hai người đã tìm khắp xung quanh mười dặm, nhưng vẫn không tìm được Mộc Nghị Tuyên.

Mãi đến khi sắc trời tối sẫm, hai người toàn thân uể oải mới trở lại khách điểm, lại nghe một tin tức làm bọn họ cực kỳ khiếp sợ.

“Khách quan, việc lớn không tốt, vị công tử cùng đi với ngươi bị quan phủ bắt vào đại lao rồi.” Tiểu nhị hoảng loạn chạy tới.

“Cái gì? Ngươi lập lại lần nữa!” Nổi trận lôi đình, Hồ Diên Khiên hai mắt trợn tròn hướng tiểu nhị rống.

“Vị công tử kia đã bị quan phủ bắt đi, nghe nói là hắn giết mệnh quan triều đình cùng toàn gia hơn mười nhân khẩu.” Tiểu nhị run rẩy trả lời.

Hồ Diên Khiên đẩy tiểu nhị ra, giống như mũi tên lao ra ngoài.

Ở bên này bọn họ tìm hiểu hơn nửa ngày, cuối cùng biết được Tuyên bởi vì giết cả gia đình Hạ viên ngoại hơn hai mươi nhân khẩu, lúc bị bắt trong tay còn cầm hung khí giết người, nhân chứng vật chứng đều đủ, lập tức bị bắt nhốt vào đại lao.

Điều kỳ lạ chính là nhân chứng chỉ ra Tuyên là hung thủ sát nhân lại là một nữ tử họ Tiết...

Quả thực là bịa đặt lung tung! Tuyên trước giờ vẫn sống ở biên quan, cùng với họ Hạ chưa bao giờ nhận biết, lần này thượng kinh do nhận việc ở tiêu cục hộ tổng y, làm thế nào có khả năng ham mê tiền tài mà sát hại nhân mạng. Vụ án có đầy rẫy nghi vấn như vậy, quan phủ cũng không đi sâu kiểm chứng liên cường chế bắt người, khó đảm bảo trong đó không có nội tình.

Hơn nữa nữ nhân kia cũng e không thoát khỏi quan hệ, trước luôn miệng gọi ân công, nhưng bây giờ lại nhảy ra làm chứng Tuyên giết người!

“Chết tiệt, ta đã nói không nên cứu tiện nhân kia!” Hồ Diên Khiên nổi trận lôi đình đập lên mặt bàn.

Việc này chính xác là do nữ nhân dâm tiện kia hãm hại Tuyên, bằng không sao chỉ uống một ly trà, người không thấy tăm hơi còn phạm vào tội lớn tày trời này.

Vừa nghĩ đến Tuyên bị nhốt trong lao chịu khổ, trong lòng hắn từng trận co rút đau đớn, hận không thể lập tức đem tiện nhân kia băm thây muôn đoạn.

“Thiếu gia bớt giận.” Bò nô ở một bên khuyên nhủ, “Sự việc trọng đại, phải cẩn thận a.”

“Người nói ta làm thế nào bớt giận? Tuyên hiện đang bị nhốt trong lao, không biết đã chịu bao nhiêu khổ, sao ta ngồi yên được.” Hồ Diên Khiên đứng ngồi không yên.

Tuy rất lo lắng, nhưng vẫn còn lí trí, nơi này là Thiên triều, với thân phận của hắn cũng không thể tùy tiện làm càn.

“Người tức giận cũng không có biện pháp, bây giờ chính là nên tìm cách cứu Dịch công tử ra.” Bò nô khuyên nhủ.

“Người nói đúng, ngồi ở đây lo lắng sưng cũng vô dụng, chỉ bằng nghĩ cách gặp mặt Tuyên, hỏi xem rõ ràng đã xảy ra chuyện gì mới dễ dàng ra tay.” Hồ Diên Khiên cắn môi, khẽ gật đầu.

Nằm trong địa lao tối tăm ẩm ướt, đầu óc lơ mơ, Mộc Nghị Tuyên tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, khó hiểu nhìn xung quanh, mình chỉ uống một ly trà thôi sao tỉnh lại lại ở nơi xa lạ thế này.

“Nơi này là đại lao?” Xoa xoa cái trán đang nhức như búa bổ, tựa vào tường rên rỉ một tiếng.

“Ngồi dậy, ăn cơm.” Âm thanh lao đầu lạnh như băng vang lên trước mặt hắn.

Một chén cơm thừa rượu cạn được ném xuống trước mặt hắn, đang chuẩn bị đứng dậy hỏi, lao đầu liền xoay người đi, trong đại lao yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng chuột kêu.

“Người đâu, mau tới a.” Tuy rằng hắn không biết chính mình như thế nào lưu lạc đến tận đây, nhưng hắn rõ ràng bản thân tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, liền nắm lấy khung chắn cố gắng bò lên, hô to, muốn thu hút sự chú ý của lao đầu.

“Kêu la cái gì.” Lao đầu mắt kiên nhẫn bước đến trước mặt hắn, chân đá vào khung chắn.

“Thả ta ra ngoài, vì sao ta ở chỗ này? Các người dựa vào cái gì đem ta bắt lại?” Mộc Nghị Tuyên không hề tỏ ra yếu kém kháng nghị lại.

“Dựa vào cái gì?” Lao đầu liếc mắt đánh giá hắn, hừ một tiếng, “Chỉ bằng người giết hơn hai mươi nhân mạng nhà Hạ viên ngoại, người còn muốn đi ra ngoài? Ta thấy, lúc người được ra ngoài chính là lúc bị tử hình a!”

“Cái gì? Sát nhân? Ta không có giết người.” Hắn hoảng loạn kêu to.

“Chứng cứ phạm tội đầy đủ, còn nói không có? Ngày mai sẽ thẩm tra, người yên lặng cho ta.” Lạnh lùng bỏ lại những lời này, lao đầu xoay người rời đi, mặc kệ hắn làm ồn âm ỉ thế nào cũng không để ý đến hắn.

Mộc Nghị Tuyên gào đến khản cả giọng, cuối cùng chỉ có thể ôm gối lui vào vách tường. Cẩn thận suy nghĩ lại thì biết chính mình trúng kế, chứ không sao đang uống trà cùng Tiết cô nương, tỉnh lại liền thấy trong nhà tù, còn mang tội danh sát nhân?

Huống hồ hắn căn bản không biết Hạ viên ngoại, nhất định là bị người vu oan hãm hại...

Mà có khả năng nhất, chính là người cùng uống trà với hắn, Tiết Tuyết Như, chỉ có nàng có cơ hội bỏ thuốc mê vào trà, hãm hại hắn đến bước này.

Hiện tại thân bị giam, không thể cầu cứu ai, lẽ nào hắn thực sự phải gánh tội danh giết người, chờ xử tử?

Qua một canh giờ, hắn cũng không động vào cơm nước trước mặt, lao đầu lại đột ngột xuất hiện, trong tay cầm một thực hạp tinh xảo, thái độ đối với hắn cũng tốt hơn nhiều.

“Đứng lên, có người đem đồ ăn cho ngươi.”

“...” Hắn đã không còn khí lực nói, uể oải nằm ở góc tường không nhúc nhích.

“Không được giả chết, mau đứng lên ăn cho ta.” Lao đầu không khách khí đem thực hạp đẩy đến trước mặt hắn.

Hương khí mê người phả vào mặt hắn, bên trong toàn là những món hắn thích ăn nhất, hắn không khỏi nghĩ là ai đưa tới?

Có thể nào là hoàng huynh?

Hắn liền lắc đầu. Không có khả năng, nếu như hoàng huynh biết hắn gặp rắc rối, chắc chắn không để hắn đợi ở đại lao.

Vậy người này là ai? Là y sao?

Trong lòng hiện ra một bóng dáng mờ nhạt, nhưng hắn cũng không dám khẳng định...

Lao đầu đẩy hắn qua một gian khác sạch sẽ hơn một chút sau đó rời đi. Trong nhà tù ngoại trừ chiếc giường đơn sơ, còn có một cái bàn gỗ.

Đem đĩa đồ ăn trong thực hạp ra, phát hiện bên dưới có một tờ giấy, Mộc Nghị Tuyên cảnh giác nhìn bốn phía, xác định không có ai, mới nhìn vào tờ giấy kia.

Trên mặt chỉ có vài từ ngắn gọn —— chờ ta, ta sẽ cứu ngươi ra. Khiên.

Nhìn mấy chữ kia, Mộc Nghị Tuyên không khỏi rơi lệ. Hiện tại hắn đã biết cơm nước này là ai đưa tới, ai vì hắn thu xếp cho lao đầu đổi phòng giam.

Hắn còn tưởng chính mình rơi vào khó khăn, Hô Diên Khiên sẽ vứt bỏ hắn, không ngờ hắn tìm được mình ở đây, còn muốn cứu mình ra ngoài.

Hắn quen biết không nhiều người, biết được hắn thích ăn gì thì càng ít, giờ phút này, hắn rất tin tưởng Hô Diên Khiên là thật lòng quan tâm hắn, cho dù hắn bị người khác hãm hại vào đại lao, y vẫn như cũ không rời bỏ hắn.

Ngoại trừ mẫu hậu, cùng hoàng huynh, Hô Diên Khiên là người đầu tiên quan tâm hắn như vậy, đáng tiếc đến bây giờ hắn mới cảm nhận được, đã bỏ lỡ không ít chuyện tình.

Chính mình đang trong nhà tù lạnh lẽo, lại cảm thấy trong lòng dần dần xuất hiện hơi ấm, ít nhất hắn biết bên ngoài còn có người giúp hắn, muốn cứu hắn ra ngoài...

Lúc này, Hô Diên Khiên đang đứng trước cửa lo lắng đi qua đi lại, thấy lao đầu ra, khẩn trương bước lại gần.

“Hắn ăn chưa?”

“Ăn.”

“Đa tạ.” Y lấy một thỏi bạc nhét vào tay lao đầu, sau đó dặn dò tiêu đầu chăm nom hắn nhiều hơn.

Tiêu đầu mỉm cười cầm lấy bạc, gật đầu đáp ứng.

Y muốn chính mình tiến vào đại lao, hỏi Tuyên rõ ràng sự tình, y mới dễ dàng thay hắn rửa oan, nhưng Tuyên chính là phạm vào án giết người, chiếu theo luật pháp Thiên triều thì không cho phép bất cứ kẻ nào vào thăm hỏi, y không thể làm khác hơn đành mua chuộc lao đầu, hi vọng Tuyên ít chịu khổ.

“Thiếu gia, trời không còn sớm, chúng ta tạm thời trở về đi, ngày mai lại nghĩ biện pháp khác.”

“Cũng được.”

Hoàn chương 7.

8. Chương 8: Đệ Bát Chương

Sáng sớm hôm sau, đại sảnh nha môn.

Ngày hôm nay, trời còn chưa sáng, tri phủ liền thẩm vấn phạm nhân, nếu không phải Hồ Diên Khiên sớm muốn người chờ ở nha môn suốt đêm, chỉ sợ khi hắn biết được tin tức, Mộc Nghị Tuyên đã bị định tội.

Trong kinh thành xảy ra vụ án mạng khủng khiếp như vậy, tri phủ không điều tra tỉ mỉ, ngược lại vội vã khai thẩm định tội, rõ ràng có mờ ám.

Nhưng Hồ Diên Khiên lúc này cũng vô kế khả thi. Y định hôm nay đi viếng thăm vài vị quan viên trong kinh thành, để bọn họ can thiệp điều tra vụ này, như vậy có thể đòi lại trong sạch cho Tuyên. Ai ngờ tri phủ lại vội vã khai thẩm, y ngay cả thời gian tìm cứu binh cũng không kịp, chỉ có thể vội vã tới nha môn, chen chúc vào dân chúng đứng ngoài nghe xét, sốt ruột nhìn xung quanh.

“Sao còn chưa ra?” Hồ Diên Khiên nhìn xung quanh, lo lắng muốn nhìn thấy Mộc Nghị Tuyên.

“Này vũ —— .” Đám nha dịch hô to.

Đón lấy quan tri phủ đầu đội ô sa, mặc quan phục lam sắc từ phía sau đi ra, vượt chòm râu cá trê, xoay người ngồi xuống ghế thượng.

“Dẫn phạm nhân Dịch Tuyên ra công đường.”

Ra lệnh một tiếng, Dịch Tuyên mặc một bộ tù phục bạch sắc bị đẩy đi ra, tóc tai tán loạn, sắc mặt tái nhợt, trên tay đều mang gông xiềng, khó khăn bước từng bước vào công đường.

Hắn dừng lại giữa nội đường, nhìn chung quanh bốn phía, không kiêu ngạo không siểm nịnh ngẩng đầu nhìn về phía ghế thượng.

“Phạm nhân to gan, thấy bản quan còn không mau quỳ xuống.” Tri phủ dùng đường mộc gõ một cái, tràn ngập quan uy.

Mộc Nghị Tuyên không nói gì, đứng im tại chỗ không quỳ, tri phủ liếc mắt, hai tên nha dịch hung thần ác sát liền tiến tới, mạnh mẽ cưỡng chế hắn ngã xuống đất.

Hồ Diên Khiên đứng trong đám người thấy thế, hung hăng cắn răng, hai tay nắm chặt.

“Phạm nhân Dịch Tuyên, ngươi hôm qua sát hại toàn gia Hạ viên ngoại hơn hai mươi mạng người, ngươi có nhận tội không?” Tri phủ lạnh lùng cười.

“Ta không giết người, ta không nhận tội.” Mộc Nghị Tuyên trừng lớn hai tròng mắt, ánh mắt sắc bén.

“Nhân chứng vật chứng đầy đủ, ngươi còn ngụy biện.”

“Ta nói rồi ta không có giết người, ngươi đừng vu oan cho ta!” Hắn vốn không có giết người, là bị người khác hãm hại. “Ngươi nói có nhân chứng vật chứng, chứng cứ đâu? Nhân chứng đâu? Sao không cho nhân chứng ra đối chất với ta!”

“Hừ, hai mươi mạng người nhà Hạ viên ngoại đang ở trong phủ đệ thì bị giết, ngươi không chỉ ở ngay hiện trường, trong tay cầm hung đao, hung thủ không phải ngươi thì là ai? Không cần đối chất!” Tri phủ cười lạnh một tiếng, “Không nhận tội sao, người đâu, dùng đại hình.”

“Người vu oan giá họa! Người là đồ hôn quan, xử oan người tốt.” Mộc Nghị Tuyên chửi ầm lên, phần nộ muốn đứng lên, lại bị hai gã nha dịch bên người gắt gao ngăn chặn.

Đêm qua hắn đã suy nghĩ rất tỉ mỉ, chỉ cần cùng nhân chứng đường đường đối chất, sẽ làm rõ chân tướng, không nghĩ đến vừa bị đem lên công đường, đã bị ép nhận tội, hoàn toàn ngoài dự kiến của hắn.

Hắn không biết Tiết Tuyết Như muốn dồn hắn vào chỗ chết, đã mua chuộc quan phủ, bây giờ hắn có kêu oan thế nào cũng phí công.

Dụng cụ tra tấn rất nhanh được đưa ra, nhìn các hình cụ dữ tợn, gương mặt Mộc Nghị Tuyên trở nên trắng bệch.

“Nếu như người thành thật, có thể không bị đau đớn da thịt.” Tri phủ nhẹ nhàng cười.

“Hôn quan! Hôn quan!” Hắn không có giết người, càng không có khả năng nhận tội.

“Hành hình.”

“Dừng tay!”

Thấy hai gã nha dịch lực lưỡng nắm lấy tay Mộc Nghị Tuyên đưa vào thanh nẹp, Hồ Diên Khiên nhin không được, không để ý đẩy ra. Bỏ nó đang ngăn cản, phi thân nhảy vào công đường đẩy hai tên nha dịch ra, kéo Mộc Nghị Tuyên lên.

“To gan, cuồng đồ phương nào dám xông vào công đường, mau bắt lại cho bổn quan.” Tri phủ biến sắc, đứng lên.

“Đừng sợ, có ta ở đây.” Rút đao chém gông xiềng đang trói buộc trên người hắn, Hồ Diên Khiên lập tức kéo người ra phía sau che chở.

“Sao người lại xông vào...” Cảm giác bàn tay to ấm áp đang cầm lấy tay mình, Mộc Nghị Tuyên cắn chặt môi dưới, hốc mắt đỏ ửng.

Không đợi bọn họ nói thêm gì, nha dịch tay cầm vũ khí từ bốn phía xông tới.

“Còn không mau bắt lấy bọn họ.” Tri phủ lớn tiếng hạ lệnh.

“Tuyên, ta lập tức mang người đi.” Cầm chặt tay Mộc Nghị Tuyên, Hồ Diên Khiên đánh lui hai gã nha dịch, kéo hắn lui dần ra phía ngoài.

“Chờ một chút, không được...” Mộc Nghị Tuyên bối rối, muốn tránh ra.

Nhưng Hồ Diên Khiên nắm hắn lực đạo quá lớn, hắn hoàn toàn không thể giãy dụa, chỉ có thể theo bước chân y xông ra ngoài.

“Có gì để sau hãy nói.”

Nha dịch không ngừng xông lên, dù Hồ Khiên võ nghệ cao cường, mang theo Mộc Nghị Tuyên suy yếu cũng thể chống đỡ nổi, Bỏ nó lập tức nhảy vào giữa sân, vung tay đánh văng mấy người, bảo hộ phía sau chủ tử.

“Thiếu gia, ta ngăn cản phía sau, các người mau đi!”

“Hảo, ta giao ở đây cho người.” Biết ở đây càng lâu càng nguy hiểm, Hồ Diên Khiên gật đầu một cái, kéo Mộc Nghị Tuyên phi thân thoát ra khỏi nha môn, thoáng một cái, liền biến mất trong đường tắt.

Vài nha dịch lách qua Bỏ nó đuổi theo, nhưng đuổi theo qua vài ngõ nhỏ đã không thấy bóng dáng bọn họ.

Vội vã ly khai kinh thành, cũng không biết chạy bao lâu, Hồ Diên Khiên mới dừng lại, xác định bốn phía không có người mới buông lỏng tay, Mộc Nghị Tuyên cũng mệt mỏi ngồi xuống một bên không ngừng thở dốc.

Hắn giơ tay lau mồ hôi trên trán, trên cổ tay lộ ra hồng ngân làm Hồ Diên Khiên đau lòng không dứt.

“Người chịu khổ rồi.” Y thương tiếc vuốt ve cổ tay bị gông xiềng làm bị thương.

“Đừng như vậy... cũng không đau lắm.” Mộc Nghị Tuyên cố sức rút tay về, dấu ở sau lưng.

Sao có thể không đau, hấn chỉ muốn làm Hô Diên Khiên không lo lắng, y vì hấn đã làm quá nhiều, sợ tiếp tục như vậy, hấn không có cách nào hồi báo tâm tình của y.

“Người có biết cướp tù là tử tội?” Về mặt trở nên nghiêm túc, nhắc nhở y tình cảnh hiện tại.

“Tử tội thì sao, tên hôn quan đó rõ ràng vu oan người, nếu ta còn không ra tay, không biết người sẽ bị giày vò đến thế nào... Bất kể như thế nào, ta cũng không cho phép người chịu một chút ủy khuất nào.” Vừa nói, một tay liền đem Mộc Nghị Tuyên ôm vào lòng.

Tuy Mộc Nghị Tuyên cảm kích Hô Diên Khiên vì hấn làm tất cả, cũng biết người nọ thật lòng yêu thương hấn. Nhưng dù nói thế nào hấn cũng là nam tử, chưa từng thích long dương, Hô Diên Khiên động tay động chân như vậy làm hấn rất không được tự nhiên.

“Không được, ta phải trở về.” hấn đưa tay đẩy Hô Diên Khiên ra.

Hấn phải trở lại, mặc dù đã từ bỏ Vương vị, nhưng hấn đường đường là đệ đệ Thiên tử, sao có thể làm đào phạm?

Hơn nữa nếu như hấn cứ trốn như vậy, quan phủ thấy hấn cùng Hô Diên Khiên rời khỏi, rất nhanh thân phận Thiên Vu sẽ bị phát hiện, kể từ đó, hai nước đang hòa bình chỉ sợ sẽ xảy ra chiến tranh, đến lúc đó sinh linh đồ thán, hấn chẳng phải là tội nhân thiên cổ sao?

“Người còn trở lại làm gì? Chịu chết sao?!” Hô Diên Khiên khó hiểu nhăn mặt, lần thứ hai gắt gao ôm chặt hấn không buông.

“Ta không rửa oan, sao an tâm đi được? Hơn nữa người thân là Thiên Vu, đem ta cướp đi, nếu bị tra xét đến, hậu quả khó mà tưởng tượng được.”

Hấn không cam lòng chịu oan, quan trọng nhất hấn không muốn Hô Diên Khiên bị liên lụy!

“Cho dù muốn rửa oan cũng không nhất định phải trở lại.” Bĩu môi, khẩu khí Hô Diên Khiên lúc này mới buông lỏng một chút.

Tuyên nói không phải không có đạo lý, chính mình lần này cứu hấn ra đã gây ra tai họa lớn, nếu người ta biết Thiên Vu Hô Diên Khiên công khai cướp tù, chắc chắn tình thế hai nước sẽ bị ảnh hưởng, y không thể vì một phút tùy hứng mà làm con dân hung nô rơi vào chiến tranh loạn lạc.

“Người cũng biết Tiết Tuyết Như hãm hại ta phải không, ta cùng nàng không thù không oán, nàng vì sao lại đối với ta như vậy? Ta phải tìm hiểu rõ ràng, mới có thể xác định bước tiếp theo nên làm thế nào!”

“Nói rất đúng, đợi tìm được tiện nhân kia, ta nhất định bắt nàng nói ra sự thật.” Hô Diên Khiên suy nghĩ một chút, lập tức đồng ý.

Hai người sau khi quyết định, liền trước tiên ở chỗ này nghỉ ngơi. Hô Diên Khiên trên đường đi có lưu lại ám ký chỉ có người trong tộc bọn họ mới hiểu được, để Bồ nô có thể tìm được bọn họ. Thế nhưng qua mười mấy canh giờ, trời cũng tối sẫm, vẫn không thấy bóng dáng Bồ nô.

“Không chờ hấn nữa, đợi trời tối thêm một chút chúng ta có thể vào thành.” Hô Diên Khiên nhú mào.

Sau đó bọn họ tìm một hộ nông gia ở phụ cận, dùng một lượng bạc mua hai bộ quần áo cũ, mới đi về hướng cửa thành, nhưng vừa tiến vào vùng phụ cận cửa thành, liền thấy một đội quan binh cầm lệnh truy nã kiểm tra người đi đường vắng lai, không cần nghĩ cũng biết, chính là tìm hai người bọn hấn.

“Như thế cũng tốt, chúng ta đều trở thành tội phạm truy nã.” Mộc Nghị Tuyên vội vàng quay người kéo mặt nạ xuống, đem cất vào trong ngực.

“Xem ra ta cũng phải cải trang một phen.” Cười khổ, Hô Diên Khiên mắt sắc thấy có một sạp nón cách đó không xa, lập tức đi mua một cái nón đội vào, đáng tiếc thân hình hấn cao lớn, đi trong đám người rất dễ bị chú ý.

“Như vậy còn chưa đủ.” Mộc Nghị Tuyên quan sát toàn thân hấn một phen, sau đó đem diện cụ chính mình đeo lên trên mặt y.

Mặt Hồ Diên Khiên rộng hơn hẳn một chút, đường nét lại thâm sâu, mặt nạ của chính mình làm trước đây một chút cũng không hợp, nhưng Mộc Nghị Tuyên lôi kéo một chút, làm mặt nạ nằm ngay ngắn trên gương mặt Hồ Diên Khiên, y liền trở thành một người vừa quái vừa xấu, lại đeo lên một cái khăn đen che mặt, không lộ ra tí sơ hở nào.

Hai người vừa đi đến trước cửa thành, cúi đầu muốn vào cửa, quan binh thủ vệ lập tức ngăn cản bọn họ. “Đứng lại, đem khăn mặt lấy xuống.”

Hồ Diên Khiên liếc mắt nhìn quan binh một cái, sau đó chậm rãi đem khăn đen che mặt kéo xuống.

Một khuôn mặt xấu xí đập vào tầm mắt, quan binh lập tức thở ra một ngụm khí lạnh, phát tay bảo bọn họ đi mau.

Thấy kẻ sách có hiệu quả, hai người không dám dừng lại, vội vã bước vào thành.

Sau khi vào thành, Mộc Nghị Tuyên cũng không vội vã tìm người, trái lại đi tìm một gian tửu lâu, kêu một bàn đồ ăn ngon, ngồi xuống ăn uống no say.

“Người không phải muốn cấp bách đi tìm nữ nhân kia sao, sao lại có tâm tình ăn uống thế này?” xem bộ tướng hăn ăn, Hồ Diên Khiên vừa bực mình vừa buồn cười.

“Cho dù muốn tìm người, cũng không thể để bụng đói đi tìm a, ta đã một ngày một đêm chưa ăn gì.” Hăn ăn như gió lốc, thoáng cái quét sạch hơn phân nửa thức ăn trên bàn.

“Ăn chậm một chút, coi chừng nghẹn, không ai giành với ngươi a.” Thấy hăn ăn dừng mảnh như vậy, Hồ Diên Khiên liên tục lắc đầu, lúc này mới cầm đũa lên ăn.

Đợi cơm nước no nê, hai người nghỉ ngơi một hồi, Hồ Diên Khiên mới hỏi : “Bây giờ chúng ta làm gì?”

“Đương nhiên là tìm người, ta sẽ hảo hảo trả lại cho Tiết Tuyết Như những đau khổ ta phải chịu a.” Ánh mắt lưu chuyển, trong vẻ lạnh lùng hàm chứa một tia ranh ma.

Ban đêm, Mộc Nghị Tuyên một thân hắc y che mặt cẩn thận đi trên nóc nhà môn, thân hình như một con báo lanh lẹ, Hồ Diên Khiên cũng diện một kiện hắc y đồng dạng theo sát phía sau hăn.

“Quả nhiên ở chỗ này.” Hai người tìm qua vài gian phòng, cuối cùng tìm ra mục tiêu.

Hăn đoán nữ nhân này nhất định sẽ ngụ ở nha môn tri phủ, từ đó chứng minh nữ nhân này cùng quan phủ nhất định có thông đồng.

“Ngươi là như thế này tiến vào phòng của ta.” Hồ Diên Khiên nhin không được nhớ tới buổi tối mê hồn đó, tiến tới bên tai hăn trêu đùa.

“Còn nhắc lại chuyện trước đây, ta nhất định đánh ngươi từ nóc nhà rơi xuống.” Hung hăng trừng mắt liếc y, Mộc Nghị Tuyên giơ nắm tay lên.

“Hảo hảo, không nói là được, chính sự quan trọng hơn.”

Mộc Nghị Tuyên không để ý đến hăn, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy Tiết Tuyết Như ngồi ngay ngắn trước bàn, bưng lên cái chén thưởng thức hương trà.

“Nàng còn có tâm tư uống trà.” Hồ Diên Khiên cười lạnh một tiếng, hận không thể lập tức nhảy xuống giáo huấn nàng.

“Muốn thay ta báo thù? Vậy ta giao nàng cho ngươi.” Mộc Nghị Tuyên nhe răng cười, vui vẻ làm người rảnh rỗi.

“Yên tâm, giao cho ta là được.” Nói xong, hăn xốc mái ngói lên, lao thẳng xuống, không để cho người phía dưới có một cơ hội thở dốc, một ngón tay liền điểm vào huyệt đạo của nàng.

Khuông lang ——

Cái chén trong tay Tiết Tuyết Như nặng nề rơi xuống mặt đất, tròng lớn hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, nhưng người bị điểm huyệt đạo không thể động đậy.

“Tuyên, xuống đây.” Một chiêu chế địch, Hồ Diên Khiên đắc ý hướng hần phát tay.

“Đến đây.” Mộc Nghị Tuyên xoay người nhảy xuống, đứng trước mặt Tiết Tuyết Như.

“Đừng tới gần nàng.” Hồ Diên Khiên kéo hần lại, không cho hần tiếp cận Tiết Tuyết Như.

Lai lịch của nàng bọn họ vẫn chưa tinh tường, nếu nàng sử dụng độc lại rắc rối.

“Người giải á huyết của nàng, ta có chuyện muốn hỏi.”

Hồ Diên Khiên gật đầu, tiến tới giải huyết đạo, Tiết Tuyết Như tuy đã có thể nói, nhưng một chữ cũng không nói, trấn định không giống người bình thường.

“Tiết Tuyết Như, lâu rồi không gặp.” Mộc Nghị Tuyên kéo cái ghế, ngồi xuống đối diện nàng.

“Không ngờ người còn dám trở về.” Con người trong suốt không còn nữa điểm ôn nhu, tất cả đều là hận ý.

“Người dám tới, ta vì sao lại không dám tới?”

“Hảo, tốt, không hổ là người ta muốn giết, thật can đảm.” Ánh mắt Tiết Tuyết Như sắc như kiếm nhìn chăm chăm hần, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người rốt cuộc là ai, trước khi ta cứu người, chúng ta chưa từng gặp mặt, người vì sao phải hãm hại ta?” Mơ hồ cảm nhận được hận ý của nàng, Mộc Nghị Tuyên cảm thấy khó hiểu. Chính mình trước đây không hề nhận biết nữ nhân này, nhưng vì sao nàng giống như có thâm thù đại hận với hần? Hần nhất định phải hỏi cho rõ.

“Ta vì sao phải nói cho người biết?” Tiết Tuyết Như cười lạnh.

“Ngoan ngoan trả lời, bằng không đừng trách ta không biết thương hương tiếc ngọc, đem đầu ngón tay người vụn gãy từng cây một.” Hồ Diên Khiên đen mặt, một chưởng đem bàn gỗ cứng chắc đánh vỡ một góc.

Cô gái này quả nhiên không thấy quan tài không đổ lệ, cô ta thật sự nghĩ rằng bọn họ không dám ra tay hay sao.

Mộc Nghị Tuyên cũng không ngăn cản Hồ Diên Khiên, lẳng lặng nhìn Tiết Tuyết Như, giống như muốn xuyên thấu nàng.

“Tên ta vốn là Tiết Phi Yến.” Nàng cắn răng trả lời, hai tay run rẩy không ngừng. “Ta và người không thù không oán, có mẫu thân tốt như Lăng Bích Hoa!”

“Mẫu...Nương của ta làm sao?” Nghe thấy tên mẫu hậu, Mộc Nghị Tuyên cực kỳ kinh hoàng.

“Cha của ta vốn là trấn quốc đại tướng quân, Lăng Bích Hoa vì muốn đem người của nàng quản lý binh quyền, hãm hại phụ thân ta, hại hần oan uổng chết trong ngục, cả nhà hơn mười nhân khẩu bị lưu vong, may mà ta vận khí tốt trốn thoát được, hôm nay ta làm như vậy, chỉ muốn đem tất cả tội lỗi của nàng trả cho người mà thôi.” Tiết Phi Yến oán hận nhìn hần.

Mộc Nghị Tuyên trầm mặc. Hần nhớ mang máng năm đó đúng là có một vị đại tướng quân họ Tiết, Tiết tướng quân cũng từng tiến cung dạy võ nghệ cho hần vài ngày.

Rất lâu sau đó, Tiết tướng quân không vào cung nữa, lúc đó hần cũng có hỏi qua mẫu hậu, nhưng mẫu hậu cái gì cũng không nói, còn không cho phép hần tiếp tục tập võ.

Bây giờ nghĩ lại, lời Tiết Phi Yến nói có thể là sự thực, mẫu hậu đối với quyền lực rất cố chấp, thậm chí không tiếc tất cả muốn đoạt lấy địa vị của hoàng huynh.

Bất quá, mẫu hậu cũng đã chết, giờ có truy cứu cũng không có ý nghĩa gì, chỉ tăng thêm phiền não mà thôi.

Thấy nữ tử trước mắt cũng là một người đáng thương, hận ý trong lòng Mộc Nghị Tuyên đối với nàng cũng giảm một phần, đồng tình lại tăng một phần.

“Là người hạ mê dược ta? Đem tội danh giết người đổ lên người ta?” Hần đã đoán được bảy, tám phần, nhưng vẫn cần nàng chứng thực.

“Đúng, là ta giết cả nhà họ Hạ, sơn tặc cũng là do ta dùng tiền mời người đóng giả, người có lẽ không thể tưởng tượng ta đã tính toán bao lâu.” Sự việc đến nước này, Tiết Phi Yến dứt khoát thừa nhận. “Ta cùng với người nhà lưu vong đến biên quan, vất vả lắm mới trốn thoát được, không ngờ lại gặp người ——ta vốn không nhận ra người, nhưng người làm rớt một vật bị ta nhặt được, ta đem đến hiệu cầm đồ mới biết vật này lai lịch không nhỏ, là cấp huyết thiêm thù(1) hiếm thấy, ta nghe thấy tên này, bỗng nhiên nhớ tới có lần phụ thân nói với ta, nuông chiều sủng ái cái gì người cũng không thích, duy chỉ có cấp huyết thiêm thù quyến luyến không rời, ngay cả khi tập võ cũng muốn mang theo nó, từ đó ta liền nhận ra người, quyết tâm báo thù!”

“Người quá tàn nhẫn! Một nhà Hạ viên ngoại vô tội, người chỉ muốn hãm hại ta mà thôi, vì sao phải giết bọn hắn?” Lắc đầu, vẻ mặt Mộc Nghị Tuyên tràn ngập bi thương. Không ngờ nàng vì muốn trả thù mình, lại có thể giết cả gia đình vô tội...

Mậu hậu a, mẫu hậu, nàng ở dưới tuổi vàng, nếu biết chuyện này, có hay không hối hận đây?

Vì dã tâm của người, mà con trai người suýt chút nữa bị người khác hại chết!

“Hừ, bọn họ cũng không phải người tốt lành gì, Hạ viên ngoại vốn từng làm quan trong triều, cùng phụ thân ta là đồng hương, bình thường xưng huynh gọi đệ, ai biết được đến lúc phụ thân ta chịu khổ, hắn không thêm đếm xỉa đến, hôm nay ta giết bọn họ, chính là muốn bọn họ xuống hoàng tuyền bồi tội cho người nhà của ta!” Tiết Phi Yến cất tiếng cười to.

“Người...cho dù người giết ta, giết cả nhà Hạ viên ngoại, nhưng cha người cũng đã chết rồi, người chết đâu thể sống lại, người hà cớ gì phải làm thế.” Mộc Nghị Tuyên thở dài một hơi.

“Tuyên, nàng ta đã thú nhận, người nhiều lời với nàng làm gì.” Hô Diên Khiên ở một bên nghe rõ sự tình từ đầu đến cuối không kiên nhẫn nói chen vào.

Rõ ràng là ân oán đời trước, dựa vào cái gì muốn Tuyên gánh chịu, cũng may Tuyên không có việc gì, nếu thực sự xảy ra chuyện, dù thiếu một sợi lông tơ, y cũng không bỏ qua cho nàng.

“Cũng được, đem nàng đưa đến hình bộ.” Mộc Nghị Tuyên thở dài nói.

Tri phủ cùng Tiết Phi Yến cầu kết, sẽ không nghe lời bọn hắn, án giết người cần phải trình lên hình bộ, huống hồ Hạ viên ngoại cũng từng làm quan, Tiết Phi Yến cũng là con của tướng quân ngày trước, việc này thuộc quản lý của hình bộ, hơn nữa nếu Hô Diên Khiên ra mặt, hắn tin tưởng triều đình chắc chắn trả lại sự trong sạch cho hắn.

Hoàn chương 8.

9. Chương 9: Để Cứu Chương

Để cứu chương.

Hô Diên Khiên xé màn giường làm dây thừng, trói tay Tiết Phi Yến ở phía sau, lúc này mới giải huyết đạo của nàng, áp giải nàng ra cửa phòng.

Nhưng hai người vừa mới đi ra, đã bị một đám nha dịch vây xung quanh. Bọn họ giờ mới phát hiện, hóa ra hành tung mình đã bại lộ.

“Cút ngay, không được ngăn ta, đây mới là hung thủ thật sự.” Hô Diên Khiên nổi giận gầm lên một tiếng, đem Tiết Phi Yến đẩy ngã xuống mặt đất.

Nhưng nha dịch không thèm để ý đến nàng, đồng loạt nâng đao về phía hai người.

“Mau khoanh tay chịu trói, bằng không bản quan sẽ giết hắn.”

Tri phủ từ một bên xuất hiện, sai người nâng Tiết Phi Yến dậy, sau đó có hai nha dịch áp giải một người đi tới, trên cổ còn có một lưỡi dao sáng bóng.

“Bồ nô!”

“Đại...thiếu gia, Bồ nô vô dụng!” Bồ nô vừa thấy hấn, vẻ mặt hổ thẹn cúi đầu.

Đại vương cùng Dịch công tử vừa rời khỏi, quan binh vây ngày càng đông, hấn mặc dù trời sinh thần lực, nhưng cũng không chịu nổi nhiều người như vậy luân phiên tiến đánh, đợi hấn dùng hết khí lực, quan binh liền nhân cơ hội bắt giữ hấn.

“Bản quan nói lại lần nữa, nếu ngươi không bó tay chịu trói, bản quan sẽ giết hấn.” Tri phủ lạnh lùng nói. Việc đã đến nước này, chuyện hấn nhận hối lộ cùng vu oan tuyệt đối không thể bại lộ, nếu không đừng nói mũi ô sa, ngay cả đầu cũng có khả năng rơi xuống.

“Ngươi... tên hôn quan này!” Hô Diên Khiên cầm giận trừng mắt nhìn tên tri phủ, tức giận đến muốn giết người.

“Chậm đã, người các ngươi muốn bắt là ta, thả bọn họ ra.” Mộc Nghị Tuyên đẩy Hô Diên Khiên đang ngăn cản trước mặt mình bước ra phía trước.

“Tuyên, nơi này để ta lo, ngươi đừng xen vào.” Hô Diên Khiên muốn ngăn cản hấn lên phía trước, nhưng hấn lắc đầu.

“Chuyện này do ta mà ra, thì sẽ do ta giải quyết.”

“Không được, ta không cho phép ngươi lần thứ hai lâm vào nguy hiểm.”

Đúng lúc này, một thanh âm cao vút cắt đứt tranh cãi của bọn họ.

“Thánh chỉ đến...”

Thánh chỉ vừa đến, mọi người lập tức im lặng, ngoại trừ Hô Diên Khiên cùng Mộc Nghị Tuyên đang đứng, những người khác đều quỳ rạp xuống đất, hô to vạn tuế.

Thái giám truyền chỉ tay cầm thánh chỉ đi tới, phía sau còn có một đội quan binh mặc trang phục của nha dịch hình bộ.

Nguyên lai từ lúc vào thành đến tởu lâu, Mộc Nghị Tuyên đã tìm một chân tiểu nhị lanh lợi, dấu Hô Diên Khiên giao một khối long bội tùy thân của mình nhờ y truyền lời đến đại thái giám hấn biết trong cung.

Hấn sớm đoán ra Tiết Phi Yến cấu kết cùng quan phủ, đêm nay hành động rất có thể sẽ phát sinh biến cố, bởi vậy trước đó liền an bài. Long bội này là do phụ hoàng ban cho hấn vào sinh nhật một tuổi, nhiều năm qua cũng không rời khỏi người, từ bỏ Vương vị vẫn mang theo bên người, chỉ cần người biết mảnh bội ấy nhìn thấy, nhất định nghĩ tới hấn, lập tức giúp đỡ, chỉ là không nghĩ đến thánh chỉ lại tới đúng lúc như vậy.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết...” Thái giám mở rộng thánh chỉ, cao giọng đọc.

Tất cả đều theo dự tính của Mộc Nghị Tuyên, bởi vì hấn trốn đi, án này liền có ảnh hưởng lớn, ngay cả Hoàng thượng trong hoàng cung cũng nghe thấy.

Lại biết người cướp tù tướng mạo rất giống Thiên Vu Hô Diên, thấy sự tình có vẻ kỳ lạ, vì thế hạ chỉ cho hình bộ tra thẩm vụ án này.

“Dịch Tuyên, hoàng thượng hạ chỉ hình bộ điều tra án tử của ngươi, đây chính là phúc khí của ngươi a.” Thái giám nhỏ giọng tức giận đem thánh chỉ đưa đến tay hấn.

“Tạ chủ long ân.” Mộc Nghị Tuyên điềm tĩnh tiếp nhận thánh chỉ, cúi đầu, chỉ dùng khóe mắt đánh giá thái giám trước mặt.

Thái giám này rất lạ mắt, chắc sau khi hấn ly khai kinh mới được thăng chức. Nghĩ vậy hấn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hấn tuy bất đắc dĩ cho người đem tín vật tiến cung, chứ thật ra cũng chưa muốn gặp hoàng huynh nhanh như vậy, hấn thực sự không biết làm thế nào đối mặt hoàng huynh.

Thái giám sau khi tuyên chỉ, đề phòng có mưu mô, nha dịch hình bộ liền dẫn Tiết Phi Yến, Hô Diên Khiên cùng Mộc Nghị Tuyên về gian nhà khách hình bộ an trí, trước cửa phòng mỗi người đều lưu lại hai người trông coi.

“Chuyện muốn tới cuối cùng cũng sẽ tới...” Tiến vào phòng, Mộc Nghị Tuyên ngồi xuống giường, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Năm đó là chính hẩn lựa chọn ly khai, hôm nay trở về, đã là hoàn cảnh khác...

Tính ra cũng đã nhiều năm không gặp hoàng huynh, cũng không biết hoàng huynh cùng với Hòa Phong thị vệ có cùng một chỗ hay không?

Kỳ thực, hẩn cũng không bài xích nam tử mến nhau, hẩn nhìn ra được hoàng huynh cùng Hòa Phong thị vệ trong lúc đó có tình ý, hơn nữa còn tình thâm ý hậu, tình cảm này trong hoàng cung đáng quý biết bao.

Hẩn cũng muốn tìm một người tri tâm, gần nhau cả đời, nếu như Hô Diên Khiên không phải Thiên Vu, cũng không bá đạo, với thâm tình của y dành cho hẩn, đúng là một lựa chọn tốt.

Nhưng Hô Diên Khiên luôn coi hẩn giống như vật sở hữu, không để cho hẩn cơ hội nghĩ xa hơi. Người như vậy không phải là người hẩn muốn a.

Có ý chỉ hoàng đế, hình bộ đối với án này đương nhiên không dám sơ sót, cẩn thận điều tra sau đó khai đường thẩm tra xử lý, trên công đường cho Mộc Nghị Tuyên cùng Tiết Phi Yến đối chất, đem sự việc Tiết Phi Yến bị sơn tặc truy đuổi, cố ý tiếp cận hẩn, sau đó làm hẩn hôn mê đem huyết án vu oan lên người hẩn toàn bộ từ đầu đến cuối kể rõ rành mạch, cùng với mấy điểm đáng ngờ hình bộ điều tra hoàn toàn ăn khớp.

Án tử thẩm tra xử lý hoàn tất, quan chủ thẩm ngay tại chỗ liền phán Mộc Nghị Tuyên trong sạch. Tiết Phi Yến liền tiếp giết hai mươi nhân mạng bị phán mùa thu xử trảm, tên tri phủ thông đồng nhận hối lộ của nàng cũng bị trục xuất, lưu đầy ra biên cương.

Cùng Hô Diên Khiên ra khỏi công đường hình bộ, Mộc Nghị Tuyên đang do dự có nên nhanh chóng ly khai hay không, tránh bị hoàng huynh tìm thấy, một gã thái giám liền xuất hiện trước mặt, hướng hai người truyền đạt ý chỉ hoàng đế triệu kiến.

Hai người theo sự dẫn dắt của thái giám tiến cung, đi tới trước cửa điện, Hô Diên Khiên phát hiện người bên cạnh mình có chút cứng nhắc, cho là hẩn vì yết kiến hoàng đế mà khẩn trương, liền nhéo nhéo tay hẩn, nhẹ giọng xoa dịu.

“Tuyên, đừng sợ, có ta ở đây.”

Kỳ thực chính hẩn cũng có chút khẩn trương, việc hòa thân còn chưa giải quyết trọn vẹn, nếu Tuyên có thể làm cho hoàng đế Thiên triều có ấn tượng tốt, sự việc có thể rất nhanh được giải quyết toàn vẹn, hẩn cũng nhanh chóng đem mỹ nhân về.

Mộc Nghị Tuyên nhìn hẩn một cái, không nói gì, chỉ yên lặng theo sát phía sau thái giám bước vào trong điện.

Một mặt hoàng kim vừa rơi vào tầm mắt thì Mộc Nghị Tuyên không tự chủ dừng cước bộ, trốn ở phía sau Hô Diên Khiên.

Hô Diên Khiên thấy hẩn khẩn trương, lập tức tiến về phía trước vài bước, hướng Mộc Nghị Sâm ngồi thẳng trên long ỷ hành lễ.

“Hô Diên Thiên Vu, quả nhiên là người.” Mộc Nghị Sâm mỉm cười, trêu ghẹo nói : “Không nghĩ tới Thiên Vu cũng làm hiệp khách cướp tù ủng hộ chính nghĩa.”

“Bệ hạ, việc này một lời khó nói hết.” Hô Diên Khiên cười khổ.

Không tiếp tục trêu chọc hẩn, Mộc Nghị Sâm nhìn bóng dáng đang trốn phía sau Hô Diên Khiên, chậm rãi mở miệng, “Dịch Tuyên đâu?”

Nghe được âm thanh quen thuộc kêu mình, thân thể Mộc Nghị Tuyên run lên một chút, nhưng vẫn đứng phía sau Hô Diên Khiên không hề động đậy.

“Tuyên, hoàng thượng đang gọi người.” Hô Diên Khiên nôn nóng, liền đem hần từ phía sau kéo ra.

“Tuyên đệ, quả nhiên là người.” Nhìn thấy đệ đệ nhiều năm không gặp ngay trước mắt, trong mắt Mộc Nghị Sâm tràn ngập nhớ thương. “Vừa nhìn thấy ngọc bội, trẫm liền đoán được người đã trở về, người cũng thật là tàn nhẫn, nhiều năm như vậy, cho dù không trở lại thăm hoàng huynh, cũng không viết thư gửi về.”

“Hoàng huynh.” Mộc Nghị Tuyên ngẩng đầu nhìn huynh trưởng, hồi lâu cúi đầu kêu một tiếng, hốc mắt không tự chủ đỏ lên.

“Các người...” Hô Diên Khiên ở một bên nghe thấy nhất thời choáng váng, nửa ngày không nói ra lời.

Thảo nào trước đó y thấy hoàng thượng quen mắt, nguyên lai hoàng thượng cùng Mộc Nghị Tuyên là huynh đệ!

Trong lòng y cảm thấy vui sướng. Việc hòa thân này cũng dễ giải quyết, chỉ cần xác định Tuyên là người y muốn hòa thân, đây không phải là đại hỉ sao?!

Huynh đệ hai người rất lâu mới gặp lại, Mộc Nghị Sâm muốn cùng đệ đệ hảo hảo tâm sự, liền đem hai người dẫn vào ngự thư phòng. Thật ra Mộc Nghị Sâm hi vọng Hô Diên Khiên trở về nghỉ ngơi trước, nhưng người này lại muốn đi cùng, e ngại thân phận Thiên Vu của y, Mộc Nghị Sâm đành chấp nhận.

“Tuyên đệ, người đã chịu nhiều khổ sở.” Vào thư phòng ngồi xuống, nhìn gương mặt gầy gò của đệ đệ, Mộc Nghị Sâm không khỏi xúc động.

Mấy năm không gặp, Tuyên đệ cao hơn, cũng gầy hơn...

Năm đó mẫu hậu đoạt quyền cũng không liên quan đến Tuyên đệ, hơn nữa trong lúc nguy cấp Tuyên đệ cũng cứu hần, hần vốn không muốn chuyện tình lúc đó làm ảnh hưởng đến tình cảm huynh đệ, không ngờ Tuyên đệ lại cố ý vứt bỏ Vương vị ly khai.

“Hoàng huynh gần đây có khỏe không?” Mộc Nghị Tuyên lắc đầu, không đề cập tới chuyện của mình, hỏi vặn lại.

“Hảo, tốt lắm, nhưng ngược lại người cao lên nhiều, người cũng gầy đi nhiều quá.”

“Hoàng huynh, Hòa Phong thị vệ có khỏe không?” Đột nhiên nhớ tới, Mộc Nghị Tuyên lời kéo tay huynh trưởng hỏi.

“Rất tốt, chỉ là hần chạy khắp nơi, một năm có vài tháng cũng không ở trong cung.”

Hai người tiếp tục nói tới chuyện lần này bị vu oan, Mộc Nghị Sâm tuy là đã căn dặn hình bộ, một khi có kết quả án tử, lập tức đem sự việc từ đầu đến cuối tỉ mỉ báo lại, nhưng cũng chưa xem kỹ, chỉ biết sơ sơ, thừa dịp này hỏi thăm người trong cuộc.

Mộc Nghị Tuyên cũng không che giấu, đem sự tình từ đầu đến cuối kể ra.

“Thì ra là thế, tội lỗi do Thái Hậu gây ra lại bắt người gánh chịu, thật sự là khổ người.” Nghe xong, Mộc Nghị Sâm bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Không sao, mọi việc cũng là quá khứ.”

“Được rồi, người làm sao quen được Thiên Vu Hô Diên?” không muốn đem bí mật hoàng tộc nói cho người khác biết, Mộc Nghị Sâm liền thay đổi chủ đề câu chuyện.

“Rời kinh, ta làm tiêu sư trong một tiêu cục ở biên cương, y thuê ta hộ tống y thượng kinh.” Mộc Nghị Tuyên loại đi một số tình tiết, không muốn cho hoàng huynh biết rõ chuyện của mình cùng Hô Diên Khiên.

“Hộ tống thượng kinh? Theo trẫm biết, Thiên Vu Hô Diên võ nghệ cao cường, lần này vào kinh còn mang theo thị vệ, sao lại cần người bảo hộ?” Mộc Nghị Sâm mang vẻ mặt hồ nghi, phóng ánh mắt tới trên người Hô Diên Khiên.

“Cái này...”

“Hoàng thượng, hần là người trong lòng của ta.” Thấy hần ấp úng không chịu nói rõ quan hệ của bọn họ, Hô Diên Khiên dứt khoát đứng ra nói rõ mọi việc.

“Tuyên đệ, y nói có phải là thật không?” Mộc Nghị Sâm nghe vậy kinh hãi, nhìn ngược về phía hắc.

“Không phải, ta cùng hắc không có quan hệ gì hết.” Mộc Nghị Tuyên lập tức phủ nhận.

“Hoàng thượng, ta đối với lệnh đệ một mảnh chân tình, ta muốn cùng hắc thành thân.” Hô Diên Khiên tiến nhanh đến, đem hắc ôm vào trong lòng, bá đạo tuyên bố.

“Im miệng, ta không muốn cùng người thành thân.” Cổ sức tránh khỏi cái ôm ấp của y, Mộc Nghị Tuyên giận dữ hét lên.

“Vì sao? Người vì sao muốn cự tuyệt ta? Lẽ nào lòng của người là đá tảng hay sao?” Hô Diên Khiên cầm lấy tay hắc, thương tâm hỏi.

Khi cướp tù, thêm vài ngày nay ở chung, y cảm giác Tuyên không như lúc trước bài xích y, còn tưởng rằng ái nhân đã rung động, không ngờ...

Tuy rằng kinh ngạc khi biết thân phận thật sự của Tuyên, nhưng y rất nhanh tha thứ cho việc Tuyên lừa gạt y, y tin tưởng hắc có nỗi khổ, hơn nữa việc này cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của y.

“Tuyên đệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mộc Nghị Sâm khó hiểu, ngờ vực nhìn hai người.

“Là hắc cường... ép ta cùng hắc ở cùng một chỗ, ta tuyệt đối không thích hắc.” Hai chữ cường bạo ra đến mép hắc lập tức nuốt trở lại.

Nếu đem tình hình thực tế nói cho hoàng huynh, hoàng huynh nhất định sẽ giận dữ, hắc bắt quá không muốn cùng Hô Diên Khiên thành thân, cũng không muốn y xảy ra chuyện gì.

“Ta đối với người là thật tâm, nếu không phải người liên tục phản kháng, ta cũng sẽ không dùng sức mạnh với người.” Hô Diên Khiên không phục gào lên.

Nếu không phải Tuyên nhất định muốn đuổi y đi, y cũng không để tâm mà nổi giận chiếm giữ lấy hắc, y trước đó cũng muốn có được tâm hắc, rồi từng bước tiến tới!

Thấy hai người ai cũng cho mình là đúng, từng trải qua đau khổ tình trường Mộc Nghị Sâm lập tức đoán ra đầu mối.

Từ việc y hướng hắc hủy bỏ chuyện hòa thân, cùng với việc cướp tù phát sinh trước đó, xác định Hô Diên Khiên đối với Tuyên đệ hữu tình, chỉ là có lẽ thủ đoạn quá mãnh liệt, làm Tuyên đệ càng muốn ly khai.

Mà Tuyên đệ đối với Hô Diên Khiên cũng không phải vô ý, chỉ là trong lòng không biết nên làm thế nào...

Thấy hai người trợn mắt nhìn nhau, Mộc Nghị Sâm cảm thấy đau đầu.

Dù sao vấn đề tình cảm, người ngoài cũng không nên xen vào.

Đêm đó, Mộc Nghị Sâm mời hai người ngủ lại trong cung, sai người dọn dẹp lại cung điện trước đây của Mộc Nghị Tuyên.

Trở về sau khi cùng hoàng huynh dùng xong bữa tối, Mộc Nghị Tuyên muốn hảo hảo nghỉ ngơi, vậy mà cửa còn chưa kịp đóng, một bóng dáng chợt xuất hiện tiến vào.

“Người tới làm gì?” Mộc Nghị Tuyên không vui trừng mắt hỏi hắc.

“Vì sao không chịu cùng ta thành thân?” Hô Diên Khiên ép hỏi.

“Ta không thích long dương, hơn nữa ta tốt xấu gì cũng là Vương gia, tương lai năm thê bảy thiếp, không tới lượt người.” Bị đối phương mạnh mẽ dồn ép, Mộc Nghị Tuyên nhịn không được mở miệng chăm chọc hai câu.

Tuy rằng cũng từng động tâm, nhưng tính tình Hô Diên Khiên vô cùng ngang ngược, hắc ngay cả quyền lợi nói “không” cũng không có, bị ăn sạch vào bụng, quan hệ không công bằng như vậy, hắc tuyệt đối không muốn.

Hắc đường đường là nam tử, không thiếu cơ thiếp chờ hắc gọi liền đến, vung tay liền đi.

Hơn nữa Hô Diên Khiên thân là Thiên Vu, tại dân tộc Hung nô không biết có bao nhiêu cơ thiếp, tốt xấu gì hắn cũng là Vương gia Thiên triều, đệ đệ của đương kim hoàng thượng, suy đồi đến mức cùng nữ tử hầu hạ một chồng chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ!

“Chết tiệt, người dám lấy vợ thử xem!” Hô Diên Khiên thở hổn hển bắt lấy tay hắn, đem hắn kéo vào lòng, xoay người đem hắn dựa lưng vào cửa.

“Người muốn làm gì? Buông!”

“Người lúc nào cũng đem chân tình của ta dẫm nát dưới chân, tim của ta đau lắm.” Nói xong, giữ chặt lấy mặt hắn, mang theo ý muốn trừng phạt che lại phiền môi.

“Ngô...”

Đầu lưỡi Hô Diên Khiên thừa dịp Mộc Nghị Tuyên há mồm muốn nói gì thì chui vào, dây dưa lưỡi hắn, liếm hút đầu lưỡi, không buông tha nơi nào.

Môi lưỡi quần quít làm toàn thân hắn cảm thấy tê dại, nhịn không được khẽ rên rỉ, càng làm dục hỏa Hô Diên Khiên bùng lên mãnh liệt.

Bàn tay to thô ráp lần mò tiến vào trong y phục hắn, rất nhanh liền tìm được hai quả thực trước ngực hắn, cố sức xoa bóp.

Điểm mẫn cảm trước ngực bị khiêu khích, cảm xúc quen thuộc làm trong lòng hắn dấy lên một trận rung động, kìm lòng không được giãy dụa thân thể.

“Không được...” Hắn khước từ, gian nan hút không khí.

“Thân thể người so với người còn thành thật hơn.” Hô Diên Khiên tiến đến bên tai hắn cười tà tứ, “Đã nhiều ngày không có hảo hảo giáo huấn người, người liền cười lên đầu ta.”

Tuyên trên giường thành thật hơn, chỉ cần sờ hắn một chút, hắn liền có phản ứng. Mỗi lần đều thì thầm nói không được, nhưng phía dưới lại quần quít y không tha.

“Không được đụng vào ta.” Hắn hận nhất chính là như thế này! Mỗi lần hai người tranh cãi, Hô Diên Khiên liền dùng phương thức này áp chế hắn, cứ vậy sao hắn có thể chấp nhận? Càng không thể tưởng tượng được nếu mình cùng hắn thành thân, hắn còn tôn trọng mình sao!

Hắn dùng chân đá Hô Diên Khiên, lại bị y nhân cơ hội chen vào giữa hai chân, đem một chân hắn kéo ra sau lưng.

Hắn liều mạng chống cự, nhưng vô luận là võ nghệ hay khí lực, hắn cũng không phải đối thủ của Hô Diên Khiên, phản kháng vài cái đã bị đối phương vững vàng kìm chế.

“Không được...”

“Thật không rõ, sao người lại ghét ta đến như vậy?” Nâng cằm hắn lên, hai tròng mắt Hô Diên Khiên đỏ thắm.

“Người còn hỏi ta?” Chẳng lẽ còn muốn hắn vạch rõ từng tội trạng của y sao?

“Người không nói, ta làm sao biết? Người hôm nay nếu không nói rõ ràng, đừng hòng ta bỏ qua người!”

Ánh mắt Hô Diên Khiên tàn ác tràn ngập tức giận, càng khiến Mộc Nghị Tuyên liều mạng muốn thoát khỏi ràng buộc, “Người cái kẻ điên này...”

“Ta điên, ta chính là bị người bức đến điên...” Giống như dã thú bị thương, Hô Diên Khiên gầm gừ.

“Ngô...” Đang muốn tiếp tục nói, môi lại hung hắn che lại.

Hắn xui lợ cả người dựa vào ngực Hô Diên Khiên, vô lực phản kháng, chỉ có thể rơi vào nụ hôn cuồng bạo, không thể tự thoát ra.

“Người thuộc về ta, vĩnh viễn đều thuộc về ta!” Hô Diên Khiên chuyển sang găm cần cổ hắn, để lại hồng ngân loang lổ, bàn tay to vội vã xả đai lưng hắn, tiến vào bên trong quần dò xét, vuốt ve nụ hoa hắn, bàn tay nắm lấy vật yếu ớt càng ra sức xoa nắn.

“Ta là chính ta, không thuộc về người.” Mặc dù bị y trêu chọc vô lực kiềm chế, Mộc Nghị Tuyên vẫn mạnh miệng như cũ.

Cảm nhận rõ ràng ngọc hành trong bàn tay mình dần trở nên cứng cáp, từng trận rên rỉ êm tai từ trong miệng hắn bật ra, Hô Diên Khiên mỉm cười một lần nữa hôn lên môi hắn.

“Tuyên, người luôn mạnh miệng như vậy, người xem, đây cũng không phải do ta điều khiển a?”

“Ồ...người lúc nào cũng khi dễ ta.” Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Thật xấu hổ, rõ ràng trong nội tâm bài xích, nhưng thân thể bị y vỗ về chơi đùa lại ngày càng mềm nhũn, thậm chí tiếng kêu cũng ngày càng lớn...

“Ta làm sao lại khi dễ người, thích người, thương người còn không kịp.”

“Nếu người thật thích ta, sẽ không để mặc nguyện vọng của ta mà áp chế ta.”

“Ta thích người, nhưng cũng thích chạm vào người, chúng ta kết hợp thành một thể cảm giác không tốt sao?”

Hô Diên Khiên nhẹ nhàng nâng thân thể hắn lên, ngậm lấy một quả thực phẩm hồng trước ngực hắn, cảm giác một ngọn lửa bùng lên trong ngực, Mộc Nghị Tuyên kìm nén không được uốn cong người lại.

“Nhìn xem, người cũng thích mà.” Hô Diên Khiên cầm lấy ngọc hành hắn nhanh chóng vuốt ve, làm cho hai chân Mộc Nghị Tuyên như nhũn ra, chỉ có thể dựa sát trên người y, không tài nào xê dịch được.

“Không...Không được...”Hắn muốn kẹp chặt hai chân, lại bị Hô Diên Khiên dùng thân thể ngăn cản, hai chân trái lại càng mở lớn không thể khép lại trước mặt Hô Diên Khiên.

Một bàn tay to gian xảo luôn xuống phía dưới, nhẹ nhàng hướng vào bên trong quần dò xét, thân thể Mộc Nghị Tuyên lập tức run rẩy một chút.

“A...”

Cảm giác ngón tay đi tới đi lui trong cơ thể trườn tồng, hắn chỉ có thể cắn môi dưới, ôm lấy bờ vai Hô Diên Khiên chống đỡ hết thảy.

Hô Diên Khiên dịu dàng liếm dịch thể trong suốt trên ngọc hành, ngón tay khéo léo tăng tốc đâm vào bên trong cơ thể hắn, kích thích chỗ mẫn cảm nhất.

“A...ân...” Mộc Nghị Tuyên không ngừng phát ra âm thanh rên rỉ mê người, hai gò má tuần mỹ nhiễm một tầng đỏ ửng.

Ánh mắt Hô Diên Khiên nóng như lửa lạc vào thân thể mê người trong lòng ngực, thấy Mộc Nghị Tuyên động tình đến như vậy, y đâu thể chịu đựng được, nhanh chóng kéo quần dài xuống, đem cự vật đặt vào trước cửa vào bí mật, rất nhanh liền đem phần đỉnh tiến vào bên trong cơ thể chật hẹp của hắn...

“A...ác...”Hắn cắn chặt môi dưới, ngón tay ấn sâu vào lưng Hô Diên Khiên.

Bên trong cơ thể hắn bị cự vật nóng bỏng nhồi nhét vào, một khe hở cũng không có, hắn tinh tường cảm nhận được cự vật đang rục rịch bên trong, muốn ngăn cản nhưng nói không ra lời.

Hô Diên Khiên dừng lại không bao lâu thì kiềm chế không được bắt đầu ngồi dậy luật động trong cơ thể hắn, từ chậm đến nhanh, một lần lại một lần càng đâm vào sâu hơn.

Theo nhiệt vật ra vào, từng đạo điện lưu tê dại truyền khắp tứ chi bách hài, khiến Mộc Nghị Tuyên không tự giác bật ra âm thanh ngâm nga khe khẽ mất hồn.

Hô Diên Khiên nắm lấy thắt lưng hắn, tốc độ xâm nhập ngày càng nhanh, Mộc Nghị Tuyên chỉ có thể ôm lấy y, theo y rơi vào vòng xoáy tình dục, không thể kiềm chế.

“Không được...ta thật không được...” tùy tiện đóng đũa đầu, hắn thấy mình sắp chết vì nóng, toàn thân từ trong ra ngoài như bị nấu sôi nóng hổi.

“Tuyên!” Hắn quá nóng bỏng làm Hồ Diên Khiên càng thêm điên cuồng, tốc độ càng nhanh hơn nữa, đem người trong lòng đẩy đến đỉnh cao dục vọng.

Hồ Diên Khiên thân thể bỗng nhiên run rẩy một hồi, đồng thời phát sinh một tiếng hét điên cuồng như dã thú, đem dịch thể nóng hổi toàn bộ bắn vào bên trong cơ thể hắn.

“Aha...”Hắn cũng hét chói tai tiết ra, dịch thể bạch trọc bắn tung tóe lên toàn thân Hồ Diên Khiên.

Hoàn chương 9.

10. Chương 10: Đệ Thập Chương

Bởi vì tội danh đã được tẩy trừ, cách một ngày thánh chỉ liền tới phong hắn thành Tuyên Vương, cũng ban thưởng phủ đệ.

Mộc Nghị Tuyên vốn không muốn tái làm Vương gia, nhưng Mộc Nghị Sâm trấn an hắn, muốn hắn không cần lo lắng, dư đảng của mẫu hậu từ lâu đã thanh lọc hết, sẽ không còn người đến làm phiền hắn.

Hắn do dự một chút, sau cùng cũng tiếp nhận ý tốt của hoàng huynh, làm một Vương gia nhàn hạ.

Chẳng qua chỉ mới dọn đến vương phủ hai ngày, hắn biết chính là không có khả năng sống tốt như vậy.

“Vương gia, Thiên Vu lại đến nữa rồi.” tổng quản Tuyên vương phủ vẻ mặt cầu xin, hướng Mộc Nghị Tuyên đang ngồi trước bàn đọc sách bẩm báo.

“Không gặp.” Thân thể nghiêng đi, mí mắt chưa từng động một chút nào, Mộc Nghị Tuyên không thay đổi biểu tình hờ hững.

Hồ Diên Khiên đúng là vẫn chưa từ bỏ ý định, liên tiếp hai ngày đều đến quý phủ của hắn nháo loạn, vương phủ trên dưới đều sợ tên kia!

Nhưng hắn hạ quyết tâm không cho đảng đồ tử thực hiện được! Đây cũng là một trong những nguyên nhân làm hắn đồng ý với hoàng huynh trở thành Tuyên vương.

“Thế nhưng Thiên Vu đã náo loạn nửa ngày...” Đầu tổng quản đầy mồ hôi.

“Việc nhỏ ấy cũng làm không xong, bổn vương còn lưu lại người làm gì.” Bỏ quyển sách trên tay xuống, ánh mắt hắn lạnh lùng khe liếc.

Biết rõ chuyện cũng không liên quan đến tổng quản, nhưng hắn không kiềm chế được cơn tức giận, mỗi lần nghe thấy tên Hồ Diên Khiên, lồng ngực giống như có lửa đốt.

“Tuyên, vẫn còn giận ta sao?” Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Hồ Diên Khiên đúng lúc vượt qua thị vệ Tuyên vương phủ xông vào thư phòng, trong chớp mắt đem hắn ôm vào lòng.

“Ai cho ngươi vào, đi ra ngoài.” Mộc Nghị Tuyên bực bội không dứt đánh một quyền vào ngực y.

“Ngày đó là ta nóng nảy, đừng vì chuyện nhỏ đó mà tức giận.” Kéo tay hắn lại đặt trước ngực, Hồ Diên Khiên thâm tình nhìn hắn.

“Hồ Diên Khiên, bổn vương cũng không còn là tiểu tiêu sư trong Trường Phong tiêu cục, người tốt nhất là nhanh chóng thả tay ra.” Cố sức rút tay về, Mộc Nghị Tuyên tức giận cảnh cáo.

“Đúng lúc, hoàng thượng vốn có ý định hòa thân cùng dân tộc Hung nô, chúng ta lưỡng tình tương duyệt, chẳng phải vẹn toàn đôi bên sao.” Hạ quyết tâm có được hắn, Hồ Diên Khiên cũng không vì lời nói lạnh nhạt mà thay đổi.

“Bổn vương lúc nào cùng người lưỡng tình tương duyệt?” Thực sự là quá khoe khoang đi.

“Vốn là vậy, ta thích người, người cũng không có ghét ta, hợp thành một đôi tốt lắm.”

“Không tốt, tuyệt đối không tốt, ngày mai bổn vương liền tiến cung xin hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn.” Đối với sự quẫn quít của Hồ Diên Khiên, hấn quả thật không thể chịu nổi, dứt khoát xin hoàng huynh một đội cấm vệ quân trông coi Tuyên vương phủ.

“Tốt, ngày mai ta cùng người tiến cung, xin hoàng thượng chọn ngày lành cho chúng ta thành thân.” Hồ Diên Khiên nghe xong, vui mừng nhường mảy, chỉ còn kém không ôm hấn xoay một vòng.

“Bổn vương xin hoàng thượng ban cho bổn vương một vị tiểu thư khuê các, không phải cho người.” Tức giận đến không nói ra lời, hấn thuận tay cầm lấy quyển sách trên bàn ném lên đầu Hồ Diên Khiên.

“Không được, ta không cho phép.” Hồ Diên Khiên né tránh, lại vươn tay kéo hấn lại.

“Buồn cười, chuyện bổn vương đến phiên người quản sao, tiến khách.” Hừ một tiếng, một phen cố sức đẩy Hồ Diên Khiên đang quẫn lấy mình không buông.

“Ôi——” Hồ Diên Khiên bị hấn đẩy ngã trên mặt đất, kêu thảm một tiếng.

“Này...người không sao chứ.” Hồ nghị quay đầu lại, Mộc Nghị Tuyên dừng cước bộ, do dự không biết có nên đi qua đó không.

“Đau quá!” khuôn mặt tuấn dật nhăn nhó, Hồ Diên Khiên lớn tiếng kêu đau nhức.

“Người đừng động, cho ta xem.” Trong lòng hoảng hốt, cũng mặc kệ là thật hay giả, bước nhanh về phía Hồ Diên Khiên.

Nhưng vừa tới gần, thống khổ trên mặt Hồ Diên Khiên liền biến mất, bắt lấy hai cánh tay hấn, không cho hấn rời xa.

“Tuyên, người cuối cùng muốn như thế nào mới cùng ta thành thân.”

“Người là tên đại phiến tử!”(1) ý thức được chính mình lại bị lừa, khí nóng dồn vào một chỗ, Mộc Nghị Tuyên cầm ly trà ném tới.

Lần này, Hồ Diên Khiên thực sự bị thương, máu tươi từ trán chảy xuống, nhiễm đỏ nửa bên mặt, y cũng không lau đi.

“Vì sao người không né?” Nhìn vết thương sâu trên trán y, thân thể Mộc Nghị Tuyên có chút run lên.

“Nếu ta né, cơn giận của người làm sao tiêu tan được.” Đưa tay lau đi vết máu loãng trên khóe mắt, Hồ Diên Khiên cười cười.

Kỳ thực hấn hiểu rõ Tuyên tức giận vì cái gì, tức giận vì y không tôn trọng hấn, có việc gì thì liền đem hấn áp lên giường, còn nói chuyện bọn họ cho hoàng thượng biết.

Y cũng nhìn ra Tuyên đã mở tâm với y, chỉ là mạnh miệng không thừa nhận, sở dĩ y vẫn quẫn quít lấy Tuyên, vì muốn quẫn đến khi nào hấn gật đầu mới thôi.

“Thân thể do phụ mẫu cho, dù thế nào người cũng không thể đem thân thể ra đùa giỡn.” Thái độ Mộc Nghị Tuyên dần dần yếu đi.

Hồ Diên Khiên sở dĩ làm tất cả, hấn đều nhìn thấy, nếu nói không cảm động thì là giả, có lúc muốn gật đầu đáp ứng, nhưng nghĩ tới hành động của y mấy ngày nay, tâm không khỏi cứng lại.

Hấn cũng muốn tìm một người, giống như hoàng huynh có Hòa Phong thị vệ, mặc dù Hồ Diên Khiên đối hấn là một mảnh chân tình, nhưng hấn sợ... sợ chính mình sẽ bị tổn thương!

“Ta bị thương, người đau lòng sao?” Nắm chặt hai tay hấn, Hồ Diên Khiên toàn tâm cầu xin hấn.

“Còn không tới phiên ta đau lòng, cẩn thận bị cơ thiếp người thấy lại cười người.” Mộc Nghị Tuyên không có trực tiếp trả lời y, trong giọng nói mơ hồ mang theo một chút ghen tuông.

“Cơ thiếp? Ta không có cơ thiếp a.” Hồ Diên Khiên quá lạ nhìn hấn.

Y quả thật có thân mật với vài nữ tử, nhưng trong tộc bọn họ thân mật không nhất định phải thành thân, hơn nữa trước đây nhìn thấy đau khổ của mẫu thân, y đã sớm quyết định kiếp này chỉ cưới một Yên thị, Tuyên là người duy nhất y yêu, đương nhiên là người y chọn làm Yên thị.

Đột nhiên, Hô Diên Khiên suy nghĩ cẩn thận lại, hóa ra Tuyên chính là để tâm đến việc này...

Thảo nào luôn không vui với hắn, té ra luôn nghĩ rằng hắn thê thiếp thành đàn!

“Người lại gạt ta.” Mộc Nghị tuyên không tin. Hô Diên Khiên cũng gần ba mươi, lại là Thiên Vu, làm sao có khả năng không có cơ thiếp.

“Ta lừa người làm gì, nếu người không tin, cùng ta quay về đại mạc nhìn là được.”

“Mơ đi, ta sẽ không cùng đi với người.” Hừ lạnh một tiếng, hắn sẽ không tin tưởng người này.

“Tuyên, người muốn như thế nào mới đáp ứng ta?”

“Trừ phi mặt trời mọc phía tây.”

Cuối cùng, sự việc lại trở về điểm ban đầu, Tuyên thà chết cũng không chịu đáp ứng y, Hô Diên Khiên bắt đắc dĩ không thể làm khác hơn bùm lấy vết thương ly khai.

Ủ rũ trở lại hành quán, Hô Diên Khiên vừa vào cửa đã rót trà, mặc kệ là nóng hay lạnh liền đem uống vào, trong lòng phiền não làm hắn đứng ngồi không yên.

“Đại vương, đầu của người!” Bỏ nỏ vừa vào cửa, thấy vết thương trên đầu y, lập tức gào khóc kêu to.

“Không được kêu, ta đau đầu.” Đỡ cái trán, y không vui nói.

Vốn tưởng dùng khổ nhục kế, Tuyên sẽ mềm lòng, không ngờ vẫn không có tác dụng.

“Thế nào, bị Tuyên dè quăng trúng a?” Tiếng cười trầm thấp từ phía ngoài vang lên, một vị hoàng y công tử phong thái hiên ngang phe phẩy chiết phiến(2) tiến vào.

“Hoàng thượng!” Kinh hô một tiếng, hắn cuống quýt đứng dậy hành lễ.

“Thiên Vu mau mau trị thương đi, trẫm cũng không muốn Thiên Vu ở kinh thành gặp chuyện không may.” Mộc Nghị Sâm cố nén cười, ngồi lên ghế Bỏ nỏ đem tới.

Theo ám vệ bên người Tuyên biết được chuyện khôi hài phát sinh ở Tuyên vương phủ, hắn liền sang đây xem. Tuyên dè nhìn có vẻ ôn hòa, kỳ thực cũng có chủ kiến, xem ra Hô Diên Khiên muốn nắm được tâm Tuyên dè, cũng phải hao tốn nhiều công sức.

Vì chính mình cũng có ái nhân đồng giới, nên đối với chuyện dè dè nhà mình cùng một nam nhân mến nhau, Mộc Nghị Sâm cũng không phản đối, quan trọng là lưỡng tình tương duyệt. Chỉ là đánh giá hai người trước mắt, một người lỗ mãng, một người mạnh miệng, quả thật là khó khăn.

“Tiểu thương không có việc gì, chỉ là Tuyên nhất định không chịu đáp ứng việc hôn nhân, làm ta đau đầu không ngớt.” Khuôn mặt tuấn tú hé ra vẻ đau khổ, Hô Diên Khiên bắt đắc dĩ hướng Mộc Nghị Sâm kể khổ.

“Trẫm không giúp được người, việc này phải được Tuyên dè đồng ý, trẫm không thể ép buộc hắn cùng người thành thân a.” Mộc Nghị Sâm thu hồi chiết phiến, gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Hoàng thượng nói đúng, việc này chính là để ta tự giải quyết.” Y gật đầu đồng ý, nếu chỉ cần đơn giản thành thân, y chỉ cần trối hắn bắt trở về, nhưng y không chỉ muốn người của Tuyên, còn muốn tâm của hắn.

“Nhiều ngày như vậy, người cũng không có cách làm Tuyên dè động tâm, trẫm hoài nghi người có phải là người uy chấn đại mạc không ai địch nổi Hô Diên Khiên không nữa.” Mộc Nghị Sâm chế nhạo nói.

“Hoàng thượng nói óc ta sao?” Sắc mặt Hô Diên Khiên hơi trầm xuống.

“Trẫm là muốn giúp người.” Hắn lắc đầu.

Nhìn thấy Hô Diên Khiên trên chiến trường khôn khéo như vậy, gặp Tuyên dè liền choáng váng, cứ thẳng thắng như vậy, cũng không biết quanh co một chút. “Người còn nhớ rõ mục đích người vào kinh không?”

“Đương nhiên là hòa thân.”

“Bây giờ trẫm chỉ hôn đại công chúa Anh Lạc cho người...”

“Chậm đã, người muốn chia rẽ ta với Tuyên?”

“Nghe ta nói hết đã!” Mộc Nghị Sâm không vui trừng mắt.

“...”

“Trẫm chỉ mượn danh nghĩa chỉ hôn đại công chúa cho người, nếu Tuyên đệ có phản ứng, trẫm đương nhiên sẽ thành toàn cho các người, nếu như Tuyên đệ vẫn thờ ơ như vậy, chứng minh hấn đối với người vô tâm, Thiên Vu vẫn là cưới đại công chúa trở về đi.” Hoàng thượng cũng đã tính toán kỹ lưỡng.

Bất luận kết quả như thế nào, cũng có thể thiết lập quan hệ thông gia với dân tộc Hung nô, duy trì hòa bình hai nước, bách tính an cư lạc nghiệp, đây là lo lắng mà vua một nước phải nghĩ đến.

“Hoàng thượng, người tốt cùng là giúp ta hay hãm hại ta a?” Nghe ra mánh khóe trong đó, Hô Diên Khiên hồ nghi hỏi.

“Đây là một canh bạc, chỉ là người có muốn đánh hay không thôi.” Mộc Nghị Sâm cười bí hiểm.

“Hảo, ta cá.” Lo lắng trong chốc lát, Hô Diên Khiên liền cắn răng đáp ứng.

Y không tin Tuyên không có chút cảm giác nào đối với y, mấy ngày nay y đã ăn không ít vị đắng, cũng nên cho Tuyên nếm thử tư vị chua xót, muốn hấn triệt để hiểu rõ lòng mình!

Ba ngày sau.

Mộc Nghị Tuyên ngày thường nhân nhả dạo chơi lúc này lại đang buồn bực trong lòng đi tới đi lui trong vương phủ, tất cả người hầu đều đứng một bên không dám nói lời nào.

“Cái tên Hô Diên Khiên kia chết nơi nào?” Đứng bên cạnh ao, nhìn đàn cá chép an nhàn bơi lội, hấn cắn răng mắng.

Đã vài ngày không thấy tên kia, giống như thiếu thiếu gì đó, mỗi sáng tỉnh dậy luôn thấy trống rỗng trong lòng.

Hấn không muốn thừa nhận mình nhớ Hô Diên Khiên, nhưng sự thực chứng minh hấn quên không được tên kia, thậm chí lúc nào cũng nhớ đến y.

“Vương gia, không tốt, không tốt.” Tổng quản thở không ra hơi vội vã chạy đến bên hấn.

“Chuyện gì mà kinh hãi thế?” Khuôn mặt tuần tú xạm đen nhìn về phía tổng quản, trong lòng có bao nhiêu phiền não liền phát tiết ra.

“Vương gia, đội ngũ hòa thân của Thiên Vu ba ngày nữa rồi đi rồi, hiện tại trên đường lớn có rất nhiều người bàn đến.” Không kịp lau đi mồ hôi trên trán, tổng quản nơm nớp lo sợ trả lời.

“Cái gì, người lập lại lần nữa?!” Mộc Nghị Tuyên nghe vậy, cơn giận dữ lập tức bùng lên, pha lẫn ghen tuông trong đó, làm trong lòng hấn ngứa vị tạp trần.

“Hoàng thượng vừa hạ chỉ, đem đại công chúa Anh Lạc chỉ hôn cho Thiên Vu, ba ngày sau sẽ tiễn đội ngũ hòa thân xuất phát.” Tổng quản lui nhanh một bước, run rẩy trả lời.

“Hô Diên Khiên, tên đại phản tử này!” Mộc Nghị Tuyên cực kỳ nổi giận gầm lên.

Trước đó không lâu dây dưa với hấn không tha, bất quá vừa qua hai, ba ngày liền thay đổi lòng dạ, không đến tìm hấn không nói, cư nhiên còn muốn cùng Anh Lạc thành thân!

Lẽ nào trước đây Hô Diên Khiên nói đều là hoa ngôn xảo ngữ? Từ đầu đến cuối đều đùa giỡn tình cảm hấn?

Không, sẽ không, nếu như vậy, y căn bản không cần đối tốt với hấn như vậy, lúc nguy hiểm cũng không mạo hiểm sinh mạng mà cứu hấn!

Càng nghĩ, càng mạnh mẽ dậm nát cây cỏ dưới chân, Mộc Nghị Tuyên tìm không ra đầu mối, tức giận đến mức giơ chân.

“Vương gia, ngài có muốn...” Tổng quản dè dặt xin chỉ thị.

“Muốn cái gì, y thành thân liên quan gì ta, đồ tồi có mới nói cũ.” Nhịn không được nói tục một câu, Mộc Nghị Tuyên vung tay áo, trừng mắt nhìn tổng quản.

“Nô tài, nô tài chỉ muốn hỏi có cần đưa quà sang?” Tổng quản đem hết dũng cảm nói hết câu.

“Hừ, người tự lo liệu.” Hừ lạnh một tiếng, Mộc Nghị Tuyên xoay người đi.

Hô Diên Khiên, người dám vô tình vô nghĩa, hần rõ là có mắt như mù, mới coi trọng một tên đại phiêu dân!

Trong lúc vô tình, hần biểu lộ ra vẻ mặt thật lòng, đều bị Hô Diên Khiên trốn trên nóc nhà nhìn thấy cả.

“Ta biết, trong lòng ngươi nhất định có ta.” Lộ ra tiểu ý, y xoay người ly khai vương phủ.

Ba ngày sau.

Kinh thành phi thường náo nhiệt, đại công chúa cùng với ngoại tộc hòa thân, hoàng thượng còn đích thân tới đưa tiễn, dân chúng trong thành đổ ra đường lớn, chen lấn muốn nhìn thấy đội ngũ hòa thân rầm rộ.

Thế nhưng Hô Diên Khiên thân là diễn viên chính cười trên con ngựa cao to cũng không thèm liếc mắt đến đội ngũ xa hoa phía sau, lo lắng nhìn xa xa xung quanh, tựa hồ đang chờ đợi điều gì.

“Thiên Vu, xem như trận đặt cược này ngươi thua.” Nhìn Hô Diên Khiên, Mộc Nghị Sâm ngồi trên loan giá mỉm cười nói.

“Chưa tới phút cuối, bản Thiên Vu sẽ không chịu thua.” Hô Diên Khiên vừa nói, đôi mắt chim ưng vừa quét sang bốn phía.

Tại Tuyên vương phủ thấy Tuyên có phản ứng bất thường, y liền khẳng định trong lòng Tuyên có ý. Chỉ là hôm nay sắp đến giờ lành đội ngũ hòa thân xuất phát, nhưng trước sau không hề thấy bóng dáng Mộc Nghị Tuyên, Hô Diên Khiên không chịu được lo lắng.

Lẽ nào Tuyên nghĩ là thật, nổi giận không cần y nữa?

Ngay lúc Hô Diên Khiên nôn nóng như kiến bò trên chảo nóng, khó có thể tiếp tục ngồi yên, Bô nô được phái đi tìm hiểu tin tức vội vã chạy tới, trong miệng hô lớn, “Đại vương, đại vương! Việc lớn không tốt!”

“Cái gì không tốt? Có phải Tuyên xảy ra chuyện gì? Nói mau a!” Y lập tức nắm lấy vạt áo Bô nô ép hỏi.

“Đại vương, việc lớn không tốt, đại vương...Tuyên, Tuyên vương hần...” Bô nô có chút ấp úng.

“Hần làm sao? Người nói mau a!”

“Hần, hần muốn nạp thiếp! Đội ngũ đón dâu cũng đã đến Tuyên vương phủ!” Sau cùng Bô nô cũng lớn tiếng nói ra tin tức nghe được.

“Cái gì?!” Hô Diên Khiên kinh ngạc hô to, sau đó chuyển sang Mộc nghị Sâm đang cười có chút xảo quyệt, “Hoàng thượng, đây là sao?”

Y không tin Tuyên nạp thiếp, hần thân là hoàng huynh lại không biết!

“Cái này...Tuyên vương nạp thiếp, trăm cũng không có lý do gì ngăn cản, không phải sao?” Mộc Nghị Sâm lắc tay, biểu hiện hần cũng không còn cách nào.

“...người!” Hô Diên Khiên tức giận nghiêng rằng, nhưng bây giờ không phải lúc tranh cãi, y tuyệt đối không cho phép Tuyên cưới nữ nhân khác!

Hừ một tiếng, y kẹp bụng ngựa, phóng đi như bay, không thèm để ý đội ngũ hòa thân phía sau.

Thiên Vu đột ngột thúc ngựa rời đi làm cả đoàn người náo loạn, Mộc Nghị Sâm thờ ơ nhìn theo bóng dáng Hô Diên Khiên chạy đi.

Mộc Nghị Sâm đã sớm dự định tới tình huống phát sinh này, tự trọng Tuyên đệ từ trước đến nay rất lớn, loại sự tình cướp rở này hẳn tuyệt đối không làm được, với cá tính của hắn giận dữ đòi nạp thiếp trái lại là bình thường.

Nguyên do ngày hôm trước lễ bộ trình lên công văn Tuyên vương nạp thiếp cậu lập tức phê duyệt chính là muốn xem được trò hay hôm nay.

Nếu không có một liều được mãnh liệt, hai người này làm thế nào thông suốt được?

Mộc Nghị Sâm đắc ý mỉm cười. Ngoại trừ quan viên lễ bộ, không ai biết trong xa giá của công chúa hôm nay một người cũng không có. Hắn còn đang chờ Hồ Diên Khiên đem cô dâu tới.

Trong lòng Hồ Diên Khiên nóng như lửa đốt, hận không thể mọc ra một đôi cánh bay đến trước mặt Mộc Nghị Tuyên.

Khi hắn hỗn hển chạy tới Tuyên phủ, liền đụng phải tổng quản đang muốn xuất môn.

“Tránh ra!” Không nói hai lời liền nắm lấy ống tay áo của tổng quản đẩy hắn sang một bên, lao vào bên trong, còn chưa đi được phân nửa, đã nghe bên trong truyền đến tiếng hô lớn “Nhất bách thiên địa”.

Hồ Diên Khiên tức giận xông vào, may mà... thời gian Tuyên vương nạp thiếp tiến hành quá gấp gáp, người trong kinh thành quan tâm việc công chúa hòa thân hơn nên tân khách đến đây cũng không nhiều lắm, Hồ Diên Khiên dễ dàng xông vào hỉ đường, kéo Mộc Nghị Tuyên một thân hỉ phục đỏ thắm.

Đột nhiên cánh tay bị một lực đạo thật lớn kẹp chặt, Mộc Nghị Tuyên bực bội ngẩng đầu, định khiển trách, không ngờ người trước mắt lại là Hồ Diên Khiên!

Gương mặt trắng nõn dần chuyển sang xanh, lập tức dùng sức gạt tay hắn ra, “Người tới làm gì?”

Y không phải muốn cùng Anh Lạc thành thân, cùng đội ngũ đón dâu xuất phát rồi sao?

“Vì sao phải nạp thiếp?” Hồ Diên Khiên vươn cánh tay dài, đem hắn kéo vào lòng, lạnh lùng ép hỏi.

Mộc Nghị Tuyên cố gắng thoát khỏi kiềm chế của y, ngoài cười nhưng tâm không cười nói : “Hồ Diên Khiên Vu có quyền lấy vợ, lẽ nào không cho phép bốn vương nạp thiếp?”

Hồ Diên Khiên có gan thành thân, vì sao hắn không thể nạp thiếp, hắn không chỉ nạp thiếp, còn muốn làm cùng một ngày với y, cho y tức chết là tốt nhất!

“Hôm nay là đại hỉ của ngươi, không đi bồi tân nương, lại chạy đến quý phủ của bốn vương náo loạn, cần thật hoàng huynh bắt ngươi.” Nói xong, xoay người rời đi.

“Hồ Diên Khiên ta đời này sẽ không lấy người khác, chỉ có thể cùng ngươi thành thân.” Thấy hắn muốn đi, Hồ Diên Khiên bước lên một bước, từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, một mực đem hắn khóa vào trong ngực.

“Nói bây, mau buông tay.”

“Không buông, đánh chết cũng không buông.” Thấy hắn liên tục giãy dụa, Hồ Diên Khiên rốt cục thừa nhận, “Căn bản là không có công chúa gì ở đây, là hoàng huynh ngươi cá với ta, muốn đánh cuộc ngươi có tâm ý với ta hay không.”

“Cái gì! Ngươi đem ta ra đánh cược!” Nghe thấy chính mình bị gạt, hắn đánh một quyền vào bụng dưới Hồ Diên Khiên, Mộc Nghị Tuyên nổi cơn thịnh nộ trừng mắt.

“Ngươi thực nặng tay!” Kêu một tiếng đau đớn, Hồ Diên Khiên cuối cùng buông hắn ra.

“Ngươi nhiều lần trêu đùa ta, ta không giết ngươi là khách khí lắm rồi.” Mộc Nghị Tuyên oán hận dậm chân.

“Tuyên, nếu ngươi thực sự không muốn thấy mặt ta, ta lập tức trở về đại mạc.” Thấy hắn vô tình như vậy, Hồ Diên Khiên trên mặt phủ kín một tầng sương lạnh, quyết tâm nói.

“Ngươi muốn đi đâu thì đi, liên quan gì ta.”

“Dù thế nào đi nữa người cũng không muốn ta, ta sẽ trở về lập mười phòng, tám phòng thê thiếp, sang năm liền sinh vài tiểu tử béo tròn, chờ thêm vài năm cho bọn hần gọi người là thúc thúc.”

“Người...người dám!” Khí giận lập tức bùng nổ, Mộc Nghị Tuyên xông lên xách lỗ tai Hô Diên Khiên rống to.

Tân khách bốn phía vì hai người bọn hần kịch liệt tranh cãi đã rời đi, trong phòng khách rộng lớn chỉ còn hai người, nàng kia bị tổng quản mang đến làm tân nương cũng bị lôi xuống phía dưới.

“Vì sao không dám? Nếu người dám thành thân, ta sẽ liền làm như vậy.” Lúc này Hô Diên Khiên cũng không thèm đếm xỉa đến gì khác, rống to.

“Người...người...” Mộc Nghị Tuyên dùng dùng tức giận, nhưng lại không dám thừa nhận tình cảm chân chính trong lòng.

“Sao người không nói thật? Người không muốn thấy ta cùng người khác thành thân, người thích ta, phải không?” Hô Diên Khiên nắm lấy bờ vai hần, muốn nghe chính miệng hần nói ra.

“Ta...”

“Tuyên, người thích ta phải không?” Hô Diên Khiên ép hỏi.

Nhìn thấy con người sâu sắc của người này, Mộc Nghị Tuyên mới nhớ ra lúc trước mình gặp rủi ro, Hô Diên Khiên đã giúp đỡ mình như thế nào. Ngoại trừ hoàng huynh cùng mẫu hậu, cho tới bây giờ không có ai tốt với hần như vậy.

Nghĩ tới đây, hần cuối cùng mềm lòng gật đầu, thừa nhận tình cảm của chính mình.

Hô Diên Khiên vui mừng hô to một tiếng, ôm hôn hần, nhưng Mộc Nghị Tuyên tránh được, trừng mắt cảnh cáo, “Sau này không được gạt ta, bằng không ta sẽ thiên người, cho người cả đời làm nô lệ của ta.”

Hô Diên Khiên lừa hần cũng xuất phát từ thiện ý, hơn nữa cũng là vì hần, những điều này hần đều biết, nếu tiếp tục gây nhau cũng không được gì, nhưng mặc kệ thế nào, hần cũng phải nói rõ điều này.

“Yên tâm, ta thề nếu còn lừa người liền bị thiên lôi đánh xuống...”

“Không được nói chuyện không may.” Mộc Nghị Tuyên vội vã che miệng y, không cho y tiếp tục nói.

Cười hì hì, Hô Diên Khiên liếm lên lòng bàn tay hần một cái, mặt hần đỏ đến mang tai lập tức thu tay về.

“Không đứng đắn!” Hần thầm mắng.

“Tuyên, ta phát hiện thân thể người thành thật hơn miệng của người a.” Lúc này, bàn tay to đã không biết từ bao giờ thăm nhập vào trong áo hần, làm da thịt hần dâng lên từng đợt run rẩy, môi y liếm mút tai hần, kéo dần xuống sau gáy.

“Người...người lần nào cũng vậy...” Thân thể mềm nhũn, chỉ có thể tùy ý Hô Diên Khiên muốn làm gì thì làm.

“Tuyên, ta thật lòng thích người.” Thở lộ ái ngữ, y một bên vuốt ve tình nhân đang bất mãn, một bên cúi xuống ôm lấy người hướng tân phòng đã được chuẩn bị sẵn đi vào.

Suốt đêm, tiếng rên rỉ cùng thở dốc không ngừng vang lên trong phòng, tổng quản không yên lòng bèn đến cửa phòng nghe ngóng một chút liền chịu không nổi bùm tai hoảng hốt chạy đi.

Tương lai mấy chục năm sau, lưỡng quốc hòa bình không có chiến sự, dân chúng an cư lạc nghiệp, thường xuyên nhắc tới chuyện tình của Tuyên vương cùng Hô Diên Khiên.

Đầu mùa xuân, một đôi bích nhân sóng vai đứng trên thảo nguyên, gió lạnh thổi bay ống tay áo hai người.

Mười ngón tay tương giao thân thiết, giống như thời gian bọn họ mỗi ngày cùng nhau trải qua...

-Toàn văn hoàn-

*(1) đại phiến tử : đại lừa gạt, trù lừa a ^o^!

*(2) chiết phiến : quạt xếp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-vu-thuong-than>